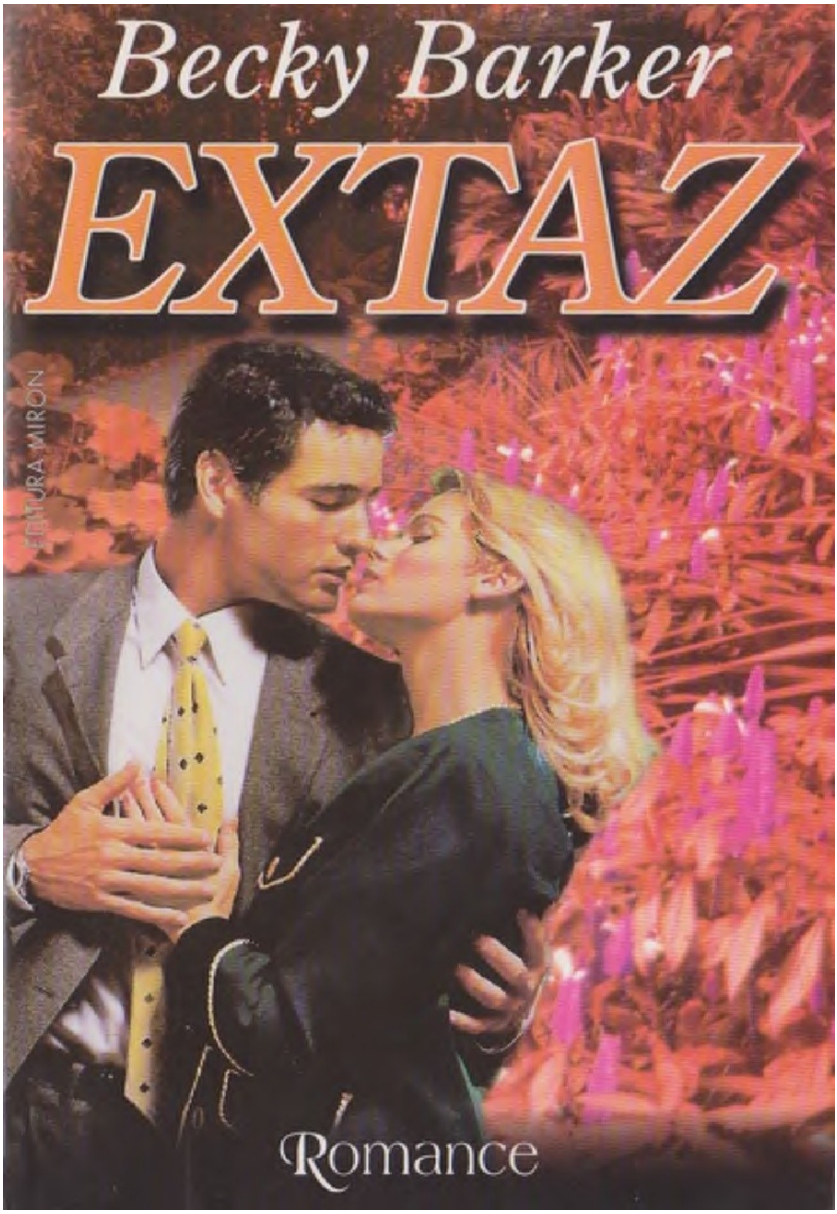


**BECKY BARKER**

***Extaz***

Romance
**BORN TO FLY**
by Becky Barker

Tehnoredactor: Monica Toader
Corector: Doina Călin

ISBN 973-95062-2-0

*Capitolul 1*

Pisicoasele zâmbete identice de pe chipurile surorilor ei nu însemnau decât necazuri pentru ea, se gândi Sharla în timp ce intra în zona de recepţie a „Prescott Air Service” şi le zări pe Dee şi pe Carlie.

Cu intuiţia celei de-a treia născute într-un grup de triplete, ştia că omul rămas fără pereche era întotdeauna expus riscului. Tocmai se întorsese dintr-un weekend de patru zile – unul pe care şi-l câştigase şi de care avusese cu disperare nevoie. Surorile ei erau invidioase, drept pentru care presupuse că i se clocise ceva, ca răzbunare. Nu încăpea nicio îndoială că azi i se repartizase un zbor mizerabil. Îşi iubea familia, era viaţa ei, şi totuşi erau dăţi când i-ar fi plăcut să-şi strângă surorile de gât.

Dee şi Carlie stăteau pe sofa, îmbrăcate ca şi Sharla în costume kaki de zbor. Pentru cele trei fete-piloţi, stilul era practic şi, totodată, măgulitor. Deşi profesia pe care şi-o aleseseră era considerată un domeniu specific masculin, ele erau mândre de asta.

— Sper ca scurta mea vacanţă să nu-mi fi adus cine ştie ce sarcină împuţită, zise Sharla după ce le dădu bună ziua.

Tripletele erau aproape identice, cu ochi strălucitori de peruzea şi păr de culoarea mierii, dar aveau tunsori diferite. Părul lui Dee îi cădea greu până la talie, al lui Carlie era pieptănat într-o tunsoare linsă, gen paj, iar al Sharlei era buclat, tund în scări, căzându-i pe umeri ca o mantie.

— Tu eşti cea mai odihnită dintre noi, o tachină ironic Dee.

— Clientul este unul dintre favoriţi tăi, adăugă Carlie cu un zâmbet răutăcios.

Sharla se întrebă cât aveau să o coste acele rare zile consecutive de odihnă.

— Cine-i clientul şi cât de nasoală-i treaba?

— Dragă Sharla, n-ar trebui să tratezi aşa o sarcină, o dojeni Belle, mama lor, recepţionera firmei prestatoare de servicii aeriene, o mini companie de familie, şi programatoarea orarului de zbor. Ne-a luat cinci ani să ne formăm clientela şi ştii că acceptăm numai cele mai respectabile comenzi. Domnul Connors este un client bun şi ne-a adus o mulţime de afaceri.

Sharla gemu şi simţi cum se încordează doar la auzul numelui.

— Connors? repetă ea. Reed Connors? Nu mai

scap de el? De ce să nu-l ducă Dee sau Carlie? Ultima dată eu l-am dus.

— Ştii că pe tine te place cel mai mult, o tachina Carlie, cu ochii scânteind de o plăcere răutăcioasă.

— Vrea cineva să-l ducă din oraş în oraş cam o săptămână, or noi suntem prea obosite. Tu eşti singura suficient de odihnită ca să preiei genul ăsta de zbor, insistă Dee. Eu şi Carlie avem programări ferme.

În ultimii ani, toate cele trei surori zburaseră cu ofiţerul din United Services. Dee şi Carlie avuseseră chiar întâlniri cu bărbatul în cauză. Sharla era singura dintre ele căreia el nu-i dăduse întâlnire.

— Mamă! Sharla se hotărî să-şi ignore surorile şi să se concentreze asupra reprogramării zborului. Reed Connors o călca pe nervi chiar şi pentru perioade scurte de timp, şi ştia că şi ea pe el. N-ar fi supravieţuit o săptămână întreagă. Am convenit să-l ducem pe rând pe Connors. Ultima dată eu l-am dus. Asta înseamnă că e rândul altcuiva.

Bărbatul în cauză nu era un client dificil sau pretenţios. Era o enigmă, iar forţa prezenţei lui putea fi deprimantă, dar Dee şi Carlie nu aveau nimic împotrivă să lucreze cu el. Ştiau însă că Sharla avea, iar în sinea lor credeau că asta se datora unei puternice atracţii fizice, aşa că le plăcea lă nebunie să o necăjească.

— Da, dragă, ştiu că nu e rândul tău, rosti Belle cu acelaşi glas moale şi tărăgănat din Sud cu care obişnuia de douăzeci şi cinci de ani să-şi

domolească fetele. Dar Dee şi Carlie au nişte programări foarte strânse. E prea târziu să mai facem vreo jonglerie. Domnul Connors chiar s-a scuzat că nu a putut să ne anunţe din timp, iar tu eşti singura care poate să onoreze comanda.

Sharla se prăbuşi într-un scaun de lângă biroul mamei sale şi îşi fulgeră cu privirea cele două surori. „Prescott Air Service” avea trei tipuri de avioane, iar cele trei fete puteau pilota orice model, dar fiecare prefera un anume avion.

— Pot lua eu programul lui Dee pentru o săptămână, insistă Sharla.

— Tu nu zbori cu avionul meu, argumentă Dee. În plus, săptămâna viitoare sunt liberă şi nu am de gând să risc să mi-o petrec undeva în sălbăticia Vestului Mijlociu.

Sharla gemu şi puse cumplită întrebare:

— Unde vrea Connors să fie dus?

— Programul lui include o călătorie până la Pittsburg, apoi mai departe până la Columbus. În continuare plănuieşte să meargă de la Columbus la Lexington şi apoi la Nashville. Nu are o planificare riguroasă a timpului, dar a făcut rezervări pentru rămânerea peste noapte în fiecare oraş.

Sharla îşi privi lung şi uimită mama.

— Îl laşi pe Connors să facă aranjamente pentru cazare?

— A spus că. Tu vei sta la hotelul din aeroporturi.

— Cum îşi poate permite un funcţionar federal cheltuielile cu hotelurile din aeroporturi şi închirierea unui avion pentru mai multe zile?

— Nu ştiu, dragă, răspunse Belle. Mama ei provenea dintr-un lung şir de aristocraţi sudişti şi avea un punct de vedere foarte ferm privitor la ce se cuvenea şi la ce nu. În mod categoric, nu era politicos să întrebi un om despre finanţele lui. Dar a promis o cazare de calitate, adăugă ea.

— Nu-mi place, declară Sharla, şi nu vreau să fiu timp de o săptămână şoferul personal al lui Connors. De ce nu zboară cu companiile comerciale?

Ignoră icnetele scandalizate ale surorilor ei.

— De ce să nu-i spunem lui Connors că nu putem pur şi simplu să-i onorăm comanda? Spune-i că nu-l putem încadra în orar.

— Nu ăsta este adevărul, o admonestă mama sa pe un ton menit să-i reamintească faptul că minciuna era un păcat. Belle întruchipa frumoasa corectitudine morală şi socială sudistă. În ciuda ridurilor de pe chip şi a argintului din păr, era tot atât de frumoasă ca fiicele ei şi mult mai preocupată de comportamentul corespunzător, de doamnă.

— Am aprobat deja călătoria, îşi informă ea odrasla recalcitrantă, apoi privi prin geamul uşilor. Domnul Connors tocmai a sosit şi e programat să plece într-o oră.

— O oră! exclamă Sharla.

Bărbatul, în cauză intră în birou fa timp ca să prindă protestul din tonul ei. Îşi scoase ochelarii de soare și-i aruncă o privire pătrunzătoare, dar nu întrebă care era cauza izbucnirii.

— Bună, Sharla, o salută el, apoi îşi înclină capul în semn de salut spre surorile ei, după care

se apropie de biroul lui Belle.

Brusc, încăperea se micşoră şi aerul deveni mai fierbinte. Reed Connors era tipul de bărbat care radia atâta energie masculină, încât prezenţa lui fu simţită, nu doar văzută.

Sharla se gândi că aerul din jurul lui trebuie să fie electrizat în scopul de a atenţiona lumea să păstreze distanţa. Luă în seamă avertismentul, se ridica şi se îndepărtă de ghişeul de recepţie, în timp ce Connors discuta cu mama ei.

Buzele lui Dee schiţau un mesaj mut: „întotdeauna pe tine te-a plăcut cel mai mult". Se referea la faptul că Reed îi spusese Sharlei pe nume. Chiar şi cu tunsori diferite, celor mai mulţi clienţi le era greu să nu le confunde când erau îmbrăcate în costume de zbor. Connors reuşea întotdeauna s-o singularizeze.

— Taci!

Sharla tocmai îi răspundea pe muteşte surorii ei când el îşi întoarse capul şi o privi în ochi. Sprânceana stângă i se ridică întrebător.

— O mică discuţie cu Dee, explică ea.

— Ciudat, rosti Reed pe tonul său moale şi tărăgănat, n-am auzit-o pe Dee vorbind.

Surorile ei avură bunăvoinţa să-şi înăbuşe râsul.

Sharla fiu ştia ce avea bărbatul ăsta de-o făcea să se simtă atât de bătăioasă, dar simţea cum supărarea urca în ea în valuri ori de câte ori el îşi înălţa spre ea ochii de un căprui-auriu. Ceva foarte elementar în alcătuirea ei genetică o făcea să aibă o reacţie adversă în vecinătatea lui.

— Dee şi cu mine ne pricepem foarte bine să

comunicăm pe muteşte.

Tonul afirmaţiei nu spunea mare lucru, dar în ochii Sharlei scânteia provocarea când privirile li se întâlniră.

Connors îi susţinu privirea. Ea se gândi la insistenţa cu care surorile ei afirmau că era un adevărat mascul şi se întrebă de ce descrierea o supăra de fiecare dată când îi venea în minte. Nu era genul înalt, musculos. Depăşea doar cu câţiva centimetri înălţimea ei de un metru şaizeci şi cinci. Dee spunea că-i un tip pus pe fapte mari. Carlie considera că ar putea fi dublura starului de film Don Johnson.

Nu era nemaipomenit de frumos. Avea părul şaten-deschis, presărat cu auriu, ştia fel şi ochii. Trăsăturile lui puteau fi considerate obişnuite, dar aura de energie înfrânată şi senzualitatea sălbatică o făcea întotdeauna circumspectă.

Era îmbrăcat în pantaloni largi, de zi, cămaşă albă şi o jachetă de în de un albastru-deschis. Evident că era îmbrăcat ca să se simtă confortabil. Sharla se gândi că era de presupus ca ofiţerii însărcinaţi cu aplicarea legii federale să se încadreze în decorul impus de meseria lor. Connors n-o făcea niciodată.

— Te-ai gândit vreodată să lucrezi pentru Un chiul Sam? o întrebă el pe un ton ales cu grijă, întotdeauna putem folosi oameni cu talente deosebite.

Sharla nu se dădea în vânt după agenţii federali de niciun fel şi Connors o ştia. Îi plăcea să arunce câteva înţepături ori de câte ori avea ocazia. Amândoi păstrau în permanenţă între ei un

scut de ironii subtile.

— Sunt sigură că, în asemenea posturi, talentele noastre s-ar irosi, îl atinse ea. De dragul de-a o face. Noi ne-am născut pentru a zbura.

Carlie le întrerupse duetul verbal:

— Apropo de zbor, Dee, am face bine să pornim. O să fie o zi lungă.

— Oare nu-s toate? rosti Dee în timp ce o urma pe Carlie spre uşă. Fireşte, ar putea să nu fie chiar atât de rău, dacă am avea weekend-uri lungi şi drăguţe în care să zburdăm pe plajă.

Sharla îşi fulgeră cu privirea surorile. Se schimbară saluturi de despărţire. Sunetul telefonului îi dădu de lucru lui Belle, astfel că Reed îşi îndreptă întreaga atenţie spre Sharla.

— Tocmai te-ai întors din vacanţă?

— Era rândul meu să-mi iau liber patru zile. Sunt ţâfnoase pentru că am petrecut un timp cu nişte prieteni comuni şi ele nau putut să meargă.

— Deci aşa se face că ţi-am picat pe cap de două ori la rând, concluzionă Reed, privirea lui avertizând clar că ştia că ea nu voia să meargă nicăieri cu el.

Sharla simţi cum se înroşeşte. Nu-şi dăduse seama că el era în temă cu convenţia lor de a-l duce „pe rând”. În ciuda aversiunii de a lucra cu el, fusese crescută să fie politicoasă şi atentă. Belle nu tolera sub nicio formă un comportament jignitor.

— Cred că n-am fi nişte agenţi federali prea buni, comentă ea.

Un colţ al gurii lui Connors se arcui într-un zâmbet. Sharla se gândi că avea cei mai expresivi

ochi şi gură pe care le văzuse vreodată, şi totuşi avea sentimentul că ascundea mult mai multă emoţie decât afişase vreodată.

— Putem sta de vorbă undeva? întrebă el.

Fata făcu ochii mari. Era foarte puţin probabil să fie deranjaţi în spaţiul destinat recepţiei, dar ochii îi fugiră spre coridorul din spatele biroului mamei ei.

— Dacă vrei, putem folosi biroul tatei.

Reed dădu din cap şi o urmă spre biroul personal al lui Harold Bear Prescott.

Bear era un sergent de aviaţie ieşit la pensie, specialist în mecanica avioanelor. După retragerea din serviciul activ, îşi deschisese propria firmă de prestări de servicii aeriene pe o mică porţiune a plantaţiei din Virginia, moştenită de soţia sa. Acum îşi petrecea majoritatea timpului menţinând avioanele firmei „Prescott” în stare excelentă.

Sharla deschise uşa biroului lui Bear, se dădu la o parte făcându-i loc lui Connors să între, apoi o închise la loc. Circumspecţia ei feminină se intensifica atunci când cei doi se aflau singuri. Rămase cu spatele lipit de uşă, în timp ce el începu să se plimbe prin cameră.

— Se pare că biroul ăsta nu e prea folosit, comentă Reed.

În cameră era mobilă puţină şi o curăţenie desăvârşită.

— Tata nu prea lucrează aici, spuse Sharla. Mama consideră că preşedintele companiei trebuie să aibă propriul lui birou, dar el îşi petrece majoritatea timpului în hangar.

O fotografie de opt pe zece de pe biroul lui

Bear îi reţinu lui Reed atenţia. Era a celor trei surori. Îşi spuse că trebuie să fi fost făcută în ultimii ani ai adolescenţei lor.

Erau îmbrăcate în echipament de sport, aveau exact aceleaşi tunsori şi expresii poznaşe, fiind imposibil să le deosebeşti. Reed se întrebă cum reuşiseră părinţii lor.

— Mama ta face toată munca de secretariat? N-am văzut niciodată pe altcineva la recepţie.

— Pentru ea este pur şi simplu o extindere a ospitalităţii sudiste. Nu s-ar gândi să lase pe altcineva să răspundă la telefon sau să întâmpine clienţii. Anul trecut a angajat pe Cineva Ceu jumătate de normă, dar îi place să se ocupe ea de toate.

Aptitudinile organizatorice ale lui Belle erau legendare, dar întotdeauna fuseseră folosite în activităţi sociale, la educaţia fiicelor şi la grija faţă de familie. Îi uimise pe toţi când se hotărâse să-şi folosească iscusinţa în lumea afacerilor. Adusese ca argument faptul că, dacă voia să-i vadă pe cei iubiţi, trebuia să trăiască în apropiere de pistă.

— Mama ta este cu adevărat o doamnă, spuse Reed. Învăţase să aprecieze mintea ascuțită a lui Belle din spatele faţadei ultra feminine.

— Este, îl aprobă Sharla.

Connors rareori se angaja în discuţii mărunte. Ea ştia că în mintea lui era ceva mai serios, dar nu avea niciun indiciu. Nu avea rost să încerce să-l preseze. Trebuia să aştepte până când se hotăra el să-i spună.

— Când verificam nişte dosare, am aflat că tatăl tău are şi brevet de pilot.

Sharla se încruntă de supărare.

— Obişnuita voastră verificare a dosarelor, aşa, pur şi simplu?

Unul dintre lucrurile care-i displăceau cel mai mult la oficialii însărcinaţi cu aplicarea legii federale era puterea lor de a cerceta fără permisiune viaţa personală a oamenilor.

— Le-aţi verificat pe toate? întrebă ea încrucişându-şi braţele ia piept.

Nu-şi dădea seama câtă atenţie atrăgea gestul asupra plinătăţii sânilor ei. Reed se gândi că era o femeie frumoasă chiar şi atunci când se pregătea să-l înfrunte. Indignarea îi intensifica strălucirea ochilor. Atitudinea ei bătăioasă. Era mai mult provocatoare decât intimidantă. Era o ameninţare nedorită pentru tihna minţii lui.

— Tu ţi-ai încredinţa viaţa unui pilot fără să-l cercetezi mai întâi? o ironiză el, apoi o imită încrucişându-şi şi el braţele la piept.

— Mii de oameni o fac zilnic, replică repede Sharia. Se numeşte zbor comercial. Nu cunoşti nici măcar numele pilotului, afară doar dacă ţi-l spune el.

— Iată de ce evit zborurile comerciale, rosti scurt Reed. O săgeta pe Sharla cu ochi tăioşi şi inspiră adânc. Nu avea să fie încântată de cererea lui.

— Aş vrea ca în misiunea asta să zbor cu tatăl tău. Ştiu că e mai complicat, dar plătesc dublu.

Sharla pufni, luându-i propunerea ca pe un reproş la adresa aptitudinilor ei. „Prescott Air Service” se luptase ani de zile cu prejudecăţile. Ea şi surorile ei fuseseră forţate să-şi dovedească

priceperea cu mult mai multă stricteţe decât orice bărbat. Afacerea aproape eşuase până când lumea să înceapă să aibă încredere în piloţii-femei.

Sharla fu uimită să constate că atitudinea lui o rănea tot atât pe cât o mânia. Trupul i se încordă şi mai tare.

— Dacă crezi că nu sunt în stare să te duc eu, atunci de ce dracu' te afli aici?

— Asta nu are nimic de-a face cu priceperea ta, răspunse el.

— Convinge-mă, se răsti ea. Măcar atâta lucru îi datora – o explicaţie.

— E vorba de cazul la care lucrez. Este deosebit de delicat, iar tatăl tău are poliţă de asigurare.

— Şi eu am.

— Nu asta-i problema.

— Dar care?

— Problema este că e un caz complicat şi s-ar putea ca un anume ceva să meargă prost. Nu vreau să expun pe nimeni la risc.

— Nu vrei să expui o femeie la risc, îl corectă Sharla. E clar că nu ai nimic împotrivă să-l expui pe tata la risc.

La agenţie, Reed era renumit pentru talentul lui de a ieşi din situaţii dificile, dar când era vorba de Sharla abilitatea lui scârţâia întotdeauna. Hotărî să încerce o altă abordare.

— N-ar trebui să existe probleme. Vreau doar să fiu precaut.

— Ei bine, în povestea asta n-ai de ales, rosti Sharla. Tata nu stă bine cu inima. Este sănătos în rest, iar brevetul lui este. Valabil, dar compania

noastră de asigurări nu-i va permite să piloteze. Mă miră că ţi-a scăpat asta din dosar.

Expresia lui Reed devenea tot mai întunecată. Ştia că Sharla nu-l plăcea cine ştie ce, iar el înrăutăţea lucrurile, dar nu asta era important. Nu voia să rişte s-o pună în pericol. În mod normal, apela la firma „Prescott” pentru munca de rutină. De data asta misiunea era diferită, dar n-ar fi putut apela la altă companie fără să trezească suspiciuni.

Sharla continuă:

— Dacă ai fi verificat mai atent dosarele, ai fi ştiut probabil că eu şi surorile mele suntem antrenate pentru autoapărare. Recunosc că nu eu sunt cea mai bună. Carlie are centura neagră la karate, iar Dee este expert în arme, dar eu sunt mai antrenată decât tata. Şi ca majoritatea altor bărbaţi.

Belle îi spusese cândva lui Reed că-şi dăduse toată silinţa să-şi crească fiicele ca pe nişte doamne. Insistase să ia lecţii de dans, să înveţe să cânte la pian şi să-şi facă o cultură în domeniul artelor.

Dar cum tripletele erau progeniturile unui sergent din Air Force şi la fiecare câţiva ani se mutau în alt loc, se întâmpla ca uneori zonele în care ajungeau să nu fie tot atât de sigure precum căminul lor permanent din Virginia. Bear nu putea sta tot timpul cu fetiţele lui, aşa că dorise ca ele să ştie să se apere singure. Pe lângă lecţiile de artă, insistase să urmeze şi câteva cursuri de autoapărare. Reed îşi trecu mâna prin păr şi se întrebă cum să se explice mai bine fără să-i dea

Sharlei detalii cu privire la misiunea lui.

— Nu insinuez că s-ar putea să am nevoie de un spate pentru protecţie, rosti el răspicat.

— Doar că te-ai simţi mai în siguranţă cu un bărbat.

Tonul Sharlei era dulce, dar ochii îi scăpărau de indignare. De câte ori combătuse aceeaşi mentalitate şovină, depăşită? Crezuse că el era altfel.

Mânia ei i-o trezi pe-a lui.

— Ţi-am spus că treaba asta nu are nicio legătură cu calităţile tale de pilot.

— Doar cu calităţile mele ca persoană?

Reed se temuse că ea ar putea lua vorbele lui ca pe-o insultă personală. Nu-şi putea explica de unde aceste sălbatice instincte protectoare când era vorba de ea. El însuşi nu le înţelegea. Niciodată nu se simţea încordat când zbura cu Dee sau cu Carlie.

— Nici personalitatea n-are vreo legătură cu asta.

— Aş vrea să fie altfel, răspunse Sharla, întrebându-se dacă el ar fi cerut alt pilot, în caz că ar fi trebuit să zboare cu Dee sau cu Carlie în misiunea asta. Adăugă: Nu-ţi apreciez dezgustul, nu tocmai subtil, de a lucra cu mine.

Furia lui Reed spori. Puţini oameni aveau ta lentul de a-l face să-şi piardă controlul aşa cum o făcea Sharla.

— Eşti chiar mai dificilă decât de obicei!

— Iar tu eşti şi tâmpit şi dificil, i-o întoarse ea.

Toţi muşchii din trupul lui Reed vibrau de încordare. Doborâse bărbaţi de două ori mai solizi

decât el pentru insulte mai uşoare.

— Tâmpit? repetă el cu ochii scăpărând. Fata asta chiar că ştia cum să-l scoată din fire!

— Ai prefera să zbori într-o situaţie potenţial primejdioasă cu un pilot bolnav de inimă şi prea puţină experienţă decât să recunoşti că o femeie ar putea fi mult mai îndemânatică şi mai capabilă.

— N-am spus asta, rosti el printre dinţi, aşa că nu-mi atribui cuvintele astea.

În aerul dintre ei, tensiunea scotea scântei. Se înfruntau cu priviri fulgerătoare, fiecare întrebându-se cum reușea întotdeauna celălalt să-i ameninţe calmul firesc.

Era timpul să recâştige controlul situației. Reed se sili să inspire adânc. Nu-şi imaginase că pretenţia lui va întâmpina atâta opoziţie.

— Am întrebat doar dacă tatăl tău ar putea zbura cu mine. Tu eşti cea care a stârnit tot tărăboiul ăsta.

— De ce oare? mormăi Sharla.

Simţi dorinţa s-o apuce şi s-o scuture. Sau să-i închidă gura aceea obraznică cu un sărut lung, puternic, apăsat, până când va înceta să-l mai provoace de fiecare dată. Nicio femeie dintre cunoştinţele lui nu îi stârnea o astfel de emoţie primitivă, îşi strânse pumnii, se întoarse cu spatele la ea şi se duse în cealaltă parte a camerei.

Indiferent dacă se vedeau o dată pe săptămână sau o dată pe lună, reacţia lor unul faţă de celălalt era întotdeauna aceeaşi: schimbătoare.

Sharla îşi dădu seama că tremură. Inspiră adânc şi se strădui să se relaxeze. Nu avea de gând să lase ca atitudinea lui Connors să-i

zdruncine în totalitate controlul. Deja făcuse dezastru în auto stăpânirea ei. Profesionalismul părea să fie cea mai bună apărare a ei.

— Dacă preferi să nu zbori cu „Prescott Air Service”, mama are o listă cu firme de închirieri de avioane pe care le sunăm atunci când suntem prea aglomeraţi. Sunt sigură că va găsi pe cineva care să te ajute.

Reed o privi în ochi şi tensiunea dintre ei spori. Propunerea îl tenta. Ar fi fost mai simplu să apeleze la altă firmă şi la un pilot mai puţin tulburător.

Pe de altă parte, ştia că nu avea să găsească un pilot mai bun. Sharla era cel mai bun. Era absolut impresionantă în aer. Avea totală încredere în îndemânarea ei. Şi Dee şi Carlie erau bune, dar afinitatea dintre Sharla şi avionul ei era uluitoare.

— Să-i spun mamei să se intereseze pentru tine?

Dacă ar fi zburat cu altă companie, vestea s-ar fi răspândit în câteva ore. Asta ar fi stârnit bănuieli şi ar fi generat prea mult interes nedorit faţa de călătoria lui. Reed ştia că nu avea de ales.

— Nu-ţi dau mult timp să te pregăteşti pentru o călătorie de o săptămână, spuse. Cât îţi trebuie să-ţi faci bagajele?

Sharla nu-şi dăduse seama că-şi ţinea respiraţia până când vorbele lui repezite o făcură să expire. Refuzul lui de a zbura cu altă companie era ceva măgulitor şi se străduí să se relaxeze.

— Avem aici haine de schimb pentru. Zboruri de noapte şi pot împacheta în zece minute. Te invit

să-ţi urci bagajul în avion. Se uită la ceas. Foaia de zbor îmi va fi completată într-o jumătate de oră şi apoi putem pleca.

— Bine, spuse Reed.

Se îndreptă spre Sharla. Fata nu dori să-l ştie prea aproape, aşa că se întoarse brusc, deschise uşa şi ieşi din cameră fără alt cuvânt.

*Capitolul 2*

Reed îşi lăsă la Belle cheile maşinii. De regulă o lăsa parcată acolo când închiria un avion. Apoi îşi luă bagajul şi se îndreptă spre avionul Sharlei.

Sharla se dusese în camera destinată ei şi surorile sale. Acolo aveau întotdeauna la îndemână o trusă de cosmetice cu tot ce le trebuia. Îi verifică repede conţinutul, adăugă ondulatorul de păr şi o închise.

Din duzina de costume de zbor care atârnau în dulap luă două şi le împachetă. Putea să le dea la curăţat, în cazul în care călătoria dura mai mult de cinci zile. Împachetă lenjeria de corp, o pereche de blugi, un pulover tricotat şi o rochie de seară. Mama ei o învăţase să fie pregătită pentru orice situaţie. Singura îmbrăcăminte de noapte curată era o pijama roşie de mătase. Sharla se încruntă. Nu-i plăceau pijamalele, aşa că luă doar bluza. Îi ajungea,

După ce mai puse în geanta de voiaj o poşetă şi nişte pantofi, se îndreptă spre recepţie. Belle îi dădu o copie a planului de zbor, nişte bani în plus, un sărut de despărţire şi-i ură drum bun.

Sharla ştia că Bear nu lăsa niciun avion să iasă pe pista dacă nu era într-o stare excelentă de zbor

şi totuşi ea nu renunţa niciodată la a-şi verifica avionul înainte de zbor. Ştia că viaţa ei şi a clienţilor depindea de priceperea ei de a recunoaşte şi a rezolva orice posibilă problemă. În faţa hangarului, Reed îi strânse mâna lui Bear. Nimeni dintre cei care îl cunoşteau pe acesta nu s-ar fi gândit că suferea de inimă. Era înalt, robust şi energic. Părul lui şaten-deschis era doar atins de ninsoare vârstei, iar ochii de peruzea, pe care îi moşteniseră fiicele lui, erau întotdeauna extrem de vioi.

Cei doi bărbaţi discutau despre vremea frumoasă, despre primăvară, dar ochii lui Reed o urmăreau pe Sharla cum îşi verifică avionuL îi plăcea s-o urmărească – prea mult, chiar – ceea ce ştia că nu e înţelept. Nu voia ca ţipătul hormonilor să-i complice misiunea.

Bear îl urmărea pe Reed cum se uita la Sharla. Îi plăcea. Bărbatul ăsta şi ştia că putea avea încredere în el că va avea grijă de fetiţa lui, dar nu-i plăcea să-şi ştie una dintre fete implicată în riscul omniprezent din încăierările cauzate de aplicarea legii.

— Nu te aştepţi la vreun necaz în misiunea asta, nu-i aşa? îl întrebă Bear pe tânăr.

De fiecare dată când zburase cu un pilot al companiei „Prescott”, lui Reed i se pusese aceeaşi întrebare, dar de data asta nu era sigur de răspuns.

— Dacă dau de vreun bucluc, o voi ţine pe

Sharla la distanţă şi o voi trimite acasă cu o escortă.

Bear se încruntă. Nu era tipicul răspuns al lui

Reed. De obicei nega orice aluzie la vreun necaz. De data asta părea mai rezervat.

Sharla îl strigă pe Reed. Era timpul să plece. Cei doi bărbaţi se priviră în ochi.

— Dacă ai vreo problemă, sună-mă, spuse Bear. Am prieteni care pot s-o aducă acasă.

— Da, domnule, răspunse Reed. Nu se îndoia că fostul aviator avea o mulţime de prieteni răspândiţi prin ţară. Dar nu avea de gând să implice civili în treaba agenţiei şi, mai ales, nu pe Sharla.

— Drum bun! îi ură Bear. Îl urmări pe tânăr pornind spre avion şi sărind în scaunul copilotului. Pe buzele lui înflori or? surâs. Cea mai mare dintre fiicele lui, cu doar cinci minute, îşi găsise în Connors perechea, chiar dacă ea nu era gata s-o recunoască.

Puţini bărbaţi reuşiseră să constituie pentru Sharla o provocare. Crescând, fusese întotdeauna asaltată de băieţii pe care îi cunoştea, dar îşi schimbase cu regularitate iubiţii. Niciodată nu avusese prea multă răbdare cu cineva cu care nu se potrivea ca integritate, curaj şi inteligenţă. Puţini bărbaţi i s-ar fi potrivit. Bear avea convingerea că Reed era unul dintre cei puţini.

De regulă, Sharla nu se mai gândea la pasagerii ei odată ce-i vedea în siguranţă, cu centurile puse, în scaunul lor. Cu Connors pe locul copilotului, nu era uşor.

Când el era la bord, carlinga părea întotdeauna mai mică. Pilotul şi pasagerul erau mai aproape decât ar fi vrut ea, dar nu permitea ca pasagerul sau ceva să-i distragă atenţia atunci

când zbura.

După ce luă legătura prin radio cu turnul de control pentru primirea permisiunii de zbor, Sharla se pregăti de decolare. „Piper Saratoga” era copilul ei. Descindea direct din „Piper Cherokee” cu care învăţase să zboare, iar mâinile ei se mişcau pe comenzi cu o familiaritate reconfortantă. Vibraţiile unicului motor îi transmiseră obişnuitul fior în timp ce rula pe pistă, apoi se opri în poziţia de decolare.

— Gata?

Îi aruncă pasagerului o privire fugară în timp ce ambala motorul la turaţia maximă. Observă că-şi pusese centura de siguranţă şi părea relaxat.

— Gata, răspunse Reed prin vaietul crescând al motorului. Ştia că nu era deosebit de preocupată de el. Atenţia ei era în totalitate concentrată asupra avionului. O admira pentru puterea ei de a şi-l scoate din minte, deşi asta îi răscolea iadul din el.

Tocmai talentul de a se concentra făcea din ea un pilot excelent. Când zbura, Sharla devenea o parte a avionului – o extensie atrăgătoare a minunilor realizate de tehnologie care permiteau omului şi motorului să zboare în înaltul cerului precum păsările.

Treaba asta nu înceta să-l uimească. Era femeie din cap până-n picioare, cu alură feminină şi curbe dulci, şi cu toate astea îi insufla mai multă încredere decât orice bărbat cu care zburase vreodată, şi zburase cu unii dintre cei mai buni din ţară.

Ştia că frumuseţea delicată a Sharlei era o

faţadă înşelătoare dincolo de care se ascundeau o inimă neînfricată şi nervi de oţel, Orice pilot care avea atâtea ore de zbor la activ câte avea ea trebuie să fi trecut prin câteva situaţii dătătoare de frisoane. Cu toate acestea, ea avea unul dintre cele mai bune dosare de zbor ale companiilor care închiriau avioane.

Se simţea mândru de ea şi asta îl irita. Logic, nu avea niciun motiv să se simtă mândru de realizările ei. Nu erau nici măcar prieteni, iar lui Reed nu-i plăcea să simtă nimic pe care să nu şi-l poată explica.

Nici atracţia fizică nu era mult mai uşor de explicat logic. Îi dorise trupul sexy din prima clipă când s-au cunoscut, dar niciodată nu simţise aceeaşi atracţie sălbatică faţă de Dee sau de Carlie.

Cu excepţia tunsorii, tripletele erau identice ca înfăţişare, totuşi componenţa lor chimică era total diferită. Verificase teoria dându-şi câte o scurtă întâlnire mai întâi cu Dee, iar apoi cu Carlie. Sfârşise prin a fi mai mult nemulţumit decât liniştit. Ţinându-le în braţe, nu se simţise nici pe jumătate atât de excitat cum se simţea doar împărţind o carlingă cu Sharla.

— Am pornit, îi spuse ea, în timp ce avionul se desprindea de pistă şi se înălţa spre cerul vast.

Un incredibil val de emoţie străbătu trupul Sharlei. Inima îi bătu puţin mai tare şi pulsul i se acceleră, în timp ce fiecare nerv răspundea fiorului unic pe care ţi-l dă plutirea. Ori de câte ori zbura, întotdeauna era la fel.

Pentru ea, nimic în lume nu se compara cu

învingerea gravitaţiei şi cu zborul în albastrul nesfârşit al cerului.

Reed simţi intensitatea emoţiei Sharlei. Reacţia ei la desprinderea de pământ era întotdeauna fascinantă. De fiecare dată când zbura cu ea era la fel şi se mira cum de nu se plictisea de munca ei sau de ce nu-i devenea indiferentă.

Odată ajunşi la înălţimea de două mii de metri şi direcţia fixată spre nord-vest, Sharla potrivi viteza de zbor şi îşi permise să se relaxeze puţin. Se simţea în „Saratoga” tot atât de confortabil cum se simţea majoritatea oamenilor la volanul maşinii.

Vremea era superbă. Iarna fusese mai rece şi mai umedă decât de obicei şi salutase din toată inima sosirea primăverii. Primăvara era anotimpul ei favorit, iar aprilie luna ei preferată.

Singura ei îngrijorare era că zburau spre nord şi spre Vestul Mijlociu, unde condiţiile climaterice nu erau tot atât de blânde ca în Virginia, mai ales la începutul primăverii. Nu voia să fie legată prea mult timp de pasagerul ei.

Reed urmărise peisajul de dedesubt, dar îşi întoarse atenţia spre Sharla când îşi dădu seama că de acum zburau pe orizontală. Buzele lui schiţară un zâmbet când zări pe obrazul ei drept două mici pete colorate.

— Ai ruj pe obraz, spuse el şi, ridicând mâna, şterse cu degetul urmele de ruj. Pielea ei era tot atât de mătăsoasă precum arăta. Faptul nu se cerea confirmat şi totuşi nu putu rezista tentaţiei de a-i mai atinge de câteva ori obrazul, plimbându-

şi degetul pe el.

La atingerea lui neîntreruptă, trupul Sharlei fu străbătut de un curent electric. Rămase perfect liniştită, în timp ce el îi mângâia blând obrazul, dar respiraţia i se precipită. Reacţia ei la atingere era uşor derutantă. Nu era obişnuită să fie atât de profund răscolită de o simplă atingere ca aceea.

— Mama uită de ruj când mă sărută de bun-rămas. N-ai prinde-o nici moartă nerujată, explică Sharla folosind un fon ironic pentru a-şi ascunde tulburarea. Iar ca să mă lase să plec fără să mă sărute, nici vorbă.

Preţ de o clipă, Reed se gândi la mama lui. Niciodată nu-l lăsase să iasă din casă fără un sărut. Când crescuse, devenise mai atentă şi avea grijă ca prietenii lui să nu vadă urmele sărutărilor, dar nu încetase să-l sărute. Amintirile erau dulci, dar, inevitabil, aduceau durere şi regret.

— Îmi place mama ta. Îi place să administreze „Prescott Air Service”? întrebă el într-un efort de a se lepăda de gândurile deprimante.

Întrebarea o surprinse pe Sharla. Ea şi Connors zburaseră de multe ori împreună. Întotdeauna el se limitase la o minimă conversaţie şi niciodată nu o antrenase într-o discuţie personală de vreun fel. Se întrebă dacă el simţea nevoia să mai atenueze încordarea dintre ei.

Poate că ideea lui nu era rea. De regulă ea se simţea mai bine în prezenţa bărbaţilor şi mai puţin ameninţată de tensiunea sexuală odată ce ajungea să-i cunoască mai bine. Majoritatea prinţilor ei redeveneau broaşte după câteva întâlniri.

Surorile ei o acuzau că era prea critică şi prea

analitică în relaţiile ei cu bărbaţii, dar tactica ei o ferise de dezamăgiri şi iluzii deşarte.

— Uneori mă simt vinovată că-mi privez mama de viaţa ei socială activă, mărturisi ea. Înainte îi plăceau la nebunie ceaiurile de după-amiază, operele de caritate şi clubul de bridge, dar niciodată nu s-a plâns de decizia noastră de a înfiinţa această firmă.

— Tatăl tău nu-şi mai găsea locul după pensionare şi a hotărât să pornească o afacere de familie? întrebă Reed. Auzise câte ceva despre istoria companiei, dar îl interesa rolul Sharlei în luarea deciziei.

— Pentru surorile mele şi pentru mine a fost împlinirea unui vis. Mama voia să urmăm colegiile „Ivy League”, să ne măritǎm bine şi să facem o droaie de copii. Noi uram ideea de a irosi bani şi timp pe colegii când ştiam deja că vrem să ne facem o carieră din zbor. Să fim piloţi, adică.

— Trebuie să fi fost o lovitură pentru mama voastră.

— Luni de zile s-a agitat, dar ea a fost cea care, în final, a sugerat să folosim o porţiune din plantaţie pentru un aerodrom. A socotit că banii noştri de colegiu, adăugaţi la pensia tatei, ne-ar furniza un capital serios de investigaţii. Are un adevărat dar pentru conducerea afacerilor.

— Aţi intrat în afacere direct din liceu? Cum aţi convins lumea să zboare cu nişte adolescente ca piloţi?

— Nu ne-am lansat în afaceri decât după doi ani de la absolvire, explică Sharla. Potrivi puţin turaţia, apoi îi aruncă un zâmbet scurt.

— În primii doi ani am transportat mai mult marfă decât oameni. Dee avea carnet de instructor şi. A dat o mulţime de lecţii de zbor. Făceam tot posibilul să stăm cât mai mult în aer. Odată ce lumea s-a obişnuit cu noi, afacerea s-a îmbunătăţit considerabil.

Reed apelase la serviciile firmei lor în urmă cu doi ani şi fusese martor la vertiginoasa creştere de popularitate a companiei „Prescott”. La aerodromul lor se putea ajunge lesne cu maşina din districtul Columbia şi tot mai mulţi funcţionari guvernamentali profitau de avantajul economiei de timp şi de calitatea serviciului.

— Aşadar, mama voastră a considerat că o afacere de familie ar trebui să vă satisfacă până când vă veţi hotărî toate să vă măritaţi bine, să vă aşezaţi la casa voastră şi să-i faceţi nepoţi? O tachină Reed.

— A încetat de mult să mai viseze, îl informă Sharla. L-am spus că poate să adopte clientela noastră, dacă ţine să lărgească familia.

— Provine dintr-o familie numeroasă?

— Nu. A fost singurul copil. Niciunul din bunicii pe linie maternă nu a avut gemeni sau tripleţi, dar străbunica mea din partea tatălui provenea din tripleţi.

— O generaţie îndepărtată?

— Cel puţin, în familia mea.

— Te-au îngrijorat vreodată sarcinile multiple?

Reed simţi un ciudat val de emoţie la gândul că Sharla ar purta un copil, dar îşi înăbuşi repede sentimentul.

— Nu prea m-am gândit la copii, mărturisi ea.

Măritişul şi copiii n-au fost niciodată în topul priorităţilor mele. Nu cred că aş Vrea să-mi asum o astfel de răspundere copleşitoare cu trei vieţi micuţe în acelaşi timp.

Reed cunoştea acel sentiment. Dragostea era o răspundere grea. Să iubeşti pe cineva care depindea total de tine era un iad. Învăţase să se apere de genul ăsta de complicaţie evitând oamenii care-i stârneau emoţiile… oameni ca acest pilot,

Sharla era curioasă să afle câte ceva legat de trecutul lui Connors, de familia lui, chiar de viaţă lui amoroasă, dar nu-şi permisese niciodată să pună întrebări. Chiar se întrebase dacă fusese însurat.

— Tu provii dintr-o familie numeroasă? întrebă ea.

— Nu, se limită el să răspundă.

Se foi în scaun şi îşi puse ochelari de soare. Îi dădea de înţeles că nu-i plăceau întrebările personale, dar nu ezitase să-l pună ei câteva, aşa că ea încercă din nou:

— Ai fost vreodată însurat?

Reed înlemni. Rareori discuta despre trecutul lui sau despre viaţa lui particulară. Amintirile eşecurilor din domeniul relaţiilor îi provocau întotdeauna durere.

— M-am însurat imediat ce-am terminat liceul, răspunse el pe un ton plat. A durat doi ani care au fost cei mai lungi ani din viaţa mea.

Deci aşa! Sharla avu impresia că el exprima punctul de vedere al burlacului despre căsnicie. Căsătoria nu era un cuvânt îndrăgit în vocabularul

lui.

Se întrebă dacă fusese o căsătorie forţată. Şi-ar fi dorit să nu fi fost curioasă în privinţa soţiei lui. Fusese, oare, iubirea pătimaşă a tinereţii lui? Se stinsese pasiunea prea repede? Fusese frumoasă? De ce eşuase căsnicia lor? Fusese vorba de un copil?

Era o îndrăzneală din partea ei să întrebe, dar nu-şi putu stăpâni curiozitatea.

— Ceva copii?

Întrebarea îi produse un junghi dureros. Reed îl respinse. Răspunsul lui fu total lipsit de emoţie:

— N-am avut niciun copii.

Sharla se hotărî să abandoneze subiectul. Era limpede că lui Connors nu-i plăcea ca o persoană să-şi bage nasul în treburile lui. Întotdeauna o izbise aerul lui rezervat, de om închis în sine. Ar fi vrut să-i pună sute de întrebări, dar avea convingerea că răspunsurile n-ar fi venit de bunăvoie.

În carlingă, tăcerea se instală pentru mult timp, cu excepţia zumzetului motorului. Reed vorbi primul:

— Nu mi-a trecut prin minte să întreb dacă nu cumva această călătorie îţi va crea probleme. Mama ta mi-a spus că nu aveai programat vreun alt zbor, dar n-a pomenit nimic despre faptul că ai avea anumite planuri personale.

— Nu m-a întrebat dacă am alte planuri, dar nu e niciun secret că munca mea are întotdeauna întâietate.

— Niciun iubit care să se agite din cauza absenţei tale?

— Nimeni care să nu înţeleagă cât de importantă este pentru mine cariera.

— Probabil că ai nişte prieteni înţelegători, presupuse Reed.

Sharla îi aruncă o privire. Trăsăturile lui erau relaxate, iar ochii ascunşi de lentilele întunecate. Se întrebă dacă vorbele lui erau o critică la adresa gustului ei la bărbaţi sau doar un comentariu de ordin general. Se hotărî să-i întoarcă replica:

— Ai să-i lipseşti teribil cuiva?

Tonul ei era înşelător de dulce. Chicotitul lui înfundat o înfioră toată.

— Punct ochit, rosti el ironic. Îţi promit să nu-ţi mai pun nicio întrebare personală dacă faci şi tu la fel.

Sharla zâmbi.

— S-a făcut… dar simt nevoia să-ţi amintesc că eu ţi-am răspuns la întrebările tale indiscrete.

Reed chicoti şi îşi întinse picioarele, apoi se tolăni mai comod în scaun.

— Ca unul dintre cei mai credincioşi angajaţi ai

Unchiului Sam, îi sunt complet devotat ţării mele şi n-am timp de femei.

Sharla mimă surprinderea. O fi fost şi singuratic din fire, dar era un bărbat sexy totodată. Era sigură că-şi făcea timp pentru femei. Îşi făcuse timp să meargă la film cu Dee şi la un meci de baseball cu Carlie. Întâlnirile fuseseră scurte şi neangajante. Singura semnificaţie reală a faptului era că ei nu-i dăduse nicio întâlnire, chiar şi neangajantă.

Totuşi, Sharla fu încântată să constate că el se

putea relaxa, glumind cu ea. Restul familiei ei susţinea că el are simţul umorului, dar până acum ea nu avusese ocazia să constate acest lucru.

— Cred că am să trag un pui de somn, zise Reed foindu-se din nou în scaun.

Se gândi că ar fi mai bine să reziste tentaţiei de a continua să pălăvrăgească cu Sharla. Era în misiune şi nu putea să rişte să se lase dus de val. În cazul respectiv era vorba de o doamnă cu totul deosebită inclusă în programul de protecţie a martorilor şi era hotărât să-i asigure securitatea.

— Cât mai e până la Pittsburg?

— Încă o oră sau pe aproape. Timp berechet pentru un pui de somn, spuse Sharla. Era puţin dezamăgită de dorinţa lui de a curma discuţia, dar nu ofensată.

— La Pittsburg ai treabă toată ziua? întrebă ea. Fusese atât de agitată de dimineaţă, încât nu-şi făcuse timp să discute detaliile călătoriei.

— Probabil că nu.

Reed nu-i putea mărturisi că acţiona pe post de agent provocator şi că nu conta cât zăbovea în oraşele incluse pe lista lui. După ce avea să dea câteva telefoane şi să verifice dacă era urmărit, misiunea lui se termina.

— Când ajungem pe aeroportul din Pittsburg, să cer imediat permisiunea de decolare spre Columbus sau ai în plan să rămâi peste noapte la Pittsburg?

— Pentru la noapte am făcut rezervări la hotelul aeroportului din Columbus, răspunse Reed. Dacă am putea obţine aprobare de decolare în jurul orei cinci după-amiază ar fi grozav.

— Cum ajungem la Pittsburg, cer prin radio avizul turnului de control. N-ar trebui să fie vreo problemă.

Reed dădu din cap, îşi încrucişă braţele la piept şi îşi lăsă capul pe tetieră, dând clar de înţeles că avea intenţia să doarmă.

Sharla îşi îndreptă atenţia spre cerul albastru fără nori şi rămase cu ochii aţintiţi înainte până când auzi respiraţia lentă şi regulată a lui Connors. Când consideră că deja dormea, profită de situaţie ca să-l studieze mal bine. Nu-l mai văzuse atât de relaxat. Ochii îi erau ascunşi de ochelarii de soare, dar restul chipului îi era liniştit de somn. Era foarte bronzat, iar trăsăturile lui erau deosebit de atrăgătoare, chiar dacă nu erau frumoase în sensul strict al cuvântului.

Ochii i se opriră pe gura lui. Era uşor întredeschisă şi incredibil de apetisantă. Sharla se scutură. Nu avea nevoie de complicaţii de genul ăsta. Avea să fie o săptămână lungă. Era în timpul serviciului şi nu avea niciun motiv să se gândească la cum ar putea fi atingerea gurii lui.

Îi dăduse clar de înţeles că nu o găsea atrăgătoare, nici măcar interesantă ca surorile ei. Probabil că doar aversiunea lui faţă de ea îi stârnise ei interesul. Întotdeauna îi plăcuse provocarea.

Dintr-un motiv sau altul, nu credea că Reed Connors era un bărbat care iubea cu uşurinţă sau superficial. Era prea profund şi prea complex. Experienţa ei cu tipul ăsta de bărbaţi o făcea să creadă că ar fi extrem de posesiv cu femeia care ar face greşeala să se îndrăgostească de el.

*Capitolul 3*

Tocmai trecuse de prânz când aterizară pe Greater Pitsburg International Airport. Aterizarea fu lină şi Sharla zâmbi satisfăcută. La fiecare aterizare simţea un fior de împlinire. Zborul era singurul lucru care o provoca la un nivel necesar propriei ei satisfacţii.

Reed se trezise în timp ce zburau în cerc deasupra aeroportului, pregătindu-se să aterizeze. Aterizările Sharlei nu încetau să-l uimească, ca de altfel întregul ei stil de a pilota. Pe liniile comerciale n-ar fi reuşit nici măcar să aţipească, încrederea deplină în abilitatea Sharlei îi permitea să se relaxeze total. Misiunea avea să-l solicite foarte mult, aşa că îi prinsese numai bine ora aceea de somn.

Rotindu-şi capul şi dezmorţindu-şi oasele, Reed îşi desfăcu Centura de siguranţă şi aşteptă ca Sharla să oprească motorul. Rulase pârtă la cea mai apropiată staţie de alimentare cu combustibil.

— E bine aici? întrebă ea. Dacă vrei pot să-ţi fac rost de o maşină care să te ducă mai aproape de terminalul principal.

Sharla prefera să-şi realimenteze avionul şi să-l lase într-o zonă cât mai departe de traficul principal, dar nu întotdeauna pasagerilor le convenea acest lucru.

— E perfect, răspunse Reed. Tot ce-mi trebuie este o cabină telefonică, iar mersul pe jos e numai bun să-mi dezmorţesc picioarele.

— Am primit permisiunea de decolare pentru ora cinci şi un sfert, îl anunţă ea în timp ce oprea

motorul.

— Sună grozav. Ce ai să faci până atunci?

Sharla fu puţin surprinsă de grija lui, dar nu ezită să-i răspundă:

— Voi completa foaia de zbor, voi verifica prognoza vremii şi mă voi asigura că avionul este pregătit pentru drumul până la Columbus. Apoi, probabil că am să înfulec ceva, după care mă întorc aici.

— Toate cheltuielile acestei călătorii le suport eu, îi reaminti Reed. Băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de bancnote, apoi încercă să-i dea lina de douăzeci.

Sharla ignoră banii şi-i zâmbi blând.

— Mulţumesc, dar cred că mă descurc cu strictul necesar. Nici nu-mi e prea foame.

Reed se încruntă:

— Păstrează bonurile şi am să ţi le decontez. Cum ea nu părea să accepte, trecu la ameninţări, l-am promis mamei tale că voi avea mare grijă de tine în călătoria asta. Dacă vrei să nu ţi-o urci în cap, ai face bine să cooperezi.

În faţa tonului şi a argumentului lui, Sharla nu se putu abţine să nu râdă. Clătină din cap şi claia de bucle mătăsoase îi undui pe umeri.

Ochii lui Reed luciră. Speră ca ea să nu-şi dea seama câtă plăcere îi făcea doar privind-o. Îi îndesă în mână bancnota, iar ea o acceptă fără împotrivire.

Zâmbetul lui satisfăcut o încântă. Putea ajunge să se obişnuiască cu latura lui mucalită, ironică. Era mult mai atrăgătoare decât cea serioasă, rezervată.

Coborâră din avion. Sharla dădu instrucţiuni de alimentare a avionului, apoi îşi întoarse atenţia la Connors.

— Aş vrea să ne îmbarcăm pe la patru şi jumătate. Anunţă-mă dacă a survenit vreo schimbare în program.

— Bine, zise Reed întorcându-se către terminal. Voi fi aici la patru şi jumătate.

Sharla nu, se deranjă să spună la revedere, dar îşi permise să privească lung în urma lui. Silueta care se îndepărta tot mai mult cu paşi mari şi apăsaţi emana forţă şi încredere în sine.

Cu un oftat, Sharla îşi impuse să uite de Reed Connors şi să-şi vadă de ale ei. După ce îşi lăsă în grijă avionul unui mecanic de întreţinere şi completă foaia de zbor, luă o gustare la un snack-bar din aeroport.

Apoi căscă gura într-un magazin de suveniruri. Ca să-şi omoare timpul până la următorul zbor, iar, în final, se îndreptă spre zona unde îşi lăsase avionul.

Vremea la Pittsburg era însorită, dar cam răcoroasă. În cabina avionului era cald şi plăcut. Sharla se instală în scaunul din spatele copilotului şi îşi sprijini picioarele de scaunul alăturat. Avusese de gând să citească, dar pleoapele i se îngreunau tot mai mult şi, în final, adormi.

Reed se alarmă când se întoarse în zona în care Sharla îşi lăsase avionul. „Piper” era acolo, dar ea nu se vedea nicăieri. Se uită la ceas şi constată că venise la timp. Ea nu întârzia niciodată. Se uită din nou după ea, dar n-o văzu.

Sharla tresări auzind uşa avionului

deschizându-se şi se îndreptă rapid în scaun. Clipi de câteva ori din ochii somnoroşi, apoi privirea îi căzu pe Connors. La vederea ei, cuta de pe fruntea lui se destinse.

— Credeam că te-am pierdut, rosti el cu ochii la chipul ei dulce, îmbujorat de somn. Privirea ei toropită, aerul împrăştiat şi frumuseţea ei îl făcură să simtă un gol în stomac.

Sharla zâmbi leneş.

— Nu mă îndepărtez niciodată prea mult de avionul meu, îl asigură. Nu aveam de gând să aţipesc, dar probabil că am fost mai obosită decât credeam.

— Te-au obosit cele patru zile libere, rosti Reed şi întinse mâna s-o ajute să treacă în partea din faţă a cabinei.

Sharla acceptă ajutorul, dar îşi retrase iute mâna când atingerea lui îi incendie braţul.

— N-am prea dormit în weekend, recunoscu ea aşezându-se în scaunul pilotului. Nu am prea des parte de zile libere, aşa că n-am vrut să irosesc niciun minut.

— Credeam că tu şi surorile tale vă luaţi cu rândul mai multe zile libere, comentă Reed instalându-se pe locul copilotului.

— Ăsta-i orarul ideal, dar se pare că întotdeauna trebuie să Intervină câte o urgenţă care să dea peste cap programul ideal.

Reed era de acord. Cele mai bune planuri aveau talentul de a ieşi prost. Spera ca planul şefului lui privind protecţia lui Sandy Rudolph să meargă fără hopuri. Era o femeie curajoasă, dar foarte înspăimântată. Şi avea şi motive să fie

speriată. Când se gândea la soţul lui Sandy, John, simţea că i se urcă sângele la cap. Tipul era un delincvent înrăit, dar îşi masca firea ticăloasă sub un trai luxos şi un farmec suav. Rudolph se confrunta cu două sentinţe consecutive de închisoare pe viaţă pentru omor, răpire, trafic de droguri, spălare a banilor şi multe alte delicte.

Se afla de câţiva ani în recurs, dar avea oameni care încă îi mai făceau treburile murdare. Soţia lui fusese principalul martor împotriva lui la proces. Îi descoperise activităţile ilegale şi adunase suficiente dovezi ca să-l trimită la închisoare. John voia să fie găsită. Reed trebuia să facă totul să nu fie găsită.

La zece minute după primirea permisiunii de decolare, „Saratoga” era iar în aer. Acum se îndreptau pe culoarul sud-vest spre Columbus.

Sharla observă că însoţitorul ei era adâncit în gânduri şi nu încercă să între în vorbă cu el.

Se întrebă dacă era îngrijorat din cauza misiunii lui. Nu era prea în temă cu ce se ocupau de regulă cei din United Service. I se părea mai preocupat decât fusese mai devreme şi speră să nu se fi întâmplat ceva la Pittsburg, care să-i facă probleme.

Zborul spre Columbus fu liniştit. Ceva mai scurt decât cel anterior, dar nu cu mult. Trebuiră să aştepte mai mult până ce pista să se elibereze şi să primească permisiunea de aterizare. Întotdeauna la ora aceasta a serii traficul aerian era deosebit de aglomerat, indiferent de aeroport.

Trecuse de opt când aterizară. Sharla se îngriji de parcarea avionului pe timpul nopţii.

Reed rămase lângă ea până când făcu aranjamentele. Apoi porni împreună cu ea spre terminal, insistând să-i care geanta de voiaj.

Îşi croiră drum prin mulţime şi se îndreptară spre sala principală. Hotelul la care aveau rezervări se afla la jumătate de milă de terminal, aşa că luară autobuzul aeroportului ca să-i ducă până acolo.

Reed refuză ajutorul unui băiat de serviciu şi se îndreptă spre recepţie să se înregistreze. Sharla îl lăsă să se ocupe de toate detaliile şi se mulţumi să-şi arunce privirea prin holul hotelului.

Tocmai admira o statuetă când auzi în spatele ei o voce masculină, cunoscută:

— Hei, tu, de la „Prescott”! strigă nou-venitul.

Chipul Sharlei se destinse într-un zâmbet larg, ca apoi să redevină serios. Cu mâinile în şolduri şi cu o indignare simulată, se întoarse către posesorul vocii.

— Cum îţi permiţi? exclamă cu dezgust.

Bărbatul în cauză îi îndepărtă mâinile, o cuprinse de talie, o ridică în aer, apoi o învârti. Era înalt, brunet şi extrem de arătos în uniforma lui albastră de pilot. Ochii îi scânteiau poznaşi şi foarte încântaţi să o vadă.

— Uff… Se prefăcu covârşit de greutatea ei. Probabil că e Sharla!

Ea răzbună insulta ciupindu-l de urechi până când bărbatul cerşi îndurare. După un sărut sonor pe gură, o repuse pe podea.

Amândoi se răsuciră miraţi când Reed rosti numele Sharlei. Nici tonul şi nici expresia lui nu erau prietenoase.

Maxilarul i se încleştă când îl văzu pe celălalt strecurându-şi protector braţul în jurul taliei ei.

Sharla era uimită de atitudinea făţiş ostilă a lui Connors.

— Michael, aş vrea să-l cunoşti pe Reed Connors, rosti ea ca un fel de prezentare. Reed, el este Michael Preston, un bun prieten al meu.

Reed lăsă jos gentile de voiaj, dădu mâna cu celălalt şi mormăi un salut. Numele Preston îi era cunoscut, dar nu ştia de unde să-l ia pe moment.

— Camerele noastre sunt pregătite, anunţă el plat.

— Am întrerupt ceva? vru Michael să ştie şi-i aruncă Sharlei o privire întrebătoare.

În faţa evidentei lui interpretări greşite, ochii ei se măriră.

— Deloc, se grăbi să explice. Reed este un obişnuit client al nostru, iar eu nu fac decât să-l duc cu avionul săptămână asta.

— Ţi-ai terminat treaba pe ziua de azi? întrebă Michael.

— Terminat.

— Ai cinat?

— Nu.

— Atunci, ce-ai zice să te scot la o gustare şi puţin dans? Trebuie să mă întâlnesc cu nişte prieteni în oraş şi mi-ar face mare plăcere să vii şi tu.

— Doar prieteni? întrebă Sharla, precaută.

Michael îi zâmbi liniştitor.

— Doar prieteni, promit. Nu l-am văzut de luni de zile pe fratele meu mai mare. Cred că face iar ruta transatlantică.

Fratele lui Michael, William Preston al treilea, era fostul soţ al lui Carlie. Căsătoria nu durase mai mult de un an, dar fusese o experienţă extrem de dureroasă pentru ea şi pentru toţi cei care o iubeau,

Michael călcase pe urma fratelui său şi se făcuse pilot, dar, cu excepţia înfăţişării lor arătoase, cei doi se deosebeau ca ziua de noapte.

La menţiunea fratelui, Reed îşi aminti unde auzise numele Preston. Era în dosarul personal al lui Carlie. Era fostul ei soţ. Se purtase ca un adevărat ticălos.

— Ce zici? reluă Michael. Îţi promit cea mai bună masă din oraş.

Sharla zâmbi. Îi era foame, dar nu ştia sigur ce planuri are Connors. O privire în direcţia lui aduse o invitaţie promptă din partea lui Michael.

— Domnul Connors e binevenit, insistă el. E vorba doar de un grup de prieteni, nimic protocolar;

— Mulţumesc, dar trebuie să rezolv nişte treburi, răspunse Reed.

— Deci cum rămâne, frumoaso? mustăci Michael întorcându-şi privirea jucăuşă spre Sharla. Ţi-ai adus o rochie de bairam?

— Mi-am adus una, dar poate trebuie călcată şi vreau să fac şi un duş.

Michael îşi puse cascheta şi se uită la ceas.

— Ce zici să ne întâlnim aici într-o oră? Merge?

— Într-o jumătate de oră, mi-e foame, îl tachină Sharla.

— S-a făcut, prinţeso:

Grupul se despărţi. Michael se îndreptă spre salonul hotelului, iar Sharla şi Reed o luară spre lift. Erau singurii care intrară în lift.

Urcară în tăcere până la etajul lor. Sharla avea impresia că nu era prea încântat de programul ei din acea seară, dar nu avea niciun drept să se plângă şi amândoi o ştiau.

Reed găsi camerele, care erau alăturate. Descuie uşa camerei ei, îi lăsă geanta pe pat, apoi făcu o inspecţie rapidă din ochi.

— Avem camere alăturate, îi spuse el pe un ton mai rece decât îl avusese toată ziua. Eşti în deplină siguranţă, dar dacă ai nevoie de ceva mă găseşti alături.

— Mulţumesc, răspunse politicoasă Sharla.

— Cât de bine îl cunoşti pe tipul ăsta cu care ieşi la noapte? o întrebă sever în timp ce îi înmâna cheia camerei.

Luând cheia, Sharla avu grijă să evite orice contact fizic. Nu ştia dacă pe Connors îl preocupa integritatea ei personală sau dacă se temea ca Michael să nu constituie vreo ameninţare pentru misiunea lui.

— E un bun prieten de familie. Am totală încredere în el.

— Cât de târziu te întorci?

Ochii Sharlei se îngustară şi îşi puse din nou mâinile în şolduri. Nu suporta atitudinea lui posesivă şi inchizitorială.

— Nu văd de ce-ar fi treaba ta, rosti indignată. Ziua mea de lucru s-a încheiat.

— Totuşi, trebuie să-mi fac griji pentru capacitatea ta de lucru de mâine, rosti el moale şi

tărăgănat.

Insinuarea lui o făcu să ia foc, fapt care i se citea doar pe faţă. Făcu un pas spre uşă şi o deschise.

— Îţi promit că mâine voi fi vioaie şi în formă, rosti muşcător. Acum ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai pleca şi m-ai lăsa să mă pregătesc pentru întâlnire.

Preţ de câteva clipe, privirile li se înfruntară. Tensiunea dintre ei era de nedescris. Emoţia din aer părea materială.

Reed porni spre uşă. Nu voia să plece, dar nu avea de ales. Nu putea ridica nicio pretenţie asupra timpului liber ai Sharlei. Aşa şi voia – fără încurcături emoţionale. În ultimii doi ani îşi tot spusese că nu voia nicio legătură de ordin personal cu femeia în cauză.

Tot timpul cât se pregăti pentru cina cu, Michael, Sharla fu agitată. Nu-l înţelegea pe Connors. Întotdeauna păstrase o distanţă între ei. Acum se purta de parcă ea îi datora nu ştiu ce gen de loialitate. Singurul lucru pe care i-l datora era să-şi facă bine treaba de pilot.

Aşa că de ce se simţea vinovată că pleca la petrecere şi îl lăsa singur în hotel? Era caraghios. Era convinsă că, dacă încerca, îşi putea găsi pe cineva care să-i ţină companie.

Din cauza nervilor se mişcă repede. Făcu un duş, se îmbrăcă, îşi aranjă părul şi în jumătate de oră fu gata. După ce se asigură că luase cheia, ieşi din cameră şi se îndreptă spre holul hotelului.

Michael o aştepta. Zâmbetul lui luminos şi complimentele îi ridicară moralul. Sharla îşi

promise să uite de Reed Connors şi să se distreze.

În parte, reuşi. Prietenii lui Michael erau toţi piloţi sau însoţitori de bord şi lucrau la aceeaşi companie aeriană. Erau veseli şi zgomotoşi, şi o întâmpinară cu căldură. Mâncarea era delicioasă, orchestra interpreta impecabil, iar compania deosebit de plăcută.

Mâncă, dansă şi râse mult, dar nu reuşi să şi-l scoată complet din minte pe Connors. Gândurile îi fugeau la el prea des. Mai des decât dorea să recunoască.

Cheful se sparse la miezul nopţii. Toţi regretau că trebuia să pună punct, dar toţi erau programaţi să-şi ia zborul a doua zi din Columbus. Sharla îi părăsi promiţându-le că vor ţine legătura.

Michael opri un taxi şi o duse înapoi la hotel. Îi ceru şoferului să aştepte, apoi o conduse până la lift şi apăsă butonul.

— Voi fi fericit să te văd ajunsă cu bine la uşă, spuse el în timp ce aşteptau liftul. Dacă m-ai încuraja cât de puţin, mi-aş petrece noaptea aici.

Ştia că vorbeşte serios. Nu era prima oară când făcea aluzie la adâncirea relaţiilor lor. Ştia că ar fi o greşeală.

— Cred că ar fi mai bine să rămânem prieteni, spuse ea şi zâmbi pentru a mai îndulci refuzul. Îşi scoase de pe umeri sacoul pe care îl împrumutase până la hotel şi i-l înapoie.

— Am putea să fim prieteni şi amanţi, insistă el, zâmbind la rândul lui cu subînţeles.

Nimeni din familia Prescott nu ţinuse prea mult la soţul lui Carlie, dar pe Michael toţi îl adorau. Sharla îl iubea ca pe un frate. Îl muştrului

cu blândeţe:

— Nu eşti deloc cuminte. Trebuie să te duci singur la culcare şi să te odihneşti bine.

— Plic-ti-si-tor! Nu pot să sufăr să dorm singur, insistă el cu o privire şăgalnică. Efectul fu spulberat de un căscat larg.

Sharla râse uşor.

— Mă bucur că m-ai invitat în seara asta. M-am distrat de minune.

— Suficient ca să-mi mulţumeşti cu un sărut, lung şi umed? o luă el cu binişorul şi, cuprinzând-o pe după talie, o trase mai aproape. Buzele lui tocmai le atinseră pe ale ei când auziră clinchetul liftului.

Michael mârâi şi îşi slăbi strânsoarea când uşa se deschise.

— Se îndepărtară brusc cu un pas la vederea ocupantului liftului. Era Connors.

Reed simţi ca o lovitură de măciucă în moalele capului când dădu cu ochii de cei doi îmbrăţişaţi. Toţi muşchii i se încordară. Plămânii i se contractară şi nervii îi zvâcniră. Valul de gelozie era cu atât mai puternic, cu cât îl prinsese nepregătit.

Îşi petrecuse ultimele ore întrebându-se unde e ea şi ce face.

— Urci? Reed se strădui să nu se trădeze. Ţinu degetul apăsat pe buton, aşteptând-o să se hotărască. Nu avea încredere în el însuşi să facă vreo mişcare. Apelă la întreaga sa stăpânire de sine să nu iasă şi s-o smulgă de lângă chipeşul aviator.

— Ieșeai? întrebă ea.

— Mergeam în hol să te aştept, răspunse Reed sec. E târziu şi voiam să mă asigur că ajungi cu bine în camera ta.

Pe Sharla o enervă tonul lui rece, plat. I se părea o jignire să fie tratată ca un copii care creează probleme.

— Pentru că i-ai promis mamei? îl aţâţă ea cu cel mai dulce glas.

Ironia atrase o reacţie surprinzătoare. Emoţia vie care licări o secundă în ochii aurii ai lui Connors o făcu să regrete că îl tachinase. Apoi privirea lui redeveni rece şi detaşată, fapt care o făcu să se întrebe dacă nu cumva ochii îi jucaseră o festă.

Michael se uita de la unul la altul. Încordarea era groasă s-o tai cu cuţitul. De el uitaseră. Era clar că între cei doi era mai mult decât o relaţie profesională.

— Mai bine ţi-aş ura noapte bună şi te-aş lăsa să te duci la culcare, îi spuse el Sharlei.

Ea îi zâmbi.

— Te aşteaptă taxiul.

Michael zâmbi şi-i dădu un mic ghiont.

— Transmite-i familiei tale dragostea mea.

— Am să-i transmit şi-ţi mulţumesc din nou pentru seara încântătoare.

— Cu mare plăcere şi altă dată, răspunse el făcându-i cu ochiul.

Sharla îl urmări traversând holul, apoi îşi îndreptă atenţia spre Connors. Îl cercetă cu coada ochiului în timp ce intra în lift. I se părea mai mult iritat decât indiferent, dar nu pricepea de ce. Nu-i ceruse s-o aştepte.

Imediat ce liftul se puse în mişcare, îşi scoase pantofii şi se aplecă să-şi maseze picioarele care o înjunghiau. Dansul fusese grozav, dar nu era obişnuită să stea pe tocuri atâtea ore.

Până în seara asta, Reed n-o văzuse decât în costumul de zbor. În afara celor două bretele subţiri, gâtul şi umerii îi erau goi. Rochia moale, mătăsoasă, cădea graţios în jurul siluetei ei şi se sfârşea exact deasupra genunchilor, expunând vederii gambele superbe.

Ajungând la etajul lor, Reed se simţi pe moment uşurat. Se chinuia să-şi stăpânească violenta reacţie faţă de frumuseţea Sharlei, astfel că oprirea liftului îl ajută.

Sharla îşi culese pantofii cu o mână, iar cu cealaltă cotrobăi în poşetă după cheie. O puse în mâna întinsă de Connors şi îl urmă spre camera ei.

Reed îi făcu semn să rămână în prag până când el aprinse toate luminile şi inspectă camera. După ce verifică baia şi dulapurile, se declară satisfăcut,

Sharla lăsă să-i cadă poşeta şi pantofii, apoi se sprijini cu spatele de uşă. Era obosită. Ştia că s-ar putea ca mintea să nu-i funcţioneze la toată capacitatea, însă nu înţelegea de ce el luă toate aceste măsuri de precauţie pentru siguranţa ei. Simţi nevoia să-l întrebe:

— Te aştepţi să-mi între cineva în cameră sau mereu eşti atât de paranoic?

Reed se afla destul de aproape ca să prindă o undă din parfumul de mosc folosit de Sharla. Între genele lungi şi dese, ochii ei desenau două dungi

verzi, strălucitoare. Stătea rezemată într-o dulce abandonare, cu buclele mătăsoase revărsate pe umerii goi.

Combinaţia farmecelor senzuale îl puse în faţa celei mai brutale tentaţii din viaţa lui. Făcu apel la toată voinţa de care era în stare să nu-i cuprindă în braţe trupul sexy.

— Întotdeauna sunt precaut, rosti el cu un glas jos, răguşit.

Sharla sesiză dublul înţeles al vorbelor lui, dar era prea Obosită ca să analizeze posibilităţile.

— Îţi mulţumesc că eşti precaut spre binele meu, spuse politicoasă.

Pe buzele lui Reed pâlpâi un surâs ironic.

— Cu plăcere.

Se îndreptă spre uşă, ordonându-i să pună zăvorul de siguranţă.

Sharla bombăni împotriva agenţilor federali, dar îl puse. Puţin mai târziu se urcă în pat şi adormi de cum puse capul pe pernă.

*Capitolul 4*

La ora zece în dimineaţa următoare, „Saratoga” zbura spre Lexington. De când părăsiseră hotelul, Reed nu rostise mai mult de câteva fraze succinte. Nu era nepoliticos, dar aerul lui rece, distant, tăia orice speranţă de legare a unei conversaţii lejere, prieteneşti.

Sharla îşi dori ca starea lui de Spirit să n-o fi deranjat-o atât. Atitudinea strict profesională de astăzi i-l amintea pe acel Connors cu care se obişnuise să lucreze de peste doi ani. Era o dezamăgire după întrezărirea bărbatului mult mai

atrăgător de ieri.

Client fiind, niciodată nu fusese scârbos sau cusurgiu ca unii dintre ceilalţi clienţi. Cearta dintre ea şi surorile ei privitoare la cine să zboare cu el se baza pe cu totul alte motive.

Cele trei surori găseau că magnetismul lui sexual era puţin tulburător şi că normala lui imperturbabilitate ar putea fi supărătoare. Până în călătoria asta, Sharla nu-l văzuse niciodată pierzându-şi calmul. Nici chiar după ce ieşiseră cu el, Dee şi Carlie nu se simţiseră mult mai în largul lor în compania lui. Nu era un om care lăsa lumea să se apropie prea mult de el.

Sharlei îi era greu să lucreze cu el din cauza acelei violente atracţii fizice care nu avea nicio explicaţie logică sau sentimentală. Nu-i era uşor s-o ignore, cum nu putea ignora nici faptul că el rămânea insensibil la farmecele ei.

Continua să spere că atracţia avea să moară de la sine, dar până acum nimic. Poate că această călătorie avea s-o ajute să-şi piardă interesul pentru un bărbat care o trata ca pe un rău necesar.

Sharla dorea ca el să-şi trădeze câteva tare ascunse, câteva obiceiuri mascate. Cu siguranţă avea unele, se gândea ea. Dacă petrecea mai mult timp cu el, nu se putea ca el să nu facă sau să spună lucruri pe care le va găsi de prost gust sau insultătoare, poate chiar total respingătoare.

Şi-l imagină bând pe nerăsuflate berea, râgâind zgomotos. Apoi şi-l închipui mestecând şi scuipând tutun. Poate era un nesimţit care arunca gunoiul pe podea şi lăsa farfuriile să prindă crustă

înainte de a le spăla. Probabil ura copiii şi animalele. Sharla ar fi pus pariu că nu ajutase niciodată o bătrână să treacă strada. Se putea chiar să nu suporte muzica.

Jocul ăsta, prostesc făcu să mai treacă timpul, în plus, îi aduse pe faţă un zâmbet poznaş.

Reed îşi petrecu timpul uitându-se pe hublou la cerul senin şi încercând să-şi înăbuşe dorinţa crescândă de a întinde mână şi de a o atinge pe însoţitoarea lui. Cu cât petrecea mai mult timp cu Sharla, cu atât devenea mai conştient de vecinătatea ei. Chiar şi simplul fapt de a fi cu ea în carlingă era o tortură lentă.

Parfumul ei îl incita nemilos. Ştia că trebuia să controleze această atracţie bolnavă, s-o stăpânească, altfel avea să-şi iasă din minţi şi n-o să mai fie în stare să se concentreze.

Ochelarii de soare îi ascundeau ochii şi-i permiteau s-o cerceteze pe furiş. Când pe faţa ei înflori acel zâmbet dulce, senzual, stomacul i se strânse dureros.

Probabil că se gândea la întâlnirea din seara trecută. Posibilitatea îl rodea. Îi plăcea oare viaţa în înalta societate, cu petreceri care se ţineau lanţ şi cu bărbaţii roind în jurul ei? Ştia că muncea mult, dar oare se şi distra la fel de mult? câţi bărbaţi o aşteptau dornici să se distreze cu ea? Avea oare unul în fiecare oraş?

Lui Reed nu-i plăceau gândurile astea. Ce făcea Sharla în timpul ei liber era treaba ei. Nu avea de gând, să înceapă o legătură amoroasă cu ea, aşa că nu avea niciun drept să se amestece în viaţa ei particulară.

Ori de câte ori voia o companie feminină, cunoştea femei dornice să-i satisfacă nevoile fără nicio pretenţie care să-i îngrădească libertatea. Se distrau foarte bine împreună fără să-şi facă probleme privitor la vreo implicaţie sentimentală. Relaţia le convenea şi lor, şi lui.

Orice relaţie cu Sharla Prescott ar însemna complicaţii, o mulţime chiar. Nu ştia de ce era sigur de asta, dar era.

— Cât ai în plan să stai în Lexington?

Sharla puse întrebarea să mai risipească o parte din tensiunea care se tot acumula în carlingă. Era conştientă că o studia pe ascuns şi asta o făcea nervoasă.

— Am de gând să stau toată ziua, răspunse Reed. Am făcut rezervări pentru la noapte în Lexington, dar vreau ca mâine să pornesc devreme spre Nashville.

— Cât de devreme?

— Pe la opt, cel puţin.

— Nu cred să fie vreo problemă. Am să caut să programez pista în jur de şapte… în felul ăsta la opt vom fi în aer.

— Sună bine.

— Mai ai nevoie de mine după ce aterizăm în Lexington? întrebă Sharla.

Reed se încruntă, apoi spuse fără să-şi cenzureze cuvintele:

— Alt iubit?

Sharla făcu ochii mari de uimire. Ce-i păsa lui dacă ar fi avut şi douăzeci de iubiţi în Lexington?

— Ţi-e teamă că aş putea petrece toată noaptea şi mâine n-am să mai fiu în stare să

pilotez perfect?

— Nu. Cuvântul sună ca un mormăit.

Sharla vru să-l ia la întrebări, dar el îşi întoarse atenţia spre cer.

Până aterizară în Lexington, niciunul nu mai rosti vreun cuvânt. În continuare, conversaţia se limită la strictul necesar. Reed preluă bagajele şi insistă să rămână lângă ea până când rezolvă toate aranjamentele legate de staţionarea avionului peste noapte.

Odată ajunşi în aeroport, Sharla se scuză ca să meargă la toaletă. Presupuse că şi Reed avea nevoie de acelaşi lucru. Nu-l zări când ieşi, aşa că îl aşteptă, pierzându-și vremea în faţa vitrinei unui shop.

Era cu faţa la vitrină când o mână puternică, bărbătească, o prinse de braţ şi o obligă să se întoarcă. Făcu ochii mari la vederea unui străin înalt, lat în umeri, purtând o pălărie de cowboy.

— Dee?

Glasul bărbatului era răguşit de emoţie. Ochii îi erau umbriţi de borul pălăriei, dar Sharla văzu expresia încordată de pe chipul lui frumos.

Cum ea nu dădu niciun semn de recunoaştere, străinul îi prinse ambele braţe şi o trase aproape de trupul lui puternic. Avea ochii întunecaţi de emoţie.

— La naiba! şopti cu asprime. Nu-mi face asta!

Gestul lui n-o alarmă pe Sharla. Expresia ei uluită se topi când îşi dădu seama că era confundată cu Dee. În acelaşi timp, îşi dădu seama că între acest bărbat şi sora ei existau nişte legături emoţionale puternice.

Era bombardată cu valuri de intensă emoţie vibrând dinspre străin. Senzaţiile o loveau într-un mod extrasenzorial, fenomen care o lega în permanenţă de Dee şi Carlie. Era obişnuită să simtă orice emoţie pe care o trăiau ele, dar niciodată prin intermediul unei alte persoane.

Ochii bărbatului se îngustară, apoi strânsoarea mâinilor lui slăbi.

— Nu eşti Dee, nu-i aşa?.

— Sunt sora ei, explică Sharla cu greu. Mai era încă ameţită de forţa reacţiei ei faţă de un bărbat absolut străin. Totuşi, nu simţea nici teamă, nici neîncredere.

— Soră geamănă? întrebă el pe un ton răguşit.

Sharla reuşi să-i surâdă. Mâinile căzură brusc, iar ea căută în poşetă şi scoase un portvizit. Dee este la mijloc, iar cea din dreaptă e Carlie.

— Triplete, murmură cu glas baritonal străinul.

Ţinea fotografia de parcă era de aur şi o studia cu atenţie.

Sharla nu spuse nimic. Îi trebui ceva timp să-şi calmeze nervii răzvrătiţi. Oricine ar fi fost acest bărbat, era extrem de important pentru Dee, altfel n-ar fi avut o astfel de reacţie violentă la prezenţa lui.

— Îmi cer scuze, rosti străinul. Nu ştiam… şi n-am văzut-o pe Dee de luni de zile. Am crezut că poate s-a tuns. Semănaţi foarte bine.

Rostirea cuvintelor „luni de zile” stârni în Sharla o altfel de reacţie. Cu puţin mai mult de şase luni în urmă, Dee fusese în concediu. După ce se întorsese, suferise săptămâni întregi, sentiment

pe care Sharla şi Carlie îl simţeau, dar nu puteau face nimic. Dee refuzase să discute despre motivul suferinţei ei. Sharla avu convingerea că „motivul” se afla acum în faţa eL

Vru să-l ia la rost pentru suferinţa pe care i-o cauzase surorii ei, indiferent cum şi de ce, dar ceva îi spunea că şi el suferea tot atât de mult. Îl vedea cum nu putea să-şi ia ochii de la fotografie. Ba chiar o mângâia, ca şi cum lucrul ăsta l-ar fi adus mai aproape de Dee.

— Cum se simte? întrebă el în cele din urmă.

— Bine. Sharla nu putea spune mai mult fără să-şi trădeze sora. Poţi păstra fotografia.

— Sigur?

— Mai am o mulţime.

— Mulţumesc, spuse el băgând cu multă grijă poza în buzunarul de la cămaşă. Îmi promiţi că n-ai să mă consideri pervers dacă-ţi cer o favoare?

Sharla zâmbi. Oricine ar fi fost acest bărbat, nu era un pervers. Ochii îi luceau de inteligenţă, iar gesturile lui trădau sensibilitate. Avea aerul unui om complet stăpân pe sine, obişnuit să obţină ce voia.

— Depinde de favoare, spuse ea cu dezinvoltură. Nu avea nimic împotrivă să-i ducă un mesaj lui Dee.

— Îmi dai un sărut?

La început, cererea o uimi. Apoi îşi dădu seama că el voia să ştie dacă, sărutând-o pe ea, simţea acelaşi lucru ca atunci când o săruta pe Dee. N-ar fi fost prima oară când surorile ar. Fi fost comparate în acest fel, numai că, de data asta, ea ştia că era mult mai complicat. Pentru acest

bărbat, acest lucru era extrem de important.

Sharla se pomeni înălţându-se pe vârfuri şi lipindu-şi gură de a lui. Braţele lui o cuprinseră o clipă, apoi îi dădură drumul. Gestul fu însoţit de un oftat abia auzit.

Sharla zâmbi compătimitor. Ştia că era dezamăgit.

— Îmi pare rău, dar eu nu sunt Dee, îi spuse cu blândeţe.

Uriaşul cowboy zâmbi automat şi trist.

— Trebuia s-o descopăr singur.

— Vrei să-i transmit vreun mesaj?

Expresia chipului lui deveni absentă.

— Nu, mulţumesc. Dar îţi sunt recunoscător pentru fotografie.

— Cu plăcere.

Scoţându-şi scurt pălăria în faţa ei, străinul se îndepărtă. Îl urmări cum se pierde în mulţime. Se întrebă ce naiba se petrecuse între Dee şi chipeşul cowboy. Indiferent ce-o fi fost, trebuie să fi fost traumatizant.

Când, în final, reveni la realitate, ochii îi întâlniră scânteierea aurie a ochilor lui Connors. Stătea rezemat de peretele opus, cu braţele la piept şi cu picioarele încrucişate. Atitudinea lui părea destul de degajată, dar expresia chipului era un amestec de ironie şi supărare.

Sharla se cabră instinctiv când el se hotărî să se apropie.

— Îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi, îngână ea.

— Cine era ăla? întrebă Reed făcând un semn din cap în direcţia în care plecase cowboy-ul.

Un val de roşeaţă inundă chipul Sharlei. Fusese atât de uimită de reacţia pe care o avusese în prezenţa străinului, încât uitase să-i întrebe cum îl cheamă.

— Nu ştiu.

Reed oftă adânc şi îşi trecu mâna prin păr.

— Dumnezeule, ai nevoie de un paznic! De ce dracu' să te săruţi cu un bărbat pe care nu-l cunoşti?

Sharla îşi dădea seama că purtarea ei putea să pară ciudată, dar cuvântul „paznic" o enervă.

— Este un bun prieten al lui Dee, răspunse ţâfnoasă.

— Atunci cum de nu ştii cum îl cheamă? insistă Reed.

— Pentru că nu mi-a vorbit de el niciodată, se răţoi Sharla.

Tonul şi expresia lui se aspriră şi mai mult.

— Şi l-ai crezut pe cuvânt, aşa, pur şi simplu? Un bărbat total necunoscut vine la tine şi-ţi spune că este bun prieten cu Dee, iar tu începi pur şi simplu să-l îmbrăţişezi şi să-l săruţi?

Sharla ştia că întregul ei comportament de mai înainte părea iraţional, dar nu vedea cum ar putea explica vibraţiile emoţionale pe care le simţise în prezenţa celuilalt bărbat. Totuşi, trebuia să încerce, altfel Connors va rămâne cu impresia că era complet idioată.

— Carlie, Dee şi cu mine suntem unite extrem de puternic printr-o percepţie senzorială care face ca, atunci când una dintre noi trăieşte o emoţie deosebit de intensă, aceasta să fie resimţită şi de celelalte două. Fenomenul nu e simplu de explicat,

pur şi simplu există.

Reed îi studie trăsăturile expresive. Era sinceră cu el, totuşi aerul ei bătăios era dovada că nu se aştepta ca el să o creadă. Cunoştea prea puţine despre percepţia extrasenzorială, dar nu respingea faptul că există.

— Şi ce legătură are trăirea emoţională a lui Dee cu cowboy-ul?

Sharla oftă. Era uşurată că Reed nu lua în derâdere legăturile speciale dintre ea şi surorile ei, dar nu prea ştia cum să-i explice reacţia ei faţă de străin.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva, dar am recepţionat valurile de emoţie care îi leagă cumva pe Dee şi pe el. Ştiu că sună a nebunie, dar s-a întâmplat.

— S-ar putea să fie vreun soi de şarlatan, sugeră Reed îngândurat. Ar putea fi o adevărată ameninţare pentru Dee.

Sharla clătină cu putere din cap şi sări în apărarea străinului.

— Nu ştiu ce e între el şi Dee, dar n-am simţit nicio vibraţie ameninţătoare, ci doar tristeţe şi durere.

Reed nu era total convins.

— Ce te-a întrebat?

— M-a întrebat doar cum se simte Dee.

— Atâta tot?

— Atâta tot.

— Atunci, de ce dracu’ l-ai sărutat?

Întrebarea fu pusă în timp ce se îndreptau spre holul principal al aeroportului. Sharla se străduia să ţină pasul cu el, realmente exasperată

de atitudinea lui.

— Ştiu că e greu de crezut, dar unii bărbaţi vor să constate dacă, atunci când sărută pe una dintre surori, simt acelaşi fior pe care îl simte când le sărută pe celelalte. Este o practică absolut barbară, dar ne-am obişnuit cu gândul că nu întotdeauna bărbaţii judecă cu capul.

Reed nu comentă. Nu se uită la ea şi nici nu încetini pasul. Sharlei nici nu-i trecea prin minte să-i ceară să-şi încetinească mersul. Simţea o oarecare plăcere să-i vadă ceafa uşor congestionată. Putea fi din cauza mâniei sau a efortului, său chiar a stingherelii.

Ideea îi dădu subiect de gândire. Dee şi Carlie îi spuseseră că singurul motiv pentru care Connors le dăduse întâlnire fusese acela de a vedea dacă ele îl afectau în acelaşi fel cum o făcea Sharla. Ei, presupunerile lor i se păruseră caraghioase. Să fi existat, oare, vreun dram de adevăr în teoria lor?

Nu, îşi spuse, în cazul lui Connors era absurd. Congestionarea lui se datora, probabil, faptului că era extrem de supărat. Ea îl găsise întotdeauna atrăgător, în schimb se părea că pe el prezenţa ei nu făcea decât să-l irite.

În plus, îşi spuse ea, n-o sărutase niciodată, aşa că nu avea ce să compare. N-o invitase niciodată să iasă cu el.

Dacă ar fi vrut să ştie cum e să-şi petreacă timpul cu ea, ar fi putut s-o invite. Nu-l încurajase niciodată, dar nici nu-l descurajase. Cel puţin, nu înainte ca el să le invite la plimbare pe ambele ei surori, iar pe ea nu.

Sharla nu mai scoase niciun cuvânt până ajunseră la hotel şi se opriră în faţa uşii ei. Atunci îi răspunse doar la nişte întrebări scurte.

Ai destui bani? o întrebă el după ce descuie uşa şi făcu inspecţia de rigoare.

— Da, mulţumesc.

— Ai de gând să părăseşti iar hotelul?

— Mă gândeam să găsesc piscina, să-mi petrec restul după-amiezii înotând, să mănânc ceva şi să merg la culcare, răspunse Sharla cu chipul şi glasul lipsite de orice expresie.

Reed se încruntă.

— Am câteva treburi de rezolvat, dar restul serii mi-l petrec aici, în hotel. Cere să-ţi facă nota de cheltuieli cu camera şi anunţă-mă dacă ţi-ai schimbat planurile.

— Da, domnule, răspunse Sharla pe cel mai supus ton. Aşteptă să-l vadă ieşind din cameră, remarcând că nu părea încântat de atitudinea ei.

Nu-şi luase la ea costumul de baie, aşa că dacă el nu înceta să-i tot dea ordine, avea să-şi cumpere cel mai scump costum de baie de la shop-ul hotelului şi să-l treacă în contul lui. Să vedem cum va explica el acest lucru superiorilor de la agenţie. Răzbunarea putea fi dulce.

Reed o privi cu ochi îngustaţi şi luptă cu tentaţia de a-i închide gura impertinentă cu a lui. Nu era prima dată când îşi înăbuşea această dorinţă fierbinte. Îi întinse cheia.

— Te sun mai târziu.

— E o promisiune sau o ameninţare? bombăni Sharla închizând uşa în urma lui. Bărbatul ăsta chiar că avea darul s-o calce pe nervi. Era timpul

să răsufle în voie şi să şi-l scoată din minte pentru o vreme.

Statul prelungit în carlingă o făcea să simtă nevoia acută de mişcare, astfel că ori de câte ori prindea câteva minute libere făcea sport. Înotul era sportul ei favorit. Avea o piscină acasă, dar când era în călătorie adesea apela la piscina hotelului la care trăgea.

Imediat ce se instală în camera lui, Reed îl sună pe şeful lui, Rolf Sanders. Aceasta îl asigură că planul lor funcţiona bine.

Sandy Rudolph era în siguranţă, iar un informator de încredere le transmisese că John Rudolph pusese iscoade să-l urmărească pe Reed.

Reed se ocupase cu protecţia lui Sandy încă din timpul procesului soţului ei, iar ea îi dăduse clar de înţeles că avea încredere în el. Acum Sandy trebuia să meargă ia Nashville, să depună mărturie împotriva partenerilor lui John. Siguranţa ei era în pericol până când nu se termina şi al doilea proces. După aceea avea să primească o nouă identitate şi urmele aveau să i se piardă graţie programului de protecţie a martorilor.

Iată de ce Reed juca rolul de momeală. Agenţii din United Service şi FBI lucrau împreună ca să vadă cine putea fi încă pe urmele lui Sandy. Ei trebuiau să înlăture pe oricine prezenta un pericol imediat. Preţul pus pe capul ei era uluitor.

Reed părăsi hotelul doar ca să-şi omoare timpul şi să le permită celor ce îl urmăreau să ajungă în oraş. Sanders îi spusese că doi dintre oamenii lui Rudolph, Horton şi Graves, îl

urmăreau prin ţară. Erau cu câteva ore în urma lui, fără să ştie că, la rândul lor, erau urmăriţi de doi agenţi.

Reed îşi spuse că ar fi preferat să-şi petreacă ziua alături de Sharla, la piscina hotelului, l-ar fi putut admira trupul sculptural strâns într-un costum de baie mulat sau într-un bikini micuţ. Ideea era extrem de îmbietoare, dar nu putea să rişte s-o implice mai mult decât o implicase deja, cu toate că nu credea că oamenii lui Rudolph i-ar face ceva. Tot ce puteau face ei era să aştepte şi să spere că, în cele din urmă, el îi va conduce la Sandy.

Se făcuse târziu când se întoarse în cameră şi îşi dădu seama că o persoană îi umblase prin lucruri cu o măiestrie de profesionist. Singurele obiecte care nu erau la locul lor erau cele pe care le lăsase în mod deliberat aşa, ca să verifice o eventuală percheziţie.

Asta însemna că urmăritorii lui se aflau în oraş şi deveniseră nerăbdători. Rudolph îşi voia soţia vie, şi o voia acum. Recursurile erau costisitoare, iar el avea nevoie de banii la care avea ea acces. Toate fondurile pe care le dobândise în mod ilegal le depusese într-un cont deschis la o bancă în străinătate. Sandy descoperise contul şi transferase banii într-un cont nou.

Acum ea era singura persoană care avea acces la milioanele de dolari. Atât Rudolph, cât şi Unchiul Sam voiau banii. Sandy refuzase să dezvăluie numărul contului. Acesta era poliţia ei de asigurare pe viaţă, dar dacă oamenii lui Rudolph puneau mâna pe ea, puteau s-o facă să-şi

dorească să fi fost moartă.

Reed era hotărât s-o ţină în viaţă pe impetuoasa doamnă şi în afară de orice pericol. Voise să continue s-o păzească tot el, dar Sanders hotărâse altfel. Planul cu momeala părea să ţină. Spera să-i ducă de nas cât mai mult pe Horton şi Graves, astfel încât să le dea timp altor agenţi s-o scoată pe Sandy din Washington.

Tot ce putea să facă era să fie în gardă şi să spere că oamenii lui Rudolph continuau să-l urmărească pe el. Cei doi agenţi FBI aveau s-o ducă pe Sandy la Newark, unde era aşteptată de pilotul agenţiei, Ed Waites. După aceea, Ed avea s-o ducă în Tennessee, în adăpostul agenţiei.

Ultima destinație a lui Reed era Nashville. Acolo era locul unde sperau să le întindă o cursă oamenilor lui Rudolph. Dacă puteau fi arestaţi sub orice acuzaţie, asta i-ar fi scos din joc pentru un timp şi poate i-ar fi descurajat să mai îndeplinească ordinele unui şef falit şi întemniţat.

Reed se dezbrăcă şi se îndreptă spre duş. Gândurile îi fugiră iar la Sharla. De îndată ce ajungeau la Nashville avea s-o trimită acasă. Voia s-o ştie plecată înainte de izbucnirea vreunui scandal cu adevărat periculos.

*Capitolul 5*

Sharlei nu-i veni să creadă că adormise lângă piscină. Rareori dormea în timpul zilei, totuşi era pentru a doua oară consecutiv când adormea peste zi. Se gândi că, probabil, epuizarea i se datora faptului că pilota pentru Connors.

Când se întoarse în camera ei era aproape

seară. Cotrobăi după cheie prin fundul poşetei, găsind-o şi băgând-o în broască. Apoi răsuci mânerul şi deschise uşa.

Se pomeni trasă cu forţa pe uşă, apoi azvârlită într-o parte, în timp ce un bărbat masiv trecu în grabă pe lângă ea, ieşind din cameră. Sharla gemu şi se rezemă de perete. Bărbatul o luă la fugă pe culoar. Nu făcu nicio încercare să se ia după el sau să-l vadă mai bine.

Reed ieşi din camera lui cu rapiditatea unui fulger. Apucă să-l zărească pe intrus dispărând pe uşa scărilor, dar nu-l urmă. Principala lui preocupare era Sharla. Geamătul ei îi scurtase viaţa cu zece ani.

Avea încă părul umed de la duş. Avea pe el doar nişte pantaloni scurţi de bumbac, ca ai boxerilor, dar Sharla nu rezistă să zvâcnească spre el în clipa în care îl văzu intrând pe uşă.

Reed îşi încolăci braţele în jurul ei şi o ţinu strâns. Tânăra tremura şi respira greu. El înjură încet, ştiind că era înspăimântată, altfel nu s-ar fi aruncat niciodată la pieptul lui. Braţele lui o strângeau protector.

— Ce s-a întâmplat? întrebă răguşit.

Braţele ei erau strâns înlănţuite în jurul taliei lui, iar faţa îi era îngropată în părul cârlionţat şi mătăsos de pe pieptul lui. Căldura lui era liniştitoare şi odată prima spaimă trecută, se sili să inspire adânc.

— Era cineva în camera mea, reuşi ea să şoptească răguşit.

— Te-a atacat cineva când ai intrat?

Sharla inspiră adânc încă o dată.

— De fapt, nu m-a atacat, doar m-a aruncat din drumul lui, îi explică ea.

Reed ridică o mână să-i îndepărteze o buclă rebelă de pe faţă.

— Eşti rănită?

Ochii ei se adânciră în ai lui.

— Nu rănită, doar şocată şi puţin speriată.

— L-ai văzut bine?

Sharla clătină din cap.

— Nu i-am văzut deloc faţa. Era înalt şi solid, şi purta un sacou închis la culoare. Asta-i tot ce am avut timp să observ.

Ochii lui Reed se îngustară de furie şi îi apăsă capul pe pieptul lui. Descrierea i se potrivea lui Graves. Continuă s-o ţină în braţe şi să-i mângâie părul până când tremuratul ei încetă. Părul ei era moale că mătasea. Trupul ei suplu şi frumos era strâns lipit de al lui, şi-i plăcea cum formele ei se mulau pe ale lui. Sharla i se potrivea perfect, nu ca Dee sau Carlie, sau orice altă femeie. Doar ea. Trebui să se lupte să-şi stăpânească reacţia firească a trupului.

Când galopul nebun al inimii i se potoli, Sharla deveni violent de conştientă de pieptul gol şi larg de sub faţa ei. Talia lui Reed era puternică şi îngustă, pielea lui netedă. Era fierbinte, solid ca o stâncă şi emana un miros de curăţenie şi masculinitate îmbietoare. Îşi zise că trebuie să se smulgă din braţele lui,

Singurul lucru pe care îl avea peste costumul de baie umed era un halat uşor şi Sharla îşi dădu seama cu întârziere că Reed ştia acest lucru. La gândul ăsta, sfârcurile i se întăriră şi mai mult, iar

ea se străduia să se distanţeze puţin.

— Eşti bine? întrebă el, în timp ce ea se retrăgea treptat din îmbrăţişarea lui. Nu-i venea s-o lase să plece.

Sharla reuşi să-i zâmbească.

— Sunt bine. Nu-s rănită. M-a luat prin surprindere, atâta tot.

Când se aplecă să-şi culeagă poşeta de pe jos, Reed păşi în interiorul camerei. Aprinse luminile şi verifică dacă existau urme de stricăciuni sau de furt. Lucrurile Sharlei păreau neatinse. Camera fusese percheziţionată cu acelaşi profesionalism cu care fusese cercetată a lui.

— Crezi că era un hoţ de hotel? întrebă ea.

— Poţi să te uiţi dacă îţi lipseşte ceva? Reed evită răspunsul printr-o întrebare.

Sharla inspectă repede camera, dar nu găsi nimic nelalocul lui.

— Portmoneul era la mine, aşa că nu prea avea ce să fure de aici, spuse ea. Totul părea neatins.

— Dar programul de zbor?

Sharla se duse spre masa pe care zăcea mapa ei cu actele pentru zbor.

— Totul e în regulă, zise ea întinzându-i mapa. Crezi că totuşi cineva caută informaţii despre călătoria noastră?

— S-ar putea, răspunse Reed verificând actele.

Cei care îl urmăreau erau acum cu un pas înainte. Ştiau că mâine avea să zboare spre Nashville. Nu avea importanţă că ei ajungeau acolo primii, important era că o implicaseră pe Sharla în căutările lor.

— Crezi că are vreo legătură cu cazul la care lucrezi? întrebă ea străduindu-se din răsputeri să nu se mai gândească la cât de superb era. Un bărbat cu torsul şi cu picioarele goale avea ceva incredibil de sexy.

— Probabil, mârâi Reed. De ce nu-ţi strângi lucrurile să te muţi în camera mea? Ar fi mai bine să stai la noapte cu mine.

Sharla nu era convinsă că ar fi fost o idee prea bună să împartă camera cu el, mai ales după ce tocmai se aruncase în braţele lui… ale lui, care făcea tot posibilul să evite contactul cu ea. Gestul ei nu fusese premeditat, dar, nu putea sa nu admită că îi făcuse o adevărată plăcere să stea în braţele lui.

Reed se aştepta ca ea să protesteze, aşa că se grăbi. S-o liniştească:

— În camera mea sunt două paturi. Şi ai cuvântul meu că am să mă port ca un adevărat gentleman.

Cum Sharla rămase circumspectă, adăugă:

— Doar nu vrei să stai aici singură, nu-i aşa?

Sharlei nu-i trebui mult să se hotărască. Nu avea niciun chef să rişte să mai primească o vizită nedorită.

— Mai întâi aş vrea să fac un duş şi să mă schimb, spuse ea. Apoi împachetez şi mă mut la tine.

Reed încuviinţă şi se îndreptă spre uşă.

— Am să comand ceva de mâncare prin room-service. Vrei ceva sau ai de gând să coborî la restaurant?

— Aş prefera să mănânc în cameră. Dacă nu te

deranjează să comanzi şi pentru mine, vreau nişte fructe de mare.

— Cafea, vin sau ceva special de băut?

— Doar ceai cu gheaţă, te rog.

S-a făcut, spuse Reed din uşă. Cheamă-mă când eşti gata, să-ţi iau bagajele.

— Mulţumesc, dar mă descurc. Nu durează mult.

— Bine. Nu uita să pui lanţul de siguranţă, spuse Reed înainte de a închide uşa.

Sharla îl puse, apoi se rezemă de perete şi oftă adânc. Se simţea ca în centrul unui ciclon. Străinul care îi intrase în cameră o speriase cumplit, iar apoi Connors îi răscolise simţurile, ţinând-o în braţe. Fusese surprinzător de blând şi de atent. Trebui să facă un efort considerabil să-şi vină în fire.

Connors era un bărbat deosebit de atrăgător şi putea fi deosebit de tulburător când stăteai aproape de el. O ştia deja zburând cu el în carlingă: Acum avea de gând să-şi petreacă noaptea în camera lui. Îşi ispitea soarta şi căuta necazul cu lumânarea? Ştia că putea avea încredere în Connors. Îi dăduse limpede de înţeles că nu urmărea nimic personal. Era în misiune şi trebuie să-şi ia toate măsurile de precauţie, dar oare putea să se încreadă ea în sine?

Sharla îşi impuse să uite scenele dinainte. Făcu repede un duş, îşi spălă părul şi îşi puse un costum albastru din tricot. Apoi îşi uscă părul cu prosopul şi îl perie, astfel că, atunci când fu complet uscat, cădea în obişnuita cascadă de bucle.

După o jumătate de oră îşi transporta lucrurile spre camera de alături şi îşi promitea să păstreze peste noapte o relaţie impersonală cu tovarăşul ei de cameră.

Reed deschise uşa şi o ajută la bagaje. Sharlei aproape că-i păru rău când îl văzu îmbrăcat cu o cămaşă neagră, în ton cu pantalonii. Totuşi, ţesătura moale ascundea prea puţin jocul muşchilor braţelor şi ai umerilor lui.

Reed se întoarse în camera ei pentru a verifica dacă nu uitase ceva şi ea îi fu recunoscătoare pentru momentul de respira pe care i-l oferea pentru a se acomoda cu camera lui. Totul era extrem de ordonat şi impersonal. Foarte puţine dintre lucrurile lui erau la vedere, aşa că nu se simţi prea mult ca o intrusă.

— Îţi poţi pune lucrurile oriunde, spuse Reed când se întoarse. E loc berechet în dulap şi în comodă.

— Mulţumesc, spuse Sharla. Singurul lucru de care avea nevoie era să-şi atârne în dulap costumul de zbor pentru a doua zi. Costumul de baie era încă umed, dar nu voia să-l întindă în baie, aşa că îl înfăşură într-un prosop uscat. Restul putea rămâne în geanta de voiaj.

Reed se aşează pe unul din paturi şi se. Prefăcu interesat de spectacolul de la televizor. Nu voia s-o facă să se simtă stingherită de faptul că împărţeau aceeaşi cameră, dar era fascinat de cât de apetisant arăta în costumul din tricot moale. Părul încă puţin umed din cauza duşului i se revărsa bogat şi strălucitor pe umeri. Arăta neobişnuit de delicată şi vulnerabilă, şi mirosea dulce, sexy şi

feminin.

Parfumul ei era aţâţător şi Reed nu se putu abţine să nu-şi amintească abandonarea ei în braţele lui, cu faţa lipită de pieptul lui gol şi răsuflarea fierbinte biciuindu-i pielea. Îşi aminti că trebuie să se stăpânească, să-şi reprime orice dorinţă de a repeta performanţa.

Ea venise la el ca s-o protejeze şi pentru că avea încredere în el. Cel puţin, avea mai multă încredere în el decât în străinul care îi intrase în cameră. Faptul că ea acceptase să-şi petreacă noaptea la el îl mulţumea.

Din vina lui se speriase ea şi Reed îşi promise să nu facă nimic ce ar putea să o tulbure. Îşi impuse s-o considere un martor căruia trebuia să-i asigure protecţie.

Cina sosi tocmai când Sharla se întreba ce naiba să facă sau să spună, după ce terminase cu aranjatul lucrurilor.

Mâncară în tăcere, ascultând ştirile de seară. Când ajunseră la desert, Sharla se decise să pună câteva întrebări:

— Poţi să-mi spui câte ceva despre cazul la care lucrezi?

Ştia că el fusese îngrijorat de faptul că o avea pe ea ca pilot, dar acum era curioasă să ştie ce anume îi provocase îngrijorarea şi de ce îi fusese scotocită camera.

— Cazul Rudolph făcuse vâlvă ia scară naţională, aşa că Reed n-ar fi divulgat niciun secret, dar îi dădu totuşi câteva informaţii de bază:

— Guvernul a încadrat-o pe Sandy Rudolph în

programul de protecţie a martorilor, pentru că a depus mărturie împotriva soţului ei în procesul de spălare a banilor.

Sharla îşi amintea câte ceva.

— Nu erau amândoi bancheri foarte respectabili? întrebă ea.

Reed dădu din cap.

— Tocmai asta i-a permis să-şi desfăşoare activitatea infracţională. Avea o acoperire perfectă, dar a făcut greşeala s-o subestimeze pe Sandy. Nu a crezut că ea va avea curajul să-i pună beţe în roate, dar odată ce a aflat de ilegalităţile lui, Sandy a început să adune dovezi împotriva lui.

— Probabil că e foarte curajoasă.

Reed zâmbi şi în ochi i se putea citi admiraţia pentru femeia respectivă. Sharla se pomeni detestând orice femeie care avea un astfel de efect asupra lui.

— Sandy este o femeie şi jumătate, spuse Reed.

A descoperit unde-şi ascunsese el câştigurile ilicite. Chiar înainte să se ducă la procuratură cu dovezile, a transferat milioanele de dolari, aflate în contul lui într-o bancă din străinătate, într-un cont al ei. Acum este singura care are acces la banii spălaţi.

Sharla fluieră încet. Nu-şi amintea să fi auzit ceva despre banii ascunşi.

— Pun pariu că soţul ei e furios.

— Furios şi la ananghie, zise Reed. A fost găsit. Vinovat în mai multe capete de acuzare şi a contestat verdictul, dar are nevoie de bani.

— Aşa că a pus oameni să-i găsească soţia?

Reed dădu din cap.

— Sarcina mea este să-ţi ţin la distanţă de ea.

— Dar n-o păzeşti tu, zise Sharla.

— În misiunea asta, eu sunt momeala sau diversiunea, cum vrei să-i spui. Rudolph se aşteaptă ca eu s-o păzesc pe Sandy, drept care a pus să fiu urmărit, în speranţa că astfel o să ajungă la ea.

— Dar tu nici vorbă să te apropii de ea, nu?

— Deci de asta ai spus că nu eşti sigur că n-ai să ai necazuri în călătoria asta…

Pentru Sharla, lucrurile începeau să se lege.

— Nu mă aşteptam ca oamenii lui Rudolph să facă vreo mişcare până când credeau că mă întâlnesc cu Sandy. E clar că totuşi cineva şi-a pierdut răbdarea şi a hotărât să ne percheziţioneze camerele.

— Omul acela a scotocit şi aici?

Reed dădu din nou din cap.

— Da, în timp ce eram în oraş. Probabil chiar înainte de a trece în camera ta.

— N-au lăsat vreun dispozitiv de ascultare, nu-i aşa? întrebă Sharla, ştiind că astfel de practici sunt obişnuite în lumea infractorilor.

— Nu, am verificat. Cum n-au găsit nicio informaţie, au plecat cu buza umflată.

— Dar camera mea?

— Au găsit orarul de zbor, dar asta nu prezintă nicio ameninţare pentru noi sau pentru Sandy.

— Acum cunosc următorul nostru popas, îi reaminti Sharla.

— Îl cunosc şi probabil se îndreaptă deja spre

— Nu.

Nashville, dar nu are nicio importanţă.

— Pentru că Sandy nu e acolo?

— Nu e acolo, aşa că nu mă aştept la vreun necaz din partea oamenilor lui Rudolph, dar dacă vrei să pleci mâine acasă, pot să zbor cu un avion de pasageri la Nashville.

Sharla zâmbi ironic şi zâmbetul răscoli sălbatic focul din el.

— Muşcă-ţi limba! Mama ar face o criză să ştie că te-am lăsat la mila unei companii comerciale, în plus, dacă ei cred că ai să-i duci la Sandy, e puţin probabil să-ţi facă vreun rău. Atâta timp cât nu există niciun pericol imediat, nu văd de ce nu ne-am urma programul iniţial.

Reed era bucuros că şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie. Îi părea totuşi rău că o implicase suficient cât să fie speriată de unul dintre oamenii lui Rudolph.

— După ce mă laşi în Nashville, te poţi întoarce acasă, spuse el. Mă voi întoarce cu unul dintre piloţii agenţiei.

Sharla începu să strângă farfuriile murdare şi să le pună pe tavă.

— De ce n-ai zburat de la început din oraş în oraş cu un pilot al agenţiei?

— Pilotul respectiv avea altă însărcinare, iar noi am vrut ca această misiune să arate ca oricare alta. Trebuia să vedem dacă oamenii lui Rudolph pot fi atraşi pe o linie moartă, spuse Reed în timp ce lua tava cu farfuriile murdare şi o aşeza pe coridor, lângă uşă.

— E clar că au fost.

— Au muşcat momeala, încuviinţă Reed.

— Şi Sandy?

— E transferată într-un loc sigur. După ce depune din nou mărturie, primeşte o altă identitate.

Sharla ştia că el nu-i putea da prea multe detalii, dar era încântată că îi încredinţase informaţiile de bază. Se îndreptă spre celălalt pat şi puse la capătul patului cele două perne.

— Cum poţi fi sigur că Rudolph n-a pus mai mulţi oameni să-i caute soţia?

— Nu putem fi siguri, răspunse întunecat Reed. Se aşează pe patul lui şi luă telecomanda. Tot ce putem face este să încercăm să-i derutăm pe toţi până când Sandy va fi în siguranţă.

— Cum e cu banii? De fapt, cui aparţin?

— Legal, aparţin guvernului dacă sunt confiscaţi ca probă la proces.

— Asta înseamnă că Sandy tăinuieşte dovezile?

— Nu există nicio dovadă legală că banii există. Agenţia are statistica banilor spălaţi de Rudolph, dar nicio dovadă că banii au fost ascunşi şi nu cheltuiţi.

Sharla scoase un roman din mapă, apoi se aşează confortabil pe pat.

— Prin urmare, Sandy Rudolph nu are nicio obligaţie legală să restituie banii?

Sharla încercă să-şi imagineze ce ar face ea în locul celeilalte femei. Dacă avea să primească o nouă identitate şi voia să trăiască în confortul cu care era obişnuită, probabil că avea să-i trebuiască mai mulţi bani decât i-ar fi dat guvernul

— Crezi că va restitui banii?

Reed îşi încrucişă braţele sub cap. Nu era sigur ce va face Sandy. Majoritatea celor în situaţia ei ar lua banii şi ar fugi, dar ea nu era ca majoritatea oamenilor.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Agenţia ta nu ţine morţiş să recupereze banii? Mă gândesc că ar putea să facă presiuni asupra ei.

— În primul rând, trebuie s-o ţinem în viaţă. Dacă returnează banii guvernului, viaţa ei nu mai are nicio valoare pentru Rudolph.

Sharla începea să înţeleagă.

— În prezent, soţul ei vrea să pună mâna pe ea din cauza banilor. Dacă ea îi dă guvernului, o va lăsa în pace sau va vrea să se răzbune?

— Va vrea s-o omoare.

— Nu.

Tonul sec al lui Reed o făcu pe Sharla să se cutremure. N-o invidia pe femeia aceea, dar îi admira curajul şi spera sincer ca agenţii federali să reuşească să o protejeze.

— Te deranjează dacă mă uit la baseball? întrebă Red.

— Nu. Eu am o carte.

— Nu te deranjează televizorul?

— Deloc.

Şi cu asta, conversaţia lor luă sfârşit. Sharla se aşeză mai comod şi se lăsă absorbită de lectură, în timp ce Reed urmărea meciul de baseball. Trecură vreo două ore până să-şi vorbească din nou.

Meciul se terminase şi la televizor se dădeau

ştirile de noapte când Sharla termină cartea. Căscă şi se întinse. De când se aşezase, nu-şi schimbase poziţia. Era una dintre acele persoane care, atunci când sunt captivate de o carte bună, uită de tot ce e în jur.

Reed îi urmări mişcările leneşe, de pisică, şi înghiţi în sec. Tot trupul îi era încordat de dorinţă. Meciul nu fusese nici pe departe atât de captivant cum trebuie să fi fost cartea ei. Ultimele două ore şi le petrecuse luptându-se să rămână indiferent la prezenţa ei. O bună parte din timp o studiase în mod făţiş, iar ea nici măcar nu sesizase intensa lui cercetare.

— Se pomeni simţindu-se ofensat de faptul că putea fi atât de total ignorat. Eul lui suferea şi nici trupul care îi săgeta n-o ducea mai bine. Larga gamă de expresii zugrăvite pe chipul Sharlei în timp ce citea îl ţinuse captiv în ultimele ore.

Sharla oftase, zâmbise, se încruntase când şi când, iar o dată păruse mişcată până la lacrimi, însă ceea ce îl înnebunise în două rânduri fusese valul de patimă care îi luminase ochii şi îi colorase obrajii.

— E bună cartea? o întrebă când, în cele din urmă, îşi întoarse atenţia către el. Tonul lui era convingător neutru.

Zâmbetul Sharlei fu luminos şi sincer.

— Da, o carte cu adevărat bună. E scrisă de una din scriitoarele mele preferate. Are darul să te ţină cu inima la gură toată cartea.

Răspunsul lui Reed fu un mormăit, apoi o întrebă pe un ton vag:

— Mai ai ceva de făcut?

— Trebuie s-o sun pe mama. Am vorbit azi cu Carlie, dar mama se aşteaptă să vorbesc şi cu ea.

— Ai nevoie de intimitate? întrebă Reed, fără să facă vreo tentativă să-şi schimbe poziţia.

— Nu, spuse Sharla şi, aşezându-se pe marginea patului, întinse mâna spre telefon. După ce avu legătura cu Belle, îi dădu un scurt raport al evenimentelor de peste zi, dar evită să pomenească ceva despre cazare.

— Mâine trebuie să ajung în Nashville până la prânz, apoi mă îndrept spre casă, îi zise ea mamei sale.

Belle întrebă dacă Connors se purtase ca un domn şi dacă se înţeleseseră bine.

Ochii Sharlei fugiră spre bărbatul îl cauză. Îl văzu privind-o lung. Privirile li se încrucişară. Un licăr tulburător din ochii lui îi tăie o clipă respiraţia. Aerul dintre ei se încinse şi, dintr-o dată, îi fu greu să se mai concentreze asupra discuţiei cu Belle.

— Totul e bine, îşi asigură ea mama, sperând să fie şi adevărat. Salută-i pe toţi din partea mea şi ne vedem mâine.

Belle îi ură noapte bună şi conversaţia luă sfârşit. Sharla se aplecă să pună receptorul în furcă, străduindu-se să-şi smulgă privirea din privirea lui hipnotică. Pulsul îi crescuse alarmant şi se luptă să-şi stăpânească orice impuls refractar.

— Ai vrea să te duci tu. Prima la baie?

Sharla scăpă un mic oftat de uşurare, şi-i aruncă o altă privire lui Connors. Tonul lui era normal şi îşi concentrase iarăşi atenţia asupra

televizorului. Preţ de o clipă îşi făcuse griji din cauza lui. Ea se străduia din răsputeri să-şi învingă atracţia pentru el, iar dacă el nu păstra o atmosferă impersonală între ei, puteau intra în bucluc.

— Nu va dura mult, îi promise ea ridicându-se şi luându-şi câteva lucruri din geanta de voiaj.

— Nu te grăbi.

Reed reuşi să-şi păstreze tonul indiferent, dar simţea cu totul altceva. Hormonii lui alergau în galop. Dar şi mai rea era curiozitatea. Sharla îl scotea din minţi, fără ca măcar să încerce.

Îşi trădase fără să vrea emoţia şi văzuse cum în ochii ei apăruse o undă de circumspecţie. Îi promisese că nu o s-o deranjeze şi intenţiona să-şi ţină promisiunea, dar presimţea că avea să fie o noapte lungă de insomnie.

Sharla se spălă pe dinţi şi îşi dădu cu apă rece pe faţă. Simplul fapt că se afla în aceeaşi cameră cu Connors o făcea să-i fie cald şi să se simtă înfierbântată. Bărbatul ăsta era periculos. Uneori, ochii lui aurii îi făceau inima să-i bată nebuneşte şi îi stârneau dorinţe pe care nu le voia stârnite.

Acum trebuia să decidă în ce avea să se culce. Nu putea suferi să doarmă îmbrăcată, dar se îndoia că ar fi înţelept să se culce doar cu bluza de pijama. Roşul-aprins ar putea părea deliberat provocator, cu toate că bluza avea mâneci lungi şi îi acoperea destul de mult coapsele.

Sharla se hotărî să-şi pună bluza de pijama. În mod normal nu dormea în sutien şi chiloţi, dar de data asta făcu o excepţie şi consideră că era corespunzător acoperită.

Când reveni în cameră constată că Reed stinsese toate luminile, cu excepţia celei de pe masa dintre paturi. Poate o făcuse pentru ca ea să se simtă mai în largul ei, însă acum camera era seducător umbrită, făcând-o să simtă şi mai pregnant intimitatea situaţiei lor.

— Baia îţi aparţine, spuse ea străduindu-se să adopte un ton lejer, în timp ce se îndrepta spre dulap să-şi pună hainele şi obiectele de toaletă.

Reed o urmări cum se mişcă prin cameră ca un fulger de mătase roşie. Nodul din stomac i se strânse şi mai mult. Se îndreptă spre baie.

Sharla îşi zise că era mai înţelept să se bage în pat până la întoarcerea lui, aşa că se băgă sub pătură şi încercă să găsească o poziţie cât mai comodă. Din nefericire, din cauza somnului de după-amiază, nu-i era deloc somn.

Reed se bărbieri pe îndelete, se spălă pe dinţi şi se pregăti de culcare. Se gândi dacă să facă. Un duş rece, dar decise că nu avea rost. Tot ce îi trebuia era puţin timp ca să-şi recapete controlul asupra simţurilor. Odată instalată în pat pentru culcare, Sharla nu avea să mai fie chiar atât de tentantă.

Stinse lumina de la baie înainte de a reintra în cameră. Sharla era deja în pat, aşa că stinse şi ultimul bec şi îşi scoase cămaşa şi pantalonii. Nu voia să-şi jignească colega de cameră, dar şi fără să încerce să doarmă îmbrăcat avea să-i fie destul de incomod? Nu avea pijama nici de mătase, nici altfel.

Imaginaţia poate fi un lucru brutal, îşi zise Sharla auzindu-l cum se dezbracă. Îi văzuse deja

pieptul gol, iar acum îşi imagina şi restul trupului gol. Ce fel de chiloţi purta? Sau prefera să doarmă gol?

— Noapte bună, spuse Reed suindu-se în pat.

— Noapte bună, răspunse, Sharla, sperând că el va atribui bruscheţea tonului ei somnolenţei.

*Capitolul 6*

Pentru Sharla şi Reed fu o noapte lungă, fără odihnă. Niciunul nu dormi bine şi erau treji când se crăpă de ziuă. Făcură duş, se îmbrăcară şi se pregătiră de drum fără să discute prea mult. Fiecare evita cu grijă contactul fizic cu celălalt.

În ciuda eforturilor lor combinate, tensiunea sexuală dintre ei scotea scântei şi erau prea obosiţi pentru a se preface că nu există. Cel mai bun lucru pe care puteau să-l facă era s-o ignore.

Restaurantul hotelului era aglomerat, aşa că luară micul dejun mai puţin încordaţi. Tensiunea scăzu întrucâtva. Se mai relaxară, ba chiar reuşiră să flecărească puţin.

La opt erau în „Saragota” şi zburau spre Nashville.

Cerul senin al Kentucky-ului se înnoură treptat. După o oră şi jumătate de zbor, vizibilitatea se deterioră serios.

Sharla chemă cel mai apropiat turn de control şi ceru ultimele informaţii despre starea vremii.

Află că se aştepta ploaie şi vânt dinspre golf, şi un front rece îndreptat dinspre vest. Conform prognozei, zburau direct către zona de întâlnire a celor două fronturi.

— Ne aşteaptă necazuri? întrebă Reed.

Sharla se încruntă îngândurată. Zburase prin vânturi puternice, prin ploi torenţiale, prin furtuni însoţite de descărcări electrice. Se putea descurca aproape cu orice, în afară de gheaţă.

— Ploaia rece şi vizibilitatea slabă nu vor fi o problemă, explică ea. Dar dacă dăm de lapoviţă sau măzăriche, ar putea fi periculos.

— Cât mai avem până la Nashville?

— O oră şi mai bine.

— Vrei să ne întoarcem?

Sharla clătină din cap.

— Am parcurs deja mai mult de jumătate de drum. Prognoza n-a menţionat o furtună de zăpadă, aşa că probabil vom fi în Nashville până ce vremea să se înrăutăţească prea tare. Totuşi, depinde de tine. Dacă vrei să ne întoarcem, ne întoarcem.

Reed nu avea un program bătut în cuie. Nu conta când ajungea în Nashville, dar, dacă se întorceau, putea dura ore întregi sau zile până când vremea să se restabilească. Nu voia să întârzie prea mult.

— Aş prefera să mergem înainte, hotărî el. Există câmpuri de aterizare în zona asta unde să ne putem opri dacă vremea se strică de tot?

— Nu ştiu niciunul, dar dacă dăm de necaz.

— Pot să cer instrucţiuni de aterizare de urgenţă de la cel mai apropiat turn de control.

Timp de o jumătate de oră, în carlingă domni liniştea, căci principala lor preocupare era starea vremii. Vântul se intensifica în mod constant, iar cerul devenea tot mai întunecat. Când se porni ploaia, „Saratoga” era zdruncinată de rafale de

vânt şi zborul era tot mai anevoios cu fiecare minut ce trecea.

Sharla îşi punea toată energia în menţinerea – avionului pe linie. Tocmai se hotărâse să ceară ajutor, când primi o înştiinţare de avertizare de la turnul de control. În faţă ploaia se preschimba în lapoviţă şi măzăriche, şi erau puţine şanse de traversare a frontispiciului turbulent.

Transmisia radio începu să se întrerupă şi Sharla se chinui să prindă restul mesajului. Toate avioanele mici erau sfătuite să aterizeze de urgenţă, dar pierdu legătura cu turnul şi radioul rămase mort.

— Pot să te ajut? întrebă Reed, ştiind că avea mâinile ocupate cu controlul avionului.

Sharla îi predă receptorul radio.

— Ai putea încerca să prinzi o altă staţie-radar, spuse ea arătându-i cum să caute cel mai apropiat turn. Nu trebuie decât să rosteşti încontinuu „May-day” până primeşti răspuns.

— Ne-am abătut mult de la curs?

— Dacă aparatele mele indică corect, nu ne-am abătut încă. Dar nu ştiu cât mai pot risca zburând direct în acest câmp de turbulenţă.

Reed. Ştia că nu puteau trece peste câmp şi nici să-l ocolească, aşa că erau pur şi simplu la mila Mamei Natură. Îşi continuă eforturile de a lua legătura cu un turn de control, dar fără succes. La răstimpuri prindea sunetul unei voci sau fragmente despre starea vremii, dar nicio informaţie utilă.

— Cred că am rămas fără radio, îi zise el Sharlei după un timp. Ei s-ar putea să mă audă,

dar eu nu-i aud.

Sharla răsuci nişte butoane, dar tot fără efect. Asta însemna că nu se puteau baza pe instrucţiunile locale de urgenţă.

— Şi acum? întrebă Reed.

— Mergem înainte, răspunse ea zâmbind.

Reed îi admiră tonul calm. Îi vedea încordarea de pe chip şi din trup, dar nu era genul care să se lasă pradă panicii. Avionul ţopăia ca un balon umplut cu heliu, dar ea continua totuşi să menţină cursul de zbor.

Se gândi la cabana agenţiei. Avea o mică pistă de zbor. Nu voia să-i conducă pe oamenii lui Rudolph la ascunzătoarea agenţiei, dar nu credea că pe furtuna asta ei ar avea cum să dea de urma lui „Piper Saratoga”. Era riscant s-o ducă pe Sharla într-un loc apropiat de cel în care avea să fie Sandy, totuşi riscul de a continua drumul era şi mai mare.

— Ştiu eu pe aici o mică pistă, spuse el, captându-i preţ de o clipă toată atenţia. E scurtă şi zgrunțuroasă, dar îmi închipui că poţi ateriza pe ea.

Nu avea nicio îndoială în privinţa măiestriei ei.

— Unde? întrebă scurt Sharla.

Reed îi dădu coordonatele.

— Cât de aproape suntem?

Sharla studie încruntată panoul de brod.

— Este la câteva mile vest de culoarul nostru iniţial, dar un culoar mai dinspre vest ar putea să ne scutească de o parte din ploaie. Eşti absolut sigur în privinţa coordonatelor?

— Categoric. Proprietatea aparţine agenţiei.

Pista e întotdeauna în stare bună şi gata pentru avioane.

Sharla se gândi la coordonatele date de el. Nu era timp pentru a dezbate avantajele şi dezavantajele. Trebuia să aducă avionul la sol cât mai repede cu putinţă. Vremea se înrăutăţea încontinuu, iar fără radio erau complet vulnerabili.

Vântul bătea în rafale spre est, aşa că ea întoarse botul avionului direct spre vest. Prefera să înfrunte furia vântului decât măzărichea pe care o ştia mai la sud de ei. Spera să poată ateriza înainte ca lapoviţa şi măzărichea să bombardeze întreaga regiune.

Ocolul spre vest îi scoase treptat din ploaia torenţială şi din norii vineţii. Se îndreptau spre un cer mai luminos şi spre o vizibilitate mult mai bună. Când se apropiară de destinaţie, Sharla începu să coboare prin nori şi, în câteva minute, putu să distingă terenul de sub ei. Tot ce văzu fu o zonă împădurită.

— După ce ne uităm? întrebă ea.

— Cabana e ascunsă într-o pădurice, răspunse el, apoi zâmbi uşor la mârâitul Sharlei. Pista e la dreapta casei.

— Am să cobor cât de jos pot. Anunţă-mă imediat ce vezi ceva familiar. Acum ne găsim exact pe coordonate.

— Uite-o! rosti Reed arătând o casă îngropată într-un ocean de pini înalţi.

Sharla dădu din cap. Văzu pista bine numai după ce zbură o dată deasupra ei, aşa că făcu un ocol al zonei şi se pregăti de aterizare.

În momentul acesta norocul îi părăsi. În timp

ce pierdeau altitudine, ploaia începea să lovească mai zgomotos avionul şi Sharla înjură în surdină.

— La dracu'! Plouă cu gheaţă!

În câteva secunde avionul fu acoperit cu un strat subţire de gheaţă.

— Poţi să ajungi la sol sau trebuie să luăm iar înălţime? întrebă Reed, conştient de teribila ei încordare.

— Cobor, la nişte perne din spate şi pregăteşte-te pentru o aterizare forţată. De pus jos, îl pun uşor, dar s-ar putea să nu am deloc tracţiune dacă aterizez pe un strat de gheaţă.

Reed luă din spate din perne şi puse câte una în braţele fiecăruia. Sharla coborî turaţia atât cât îşi permise, sperând să nu aibă nevoie să frâneze prea mult în momentul contactului cu pământul.

Contactul fu lin, fără şocuri, şi avionul se înscrise perfect pe pistă. Ochii lui Reed se luminară de admiraţie faţă de măiestria cu care reuşise să aterizeze atât de grozav în condiţiile date. Sharla întinse mâna şi-l lovi pe umăr.

— Jos şi capul la cutie! strigă ea răguşit. Ne zdrobim!

Oprise motorul şi acţionă frânele cu maximă prudenţă posibilă dar roţile nu aveau deloc aderenţă, şi avionul nu încetinea suficient. Aveau să iasă de pe pistă înainte să poată opri.

Gardul de sârmă înalt de la capătul pistei fu o priveliştе binevenită. Nu-i putea opri complet, dar Sharla ştia că le va mai încetini viteza şi va slăbi forţa impactului cu trunchiurile pinilor.

Era transpirată din cauza efortului şi avea trupul încordat ca un arc. Mâinile îi erau

încleştate pe comenzi, dar tot ce putea face era să îndrepte botul avionului într-un unghi care să-l aşeze între copaci. Nu avea cum să-şi protejeze întregul avion sau pasagerul.

Forţa izbirii de gard îi scutură, dar apoi aripa stângă se lovi cu o bufnitură de un copac şi avionul se opri scuturându-i violent: Sharla icni şi partea de sus a capului îi zbură înainte.

Reed îşi desfăcu repede centura şi o aduse cu blândeţe înapoi, în scaun, ca să vadă dacă era rănită. Zări pe fruntea ei o tăietură urâtă, dar nu-şi dădu seama dacă mai exista şi o altă rană. Putea doar spera că centura de siguranţă şi perna îi apăraseră restul corpului de impact.

— Sharla, rosti el cu un glas aspru şi neinteligibil. Îşi drese glasul şi-ncercă din nou: Sharla, revino-ţi! Trebuie să ieşim din avion.

Îi îndepărtă părul de pe obraji şi îi luă, cu blândeţe, faţa în mâini. Văzând-o cât e de palidă şi inertă, fu cuprins de panică.

— Sharla! Pulsul accelerat îi bubuia în urechi. Era obişnuit cu descărcările bruşte de adrenalină, dar de data asta era altfel. Nu-i fusese nici pe departe atât de teamă de prăbuşire, precum îi era la gândul că ea ar putea fi grav rănită, iar el nu va fi în stare s-o ajute.

Şansele de a primi ajutor de urgenţă în această zonă şi pe o asemenea vreme erau ca şi inexistente. Nu-i rămânea decât să o ducă în cabană şi s-o îngrijească singur. Prefera să fie conştientă.

— Sharla, mă auzi? Spune ceva.

Genele ei fâlfâiră, gemu moale, apoi îl privi. Se

înfioră uşor, apoi redeveni inertă.

Reed înjură tare. Îi lăsă la loc capul pe tetieră şi sări din avion. Trecu pe sub avion şi ajunse la uşa pilotului, o deschise, îi desfăcu cu grijă centura de siguranţă, apoi o luă în braţe.

Sprijinindu-se de gard, ajunse la o porţiune de teren acoperit cu iarbă, care nu era atât de alunecoasă precum betonul pistei.

Casa era la cel puţin o sută de metri de avion şi ploaia înţepătoare continua să-i bombardeze.

Când ajunseră la veranda din faţă a cabanei erau acoperiţi cu o pojghiţă fină de gheaţă. Reed simţi cum Sharla începe să se mişte şi o aşează pe un scaun mare de răchită. Obrajii ei erau îmbujoraţi, părul o claie rebelă, iar ochii puţin prea strălucitori când îl priviră uşor dezorientaţi.

— Reed? îngână ea, întrebându-se de ce era udă, îngheţată şi se afla pe o verandă străină, cu Reed îngenuncheat în faţa ei. Apoi îşi aminti totul şi ochii i se umeziră de panică. Avionul? strigă răguşit.

Reed se simţi străbătut de un sentiment de uşurare atât de intens, încât îl duru.

— N-am avut timp să verific, dar nu arăta prea rău. Doar o crestătură în aripa stângă, explică el. Chiar acum mă gândeam să te duc înăuntru, la căldură. Poţi să mă aştepţi până inspectez cabana?

Sharla dădu din cap, apoi scânci şi îşi duse mâna la cucuiul umflat de deasupra ochiului drept, îl simţi umed şi ştiu că probabil sângera, dar nu părea ceva prea grav.

Reed găsi cheia ascunsă, făcu o inspecţie rapidă a cabanei şi se întoarse după Sharla. Ea

gemu uşor când o luă în braţe, dar nu opuse rezistenţă când o duse înăuntru. Tremura tare când o întinse pe o sofa şi o înveli cu o pătură de lână.

— Eşti bine? o întrebă el, cu ochii plini de o sinceră îngrijorare.

Sharla clănţănea din dinţi, dar imediat căldura păturii îi alungă o parte din frig. Surâse slab.

— Imediat îmi va fi bine, reuşi ea să articuleze.

— Într-o clipă aprind focul şi caut nişte haine de schimb, spuse Reed îndepărtându-i o buclă rebelă de pe obraz. Nu durează mult.

Sharla dădu din cap şi închise ochii.

— Să nu adormi!

Glasul lui Reed sună brusc tăios.

În glasul lui se citea o undă de panică. Gândul ăsta o făcu pe Sharla să deschidă ochii şi să zâmbească.

— Mă simt bine.

Reed era departe de a fi convins, dar trebuia să facă focul şi să caute haine uscate. Îşi aruncă jacheta udă pe spătarul unui scaun şi aprinse focul în căminul din faţa sofalei, considerând că astfel Sharla avea să se încălzească mai repede decât dacă ar fi pus în funcţiune încălzirea mai centrală.

Odată focul aprins, se îndreptă spre dormitoare unde se găseau haine de rezervă. Găsi a bluză de flanelă şi o pereche de blugi care i se potriveau şi se schimbă repede.

În al doilea dormitor găsi nişte haine mai mici, de damă, folosite ca rezervă de colegele lui de la agenţie. Ignoră în mod deliberat lenjeria intimă, cu excepţia unei perechi de şosete groase.

În dulap se aflau două costume pantalon de damă, unul negru şi altul de culoarea levănţicii. Gândind că acela pastelat ar prinde-o mai bine pe Sharla, îl luă şi se întoarse în camera de zi. Sharla stătea cu ochii închişi, dar la apropierea lui îi deschise.

— Trebuie să te schimbi.

Sharla protestă. Costumul ei de pilot era ud, dar ideea de a ieşi de sub căldura păturii chiar şi pentru o clipă o îngrozea.

— Hai, zise blând Reed, ridicând-o pe jumătate de pe sofa. Am să ţin pătura în timp ce te schimbi.

Sharla rămase nemişcată cât timp el dădu la o parte învelişul călduros, dar se mişcă repede când simţi frigul. Cu degete tremurânde, se strecură iute din salopetă şi îşi puse costumul adus de Reed. Se întinse din nou după pătură, dar Reed îi dădu şosetele.

— Pătura asta e umedă, spuse el. Pune-ţi şosetele până îţi aduc o pătură uscată. Îndoi pătura peste sofa, astfel încât partea umedă să poată să se usuce, apoi se duse în dormitor şi reveni cu alte două pături groase.

Întinse o pătură pe podea, în faţa căminului, iar cealaltă o înfăşură în jurul umerilor Sharlei şi o depuse pe podea,

Sharlei nu-i trebui niciun efort să se onduleze la căldura trupului lui. Reed o ţinea cu braţele şi picioarele pentru a-l da cât mai mult din căldura lui. Sharla tremura violent şi se strânse mai aproape. Câteva minute mai târziu o parte din frig dispăru şi ea oftă.

Reed se temea că accidentul ar fi putut să-i fi

produs un şoc.

— Să nu adormi! îi ordonă din nou. De data asta gura lui era mai aproape de a ei, iar glasul mai moale.

— N-am să adorm, îi răspunse Sharla cu vocea înăbuşită. Faţa ei era îngropată în curbura umărului lui şi singura ei preocupare era să se încălzească.

După ce tremuratul încetă, Reed îi îndepărtă de pe faţă şi de pe gât părul ud. Îşi trecu blând degetele prin el şi i-l răsfiră pe umeri ca să se usuce.

— Trebuia să fi adus un prosop pentru păr, îngână el în timp ce îi mângâia părul mătăsos şi bogat. Şi-l imaginase moale. Acum ştia că era şi nu se grăbea deloc să-şi ia degetele din masa aurie.

Sharla era încălzită din spate de focul din cămin şi din lateral de căldura trupului lui Connors. În câteva minute fu cuprinsă de o căldură dulce şi de o stare de moleşeală.

— Dacă nu vrei să adorm, ai face bine să nu-mi mai mângâi părul, murmură ea.

Reed zâmbi. Degetele lui se opriră din mângâiat, dar nu se putu abţine să nu ducă la buze o mână de păr.

— E bine să ai în preajmă, în caz de urgenţă, un tip drăguţ ca tine, murmură Sharla cu buzele aproape de gâtul lui.

Zâmbetul lui se adânci.

— La fel îmi spuneam şi eu despre tine când avionul a atins pista exact pe mijloc. Majoritatea piloţilor n-ar fi reuşit nici pe o vreme mult mai bună.

— Crezi că sunt bună în cazuri limită? îngână ea. Îi era cald şi bine, şi-i venea greu să se împotrivească somnului.

— Cred că eşti un pilot al naibii de bun, rosti el strângând-o puţin mai tare.

Complimentul o înfioră şi îi risipi o parte din somnolenţă. Îşi permise câteva minute să se lase măgulită de aprecierea lui Connors, apoi gândul îi zbură la „Saratoga”.

— Mi-am avariat avionul.

Tonul ei era atât de deprimat, încât Reed se pomeni zâmbind din nou. Părea că nu se putea abţine să n-o facă, dar atribuia acea neobişnuită senzaţie de mulţumire faptului că ţinea în braţe o femeie frumoasă. Nu conta cine era femeia.

— Nu cred că avionul a suferit cine ştie ce stricăciuni, rosti el pe un ton liniştitor. Aripa stângă este singura parte care s-a lovit de copac.

— Aripile sunt importante, să ştii, se simţi datoare Sharla să-i amintească.

Reed începea să se simtă ca un motan. O admira pe Sharla pilot, dar îi plăcea mult mai mult acea Sharla moale, sexy, cu un acut simţ al umorului.

— Îţi promit că după ce se opreşte ploaia mă duc să verific aripa. Dacă avem nevoie de ajutor, e un radio aici, pe care îl pot folosi.

— Connors?

— Prenumele e Reed, o corectă el.

Sharla se gândi o clipă la asta. Întotdeauna în mintea ei îi spusese Connors. Reed i se părea prea intim, deşi de regulă li se adresa celorlalţi pe numele mic.

— Reed?

— Ce e?

Îi plăcu moliciunea din glasul lui.

— Nu vreau să mă plâng, dar mi se prăjeşte spatele.

Reed râse şi se lăsă pe spate, îi aranjă pătura, apoi o trase spre el. Asta o ferea de căldura directă a flăcărilor.

— E mai bine?

Murmurul Sharlei se pierdu undeva în curbura umărului lui, în timp ce îşi potrivea trupul să se muleze după al lui. Îşi lăsă mâinile să se odihnească pe pieptul lui solid. Bătaia regulată a inimii lui era liniştitoare. Braţele lui Reed o învăluiau şi o ţineau aproape. Preţ de câteva minute îşi permise luxul de a savura plăcerea senzuală pe care i-o dădea trupul ei lipit de al lui.

Crescut la o fermă izolată din Iowa, ca adolescent fusese timid şi stângaci cu fetele. Până la şaptesprezece ani fusese scund pentru vârsta lui şi dureros de conştient de asta. Abia la optsprezece ani ajunsese să se dezvolte într-o măsură satisfăcătoare.

Îşi depăşise rapid timiditatea, deoarece femeile îi dădeau de înţeles că îl găseau foarte atrăgător. Fusese binecuvântat cu însuşiri atletice înnăscute care îl făceau să fie un sportiv de vârf, ceea ce părea să atragă şi mai mult sexul opus. Numărul mare de femei care se aruncaseră de gâtul lui încă din acei ani de început de tinereţe îl făcuse cinic şi insensibil în viaţa personală.

Apoi o întâlnise pe Sharla. Ochii ei fulgerători şi spiritul independent îi străpunseseră armura cu

care se înconjurase, dând la iveală băiatul vulnerabil de odinioară. Lui Reed nu-i plăcuse deloc sentimentul.

Timp de trei ani se luptase cu dorinţa de a o lua în braţe şi a explora atracţia dintre ei. Acum sorbea cu nesaţ parfumul trupului şi atingerea ei. Poate că nu era înţelept, dar se simţea al naibii de bine.

În noua poziţie Sharla nu mai avea probleme cu focul, dar contactul senzual cu trupul lui era şi mai tulburător. Îşi sprijini braţele de pieptul lui şi îl privi drept în ochi. Zări în ei o scânteiere de plăcere diabolică şi nu putu să nu roşească.

— Acum mi-e cald, se simţi ea datoare să explice. Rămânând lipită de trupul lui, se juca cu focul.

Mâinile lui se odihneau pe şoldurile ei, dar se strânseră la aluzia că nu mai trebuia să stea atât de aproape. Nu era dispus s-o lase să plece.

— Închide ochii! îi ordonă el blând.

Sharla închise ochii cam treizeci de secunde, apoi îi deschise din nou.

— Pupilele ţi se dilată, rosti el cu mulţumire. Ai în frunte un cucui cât un ou de gâscă şi probabil că se va învineţi, dar nu cred să fi suferit vreo comoţie.

— Îmi face bine să aud asta, doctore Connors, îl tachină ea.

Părul îi cădea pe ambii obraji. Întinse mâinile să-l dea la o parte, iar trupul i se undui pe al lui Reed. Văzu cum ochii lui se întunecă şi simţi o reacţie foarte masculină faţă de mişcarea ei.

Reed îşi simţi întreg corpul electrizat.

Plăcerea de a o ţine lipită de el era atât de intensă, încât trupul lui se cutremură şi se întări şi mai mult. Văzu cum în ochii ei mari îşi face loc îngrijorarea.

— Nu te speria, şopti cu glas răguşit. Este doar bărbatul din mine care apreciază atingerea femeii din tine.

— Doar ceva fizic, involuntar? Glasul ei suna ca o şoaptă răguşită, asemănătoare cu a lui.

Reed răspunse înăbuşit:.

— Da, doar ceva fizic.

Poate că Sharla l-ar fi crezut dacă ochii lui n-ar fi fost atât de fierbinţi şi mângâietori, cu privirea fixată pe buzele ei.

— Aş vrea să-ţi cer ceva foarte personal, rosti Reed, aţintindu-şi din nou ochii flămânzi în ai ei.

— Ce-ar putea fi? reuşi ea să întrebe.

Răspunsul lui fu răguşit:

— Un sărut.

Amândoi ştiau că era un risc, totuşi niciunul nu voia să stăvilească minunea crescândă a descoperirii.

— Adevărat?

La gândul unui sărut, Sharlei i se tăie respiraţia.

— Adevărat. Deja îi mângâia obrajii, nasul şi bărbia cu atingerea uşoară a buzelor. Îmi dai un sărut?

Respiraţia Sharlei se precipită. Îşi simţea sânii striviţi de pieptul lui solid, cu sfârcurile întărite de dorinţă şi nu ştia cum o să reacţioneze restul trupului ei dacă se lăsa pradă sărutărilor lui.

— Doar un sărut? se eschivă ea.

Reed îşi strecură o mână pe sub ea şi îi prinse capul. Nu-i răspunse la întrebare şi nici nu-i mai ceru voie. O sărută lung, cu buzele cercetătoare şi nesăţioase.

Cu degetele afundate în părul ei, îi ghida capul astfel încât gurile lor să se potrivească mai bine una pe cealaltă. Limba lui se înfrupta din dulceaţa găsită… gustând, mângâind şi savurând cu lăcomie.

Mult timp Sharla se întrebase cum era să fii sărutată de Reed Connors. Acum descoperea că sărutul lui nu era nici pe departe ca vreunul dintre săruturile pe care le cunoscuse. Gura lui era puternică şi fierbinte, limba afurisit de poruncitoare, gustul lui unic. Gura lui provoca şi satisfăcea totodată.

Sărutul îi incendie corpul şi sângele îi bubui în urechi. Cealaltă mână a lui Reed începu să-i exploreze spatele de la umăr până la şold, tot mai nesăţioasă în nevoia de a o pipăi. Degetele Sharlei erau afundate în părul lui.

Când respiraţia le deveni prea anevoioasă, gurile li se separară. Sharla îşi lipi imediat capul de gâtul lui, ferindu-şi gura de a lui pentru a avea timp să-şi recapete controlul. Nu era obişnuită să fie atât de repede şi atât de nemilos aţâţată. Nu era sigură că se va putea stăpâni.

Aerul mistuia plămânii lui Reed şi întreg trupul îi tremura de dorinţă – o dorinţă sălbatică, răscolitoare, fără pereche. O ţinea strâns la piept, în timp ce se lupta să-şi recapete controlul. Un sărut. Era doar un sărut, încercă el să se convingă. Nimic mai mult de o sărutare cu o

femeie atrăgătoare.

Era o sărbătoare care îi răvăşise pe amândoi până în străfundul fiinţei lor. Niciunul din ei nu era pregătit să stăpânească dorinţa explozivă pe care o declanşaseră. Niciunul din ei nu era pregătit să facă faţă impactului sexual al primului lor sărut.

Când respiraţia li se mai linişti, reuşiră să slăbească teribila încleştare care îi ţinuse înlănţuiţi. Sharla îşi trase degetele din părul lui. Mâinile lui se destinseră în jurul taliei ei.

— Doar un sărut, rosti Sharla batjocoritor. Îi simţi pieptul ridicându-se şi coborând, şi-i auzi oftatul adânc.

— Doamna mea, sărutările tale bagă omul în draci.

Tonul lui Reed era aspru.

Sharla încercă să fie rezonabilă.

— Asta numai din cauza situaţiei noastre neobişnuite, rosti ea.

Însă Reed ştia mai bine. Prea mult timp îşi reprimase dorinţa.

*Capitolul 7*

— Dacă acum ţi-e cald, m-aş duce să mai arunc o privire în jurul cabanei. Reed simţea nevoia să pună din nou o oarecare distanţă între ei.

Sharla se răsuci spre foc, luând şi pătura. O folosi ca pe un scut, în timp ce Reed se ridica de la podea. Asta n-o împiedică să observe cât de sexy arăta el în blugi.

Când el se îndepărtă, se uită în jurul ei. Văzu că se afla într-o cameră lungă. Pe peretele opus

căminului erau un birou mare cu aparatură radio şi nişte scaune. Într-un capăt al camerei, acolo unde stătea ea, se găseau o sofa cu tapiseria cafenie, două fotolii în ton, cu sofaua şi o măsuţă pentru cafea.

Sharla se ridică şi îşi netezi hainele. Împături ambele pături şi le puse pe sofa, apoi îşi luă costumul de zbor şi îl întinse pe spătarul unui scaun, aproape de foc. Tocmai îşi punea pantofii lângă cămin când Reed se întoarse cu o trusă de prim-ajutor.

— De ce am eu impresia că ai de gând să te joci iar de-a doctorul? întrebă Sharla sperând să risipească tensiunea care stăruia între ei. Fu răsplătită cu un zâmbet sexy şi cu o licărire a ochilor lui.

— Asta ţi-e recunoştinţa, bombăni Reed. Eu îţi salvez viaţa, iar tu mă critici.

— Mi-ai salvat viaţa? întrebă Sharla caustic.

— Efectiv.

— Aiurea!

Reed clătina din cap în timp ce căuta în trusă o alifie antiseptică. Apoi veni lângă Sharla şi îi aplică uşor unguentul pe zgârietura de pe frunte. Fu uşurat să constate că umflătura se retrăsese şi că julitura era neînsemnată.

— Şi-acum? întrebă Sharla rămânând complet nemişcată. Atingerea degetelor lui era uşoară, dar vecinătatea lui îi făcea pulsul să crească.

Contactul cu pielea ei fină reaprinse focurile de artificii din trupul lui Reed. Termină repede şi se concentră asupra cutiei cu cremă, punând la loc ce îi mai rămăsese pe deget.

— Avem mâncare din belşug în bucătărie şi un generator de rezervă, dacă rămânem fără curent. Am să încerc să iau legătura prin radio cu cineva, dar s-ar putea să trebuiască să aşteptăm până se potoleşte furtuna.

— Ce e cu telefonul?

— E mort. Probabil că e primul lucru care a ieşit din funcţiune.

— Crezi că rămânem şi fără curent?

— Tot ce se poate. Norii se rostogoleau încoace şi furtuna va lovi din plin. S-ar putea să treacă ore sau chiar zile până să ajungă aici cineva să-ţi verifice avionul.

Ore sau zile. Sharla reţinu informaţia şi, apropiindu-se de geam, se uită la cerul care se întuneca ameninţător. Nu voia să se gândească la consecinţele care puteau izvorî din faptul de a rămâne izolată cu Connors ore întregi sau zile.

— Dee o să se îmbolnăvească de grijă, zise ea îngândurată.

Reed dusese trusa de prim-ajutor în baie, dar reveni în cameră la timp ca să prindă vorbele rostite uşor.

— Cum se mai îmbunătăţeşte vremea, anunţăm la Nashville, prin radio, unde ne găsim, dar va mai dura un timp până ca ei să dea de veste familiei tale că ai avut probleme.

— Dee a ştiut-o în acelaşi moment în care am ştiut-o şi eu. Afirmaţia suna ca o stare de fapt, dar tonul Sharlei era ferm. Carlie probabil a simţit o oarecare îngrijorare, dar capacitatea extrasenzorială a lui Dee este dublă. Ştie că am aterizat forţat şi am avut probleme.

Reed îi studie chipul în timp ce discuta cu calm un subiect care lui îi era străin: percepţia extrasenzorială. Era foarte posibil ca Sharla şi surorile ei să-şi ia în serios capacităţile paranormale, dar lui i se părea un lucru greu de înţeles.

De-a lungul ultimilor câţiva ani îi auzise în repetate rânduri pe membrii familiei Prescott pomenind de legătura specială care exista între cele trei surori, dar nimeni nu-i explicase fenomenul.

— Vorbeşte-mi despre asta, îi ceru el aşezându-se la birou şi începând să verifice echipamentul de transmisiune prin radio.

Sharla ştia la ce se referea, dar nu ştia cum să-i explice.

— Nu sunt multe de spus. Nu există date ştiinţifice privitoare la tripletele Prescott. Mama a refuzat să lase să fim testate când eram mai tinere, iar ca adulte n-am simţit niciodată nevoia. Nu consideram că tot ceea ce avem noi în comun este deosebit de aparte. Tot ce se întâmplase este că toate simţim încordarea emoţională trăită de una dintre noi atunci când e foarte stresată.

— Simţiţi întotdeauna durerea fizică?

Sharla se apropie de birou. Era mal uşor să stea de vorbă cu Reed când era cu spatele la ea decât atunci când privirea ochilor lui pătrunzătoare era îndreptată asupra ei.

— Eu am numai reacţii emoţionale, dar probabil că Dee a simţit o apăsare în frunte în momentul în care m-am lovit.

Reed făcu ochii mari de uimire. Dacă altcineva

în afară de Sharla i-ar fi spus asta, ar fi clătinat din cap cu neîncredere, dar de sinceritatea ei nu se îndoia.

— Sună dureros.

Sharla îi studie expresia. Rareori discuta despre legăturile emoţionale dintre ea şi surorile ei, şi niciodată cu cineva prea îngust la minte ca să ia în considerare posibilitatea. Înţelegea scepticismul oamenilor care nu puteau pricepe ce este percepţia extrasenzorială, dar nu tolera refuzul categoric al celor care nu voiau să creadă adevărul, care refuzau să-l creadă.

— Pentru Carlie şi pentru mine nu e prea rău. Ceea ce simţim noi este ceea ce simte majoritatea celor care au o legătură cu adevărat puternică cu un prieten sau cu un membru al familiei. Dintre noi, Dee este cea care are reacţiile cele mai puternice. Ea spune că asta se datorează faptului că e a doua născută, deci copilul mijlociu.

— Viziuni are?

Sharla clătină din cap.

— Ea spune că simte un fel de şoc, o tresărire de alarmă care o alertează şi îi provoacă o puternică traumă emoţională. Apoi, dacă se concentrează, poate identifica specificul emoţiilor: mânie, teamă sau durere.

— Şi trăieşte aceleaşi emoţii?

— Până la un punct.

— Ştie că acum eşti bine?

Sharla îşi închipui că Dee trebuia să fie îngrijorată, dar spera că avea să-şi dea seama că nu exista niciun motiv de îngrijorare. Cel puţin, nu un motiv imediat.

— Aşa sper, dar sunt sigură că va pisa oficialii din Lexington şi Nashville. Nu se va linişti decât atunci când va auzi de la mine că sunt bine şi va cunoaşte toate detaliile.

— E posibil să zboare la Nashville?

— Mă îndoiesc că va pleca chiar în momentul ăsta. Cum rămâne cu misiunea ta?

Reed se încruntă.

— Asta este ascunzătoarea unde se stabilise că va rămâne Sandy. Speram ca oamenii lui Rudolph să mă urmărească până la Nashville, iar între timp ea să fie adusă aici. Acum sper să nu fi aflat unde am aterizat şi să pot să-mi avertizez şeful că ascunzătoarea e compromisă.

Sharla îşi dădu seama că era preocupat de siguranţa ei.

— Dacă nu putem pleca de aici, băieţii răi nu pot sosi, nu-i aşa?

— Nu pe vremea asta, aprobă el ascultând cum măzărichea izbea cu o forţă crescândă geamul ferestrelor şi acoperişul cabanei. La radio nu se auzeau decât paraziţi. Deocamdată suntem cu toţii forţaţi să nu facem nicio mişcare. Reed rosti cuvintele renunţând să mai umble la radio şi se ridică. Ce zici să mâncăm ceva? Sunt lihnit de foame.

— Şi eu, acum că ai pomenit de asta, spuse Sharla. Cam ce mâncare avem?

Reed îi descrise pe scurt cabana în timp ce treceau prin hol spre bucătărie.

— De fiecare parte a holului este un dormitor, înainte, bărbaţii îl foloseau pe cel din stângă, iar femeile pe cel din dreapta. Mie mi-e indiferent.

Am să aduc mai târziu bagajele şi ai să poţi să ţi-l alegi pe al tău.

— N-am nicio preferinţă anume.

Reed intră în bucătărie şi se îndreptă spre frigider.

— E o cămăruţă de serviciu acolo, zise el arătând spre o altă uşă. Camera a fost împărţită pentru a adăuga baia. E mică, dar bună.

Sharla se gândi că ar fi mai bine să cerceteze baia şi se scuză. În camera respectivă găsi un spălător portabil, un uscător şi o duzină de rafturi pe care erau depozitate cutii de conservei.

După ce folosi baia, aruncă o privire în oglinda de deasupra spălătorului şi se strâmbă. Părul ei era o claie de bucle ciufulite. Avea faţa arsă de vânt. Iar cucuiul din frunte deja se învineţise. Nu arăta superb, dar nu prea avea ce face.

— Am găsit nişte sandvişuri cu fructe de mare congelate, îi spuse Reed văzând-o intrând în bucătărie. Iese un prânz din asta?

— Sună grozav. Cu ce să te ajut?

— Cu nimic. Stai jos. Nu durează decât un minut.

Sharla se aşeză. Masa era deja pusă. Pahare de apă, tacâmuri şi condimente. În loc de şervete de masă, erau şervete de hârtie frumos împăturite. Un ibric de cafea scotea aburi, iar în câteva minute Reed servea sandvişurile fierbinţi.

— Agenţii care folosesc cabana s-au grăbit să cumpere un cuptor cu microunde, explică el.

— Înţeleaptă investiţie.

— O investiţie absolut necesară, o corectă el. Congelatorul e plin cu carne. Nu trebuie decât să

dezgheţ un pachet pentru cină. Pot să fac fripturi la grătar, să fierb cartofi şi să încălzesc nişte legume conservate.

Sharla zâmbi.

— Îmi sună bine.

Reed muşcă din sandvişul lui şi, pentru prima dată după sărutul lor, o privi drept în ochi. Felul în care ochii ev aurii reuşeau să-l înfierbânte până în măduva oaselor era absolut uluitor. Râzi cumva de talentele mele de bucătar?

Sharla clătină uşor din cap, dar zâmbetul i se lăţi.

— Sunt impresionată, îl tachina ea. Eşti atât de eficient!

Fruntea lui Reed se încreţi.

— Te deranjează?

— Nu, domnule, răspunse ea pe loc şi cu tărie. Nu pot să sufăr să gătesc nici măcar feluri rapide,

Reed clătină neîncrezător din cap.

— Presupun că mama ta încă îţi mai găteşte şi are grijă de toate nevoile tale de bază.

Sharla muşcă din sandvişul ei, apoi răspunse:

— Mama şi tata au o menajeră care are grijă de întreaga familie. Fiecare dintre noi, fetele, avem câte un apartament în casă, dar când suntem toate acasă, de regulă mâncăm împreună. În fiecare apartament există o bucătărie cu tot ce îi trebuie şi o maşină de spălat, aşa că, atunci când vreau, pot să mă gospodăresc singură. Deşi nu pot spune că spălatul şi dereticatul îmi plac mai mult decât gătitul.

Reed nu comentă, dar ochii lui avură o licărire răutăcioasă pe când îşi termina sandvişul.

— Pun pariu că ţi se pare cumplit, nu-i aşa?

Şarjă Sharla. Faptul că sunt atât de puţin gospodină.

— Fiecare cu ale lui.

— Ale lui fiind cuvintele operative, continuă Sharla pe un ton dezgustător. Ştiu din experienţă că de la bărbaţi se aşteaptă să-şi facă treburile ce le revin şi sunt preţuiţi pentru asta. Dar femeile în general nu trebuie să-şi facă decât treaba lor şi asta doar atâta timp cât nu se bagă peste ceea ce bărbaţii consideră că e de domeniul lor.

Reed trebui să se obţină să nu râdă în faţa tonului ei indignat. Se întrebă câţi bărbaţi încercaseră s-o domesticească.

— Ce te faci cu bărbaţii care vor să se însoare cu tine şi să te ţină desculţă şi gravidă?

Ochii Sharlei se îngustară. Nu-şi dădea seama dacă râdea de ea sau nu.

— Îi evit ca pe ciumă.

Reed izbucni în râs. Ei; a teribil de serioasă, iar tonul ei tăios ca oţelul. Era clar că întâlnise mai mulţi bărbaţi care voiseră să-i reteze aripile. Nu se putu abţine să nu-i fie milă de sărmanii indivizi care făcuseră greşeala de a încerca să o schimbe, dar era bucuros că niciunul nu reuşise.

La rândul ei, Sharla se simţi străbătută de un fior. Ochii lui licăreau jucăuş şi era incredibil de sexy, chiar dacă râdea de ea.

— De ce nu-mi spui şi mie ce te amuză? întrebă ea.

— Scuză-mă, răspunse el, oprindu-se din râs. Nu mă amuzam, ci doar îmi imaginam cum tratezi cu cineva care crede că te poate păcăli să te ţină

la cratiţă cu un şorţ alb în faţă.

Sharla rânji.

— Asta depinde de personalitatea tipului, mărturisi ea. Fie îi spun s-o lase moartă, fie îi sugerez politicos să-şi caute o femeie mai compatibilă.

— Fără ţipete şi tam-tam?

— Ar fi un consum de energie inutil, se strâmbă Sharla.

— Energie care ar putea fi folosită mai bine?

— Desigur, la zbor. Dar pentru tine ce e important?

— Munca mea.

Îşi zâmbiră, dându-şi seama cât de bine semănau atunci când era vorba să-şi schimbe stilul de viaţă pentru a se încadra în normele unanim acceptate.

Reed o luă prin surprindere cu următoarea întrebare:

— Şi cum rămâne cu toţi acei nepoţi pe care şi-i doreşte Belle?

Sharla avu impresia că sesizase un substrat mai serios în întrebarea lui, dar Reed tocmai îşi luă ceaşca de cafea, astfel că nu putu să-i citească expresia feţei.

— Lui Dee îi plac la nebunie copiii. Vrea să aibă cam o duzină. Asta ar trebui s-o facă fericită pe mama.

Reed continua să-şi ţină ochii aţintiţi în ceaşca de cafea.

— Credeam că toate femeile îşi doresc copii.

— Asta e o minciună scornită de bărbaţii nesiguri, i-o întoarse Sharla.

— Nu crezi că viaţa îţi e neîmplinită dacă nu dai naştere la câţiva copii? întrebă Reed ridicându-se şi turnând încă o ceaşcă de cafea pentru fiecare.

Sharla se gândi dacă în întrebările lui nu exista ceva mai mult decât o curiozitate prostească. Nu înţelegea, dar nu avea nimic împotrivă să-i răspundă:.

— Mama spune că probabil încercam să găsesc o cale de a ţâşni din uterul ei atunci când genele materne erau împărţite între mine şi surorile mele. Eu n-am moştenit niciuna.

Dintr-un anume motiv, explicaţia ei primi un zâmbet de aprobare din partea lui Reed. Majoritatea bărbaţilor se încruntau când încerca să le explice de ce nu simţea nicio dorinţă de a procrea. Poate că el trebuise să se lupte constant cu femei care voiau să-l lege printr-o căsătorie şi prin copii.

— Dar tu? îndrăzni să întrebe, din moment ce el nu ezitase să-i pună întrebări personale. Simţi nevoia acută să ai un copil?

— Nu. Răspunsul lui Reed veni repede şi apăsat. Luminiţa ironică din ochii lui se stinse şi o sfida în tăcere să-i găsească o vină atitudinii lui.

Ochii Sharlei se măriră puţin de mirare, dar nu-şi forţă norocul cerându-i o explicaţie pentru brusca schimbare de dispoziție. Amândoi terminaseră de mâncat, aşa că ea se hotărî să strângă masa.

— Ce facem. Acum? întrebă ea în timp ce spăla în chiuvetă cele câteva farfurii.

Reed ştia că era timpul să termine cu

întrebările de sondaj şi să se concentreze asupra situaţiei actuale.

— Trebuie să verific avionul şi să aduc bagajele.

Sharla privi spre fereastră. O pojghiţă de gheaţă o împiedica să vadă ceva.

— Nu cred că măzărichea asta se va opri prea repede.

Reed ştia că avea dreptate. Deschise uşile unui dulăpior de lângă masă şi scoase o colecţie de jocuri.

— În cazul ăsta, ne putem pierde timpul jucând ceva, spuse el. Ce preferi? Table, şah, scrabble, cărţi?

Sharla şterse masa şi aruncă o privire peste umărul lui ca să vadă mai bine ce să aleagă. Şah nu învăţase să joace, iar la scrabble nu avea răbdare.

— Cred că mă descurc la o partidă sau două de dame, răpindu-ţi ocazia să trişezi.

Reed afişă o expresie jignită.

— Eu nu trişez niciodată şi, în afară de asta, la dame nu poţi să trişezi, afară doar dacă adversarul tău adoarme sau iese din cameră.

Sharla râse şi se aşeză la masă.

— Aşa se întâmplă la renumitele filaje guvernamentale? îl înţepă ea. Fiecare aşteaptă până când celălalt e destul de obosit ca să adoarmă?

— Cam aşa ceva, recunoscu Reed. Îţi e destul de cald aici sau ne mutăm în camera de zi?

— Mi-e foarte bine aici.

Ochii lui se opriră pe cucuiul din fruntea ei.

— Te doare capul?

— Doar îmi zvâcneşte puţin. Am găsit în baie nişte aspirine şi am luat două, aşa că o să-mi treacă în curând.

— Perfect, să jucăm dame. Doamna alege. Roşu sau negru?

În următoarele câteva ore, starea vremii fu ignorată. Reed şi Sharla jucară diverse jocuri şi îşi dădură seama cât de bine se potriveau din punctul de vedere al gustului pentru conversaţie. Reed era expert în majoritatea jocurilor şi era în stare să trişeze dacă Sharla n-ar fi stat tot timpul cu ochii pe el.

Reed câştigă majoritatea partidelor, dar cu fiecare partidă măiestria la joc a Sharlei sporea. Ea îi spuse că nu contează dacă pierzi sau câştigi, ci cum joci.

El nu-i luă în seamă scuza. Îl încânta s-o provoace şi apoi să o tachineze nemilos când o bătea. Mârâiau, se certau şi se provocau unul pe altul, dar acceptau bine dispuşi înfrângerea.

Sharla îi spuse că experienţa lui din domeniul filajului îi conferea un avantaj necinstit. Insistă pentru un handicap. El refuză să-l dea un avans, decretând că ar fi un eşec pentru drepturile femeilor.

În timpul partidei, Reed se scuză şi se duse la baie, Când se întoarse, Sharla câştigă mâna. El fu scandalizat şi o acuză că trişase. Sharla negă cu tărie, dar nu putu să se oprească din râs şi să se apere cum se cuvine.

— Situaţia stă aşa, zise Reed după ce, făcu punctajul. Ai peste cinci sute de puncte, dar

ultima mână o contest.

— Eşti îmbufnat pentru că am câştigat trei jocuri din cinci, rosti ea trufaşă. Asta înseamnă că eu sunt câştigătoarea.

— Să vedem care câştigă cele mai multe partide din şapte, spuse Reed amestecând cărţile.

— Oh, nu, se opuse Sharla. Ai spus din cinci şi nu poţi. Schimba regulile de fiecare dată când câştig eu. În afară de asta, trebuie să merg la baie, adăugă ea cu o împunsătură răutăcioasă.

În ochii lui se aprinse luminiţa răzbunării şi Sharla izbucni iar în râs. Reed nu se putu abţine să nu râdă şi el. Era frumoasă, obraznică şi foarte amuzantă. Nu-şi amintea să se mai fi amuzat atât cu o femeie.

— Cred că trebuie să facem o pauză, rosti el.

— Cât timp mergi tu la baie, mă duc să văd dacă prind vreun semnal radio.

Reed se duse în camera de zi. Puse încă un lemn în foc, apoi încercă radioul. În afară de paraziţi, tot nu se auzea nimic.

Intrând în cameră, Sharla ridică receptorul telefonului.

— Şi telefonul e tot mort.

Reed deschise uşa de la intrare să vadă cum e vremea.

Cerul era încă înnorat, dar ploaia se oprise. Totul în jur era acoperit de gheaţă.

Sharla veni lângă el şi privi lumea scânteietoare de afară.

— E minunat, nu-i aşa?

— Atâta timp cât nu trebuie să ieşi din casă, o aprobă el. Dacă iese soarele, tot peisajul ăsta va fi

orbitor.

Sharla se cutremură din cauza aerului rece care intra pe uşă şi Reed o închise.

— Ce mai facem? întrebă el. Mai jucăm o partidă?

— O să-mi ia ceva timp să-mi revin după înfrângere. Cred că am să risc să mă duc la avion, până când nu se face prea întuneric.

— Agenţia pune la dispoziţie patine?

— Din câte ştiu eu, nu, dar cred că sunt pe undeva pe aici nişte bocanci cu talpă groasă. Să văd ce găsesc. De ce nu te odihneşti puţin? Fruntea ta începe să-şi schimbe culoarea.

— S-a înveneţit şi mai tare? întrebă era atingându-şi uşor rana cu degetul. Cucuiul se retrăsese, dar îşi închipui că urma avea să fie serioasă.

— Poţi să porţi câteva zile o banderolă pe cap.

— Mulţumesc pentru sugestie. Cred că am să-l las să-l vadă toată lumea şi am să spun tuturor că am dat cu capul de o uşă.

Reed nu şi-o imagina pe Sharla stângace, dar aflase că era cu adevărat curajoasă. Situaţia lor era departe de a fi ideală, dar ea nu se plângea, nu bombănea.

— Nu ţi-ar prinde rău să te relaxezi puţin. Te-ai lovit la cap destul de rău, spuse el în timp ce îi dădea la o parte o şuviţă de păr. Doctorul Connors probabil că ţi-a recomandat să te odihneşti în după-amiaza asta.

Tonul lui era coborât şi seducător. Sharla era fascinată de admiraţia şi autentica preocupare din ochii lui. Aurii. Avea ochi atât de frumoşi! Cum se

putuse gândi la el ca la un bărbat rece, incapabil de emoţii?

Reed păru să nu aibă niciun control asupra braţului său, care se strecură pe după talia Sharlei şi o trase mai aproape.

Ochii ei rămaseră aţintiţi în ai lui. Niciodată nu fusese atât de fascinată de ochii unui bărbat. Fierbinţeala lor o făcea să se topească… trupul îi deveni mai lasciv, respiraţia i se precipită şi se lăsă mai greu pe Reed.

— Cred că mai vreau o sărutare, îngână el răguşit.

Ochii lui se opriră pe buzele ei. Capetele li se apropiară încet, mişcarea languroasă sporind anticiparea.

Gurile li se uniră încet şi uşor. Mâna dreaptă a lui Reed se cufundă în bogăţia părului ei. Braţul stâng i se strânse în jurul taliei ei. Mâinile Sharlei urcară uşor şi îi încolăciră gâtul. Îşi înclină capul, astfel ca gura să i se muleze pe a lui.

Sărutul fu lung, profund şi dulce. Îi făcu şi mai nesăţioşi.

Limbile scormoneau, gustau, savurau. Corpurile li se lipiră şi mai tare.

Reed îşi strecură mâna pe şoldurile Sharlei şi o trase strâns pe umflătura trupului lui. Era tare şi zvâcnea. Voia ca ea să ştie ce îi făcea cu sărutările ei.

Simţindu-i aţâţarea, genunchii Sharlei se înmuiară şi respiraţia i se tăie. Îşi dădu capul pe spate şi trase aer în piept. Reed îi acoperea faţa şi gâtul cu sărutări fierbinţi, iar ea gemu moale, ameţită de dorinţă.

Buzele lui îi acaparară din nou gura. Sharla îi primi limba în gura ei cu o plăcere de nespus. O supse blând şi simţi cum întreg trupul lui tremură pe al ei.

Braţele lui îşi sporiră strânsoarea. Coapsele lui se frecară de ale ei într-o reacţie convulsivă la sărutările ei erotice. Sângele îi pulsa într-o goană nebună prin corp, apoi i se adună în sex, întărindu-l.

Apăsarea bărbăţiei lui pe abdomenul ei născu în adâncul trupului Sharlei o durere profundă. Sânii i se umflară, sfârcurile o furnicau şi zvâcneau de dorinţă. Şi-i frecă de pieptul lui într-un efort de a atenua durerea.

În pieptul lui Reed bubui un muget înfundat. Voia să-i simtă pielea lunecând pe a lui. Voia să-i dezgolească sânii, să-i acopere cu sărutări, să-i aţâţe sfârcurile până le va simţi tari ca diamantul în gura lui. Voia să sărute şi să guste fiecare milimetru al corpului ei şi apoi voia să se îngroape atât de adânc în ea, încât să devină un singur trup.

Dorinţa era atât de intensă, încât durea. Nevoia era atât de sălbatică, încât îl făcea să tremure şi răscolea tot iadul din el. Îşi pierdea controlul şi asta îl speria cel mai mult.

Îşi smulse gura din a Sharlei şi îi strivi faţa de umărul lui în timp ce se lupta să respire. Trupul îi era scuturat de tremurături în timp ce se străduia din răsputeri să-şi învingă dorinţa devastatoare. Părea un lucru imposibil. Niciodată nu fusese adus în starea asta de maximă excitare într-un timp atât de scurt şi cu atât de puţină provocare. Constatarea era enervantă.

În următoarele câteva minute tăcerea din cameră fu întreruptă doar de respiraţia lor gâfâită. Cea a Sharlei se uniformiză treptat. Braţele lui Reed încă o mai striveau de corpul lui, dar aerul nu mai alerga prin plămânii şi într-o goană nebună. Ştia că lui îi era mai greu să-şi recapete respiraţia normală. Corpul lui încă mai era rigid şi ea se întrebă dacă era dureros pentru el.

Reed simţea nevoia să se distanţeze. Simţea nevoia să se elibereze de zvâcnetul insistent, dar îi venea greu să o lase să plece. Mintea îi spunea ce trebuia să facă, dar trupul avea mintea lui proprie.

Sharla rezolvă problema desfăcându-se blând din strânsoare.

Când ridică ochii spre cei ai lui Reed, respiraţia i se tăie. Ochii lui aurii erau atât de tulburaţi, încât se cutremură.

Reed închise ochii. Era timpul să-şi recapete controlul asupra trupului lui refractar. Mintea domină materia! îşi comandă în gând.

Sharla îi luă faţa în mâini. Nu era prea sigură ce gândea el, dar nu voia să regrete clipele trăite.

— Nu fi supărat, îi spuse ea cu blândeţe.

Reed mai trase o gură de aer.

— Îmi spui că a fost doar un mic sărut şi nu am de ce să fiu tulburat?

Sharla înţelegea că lucrurile aproape că le scăpaseră de sub control, dar nu se produsese nimic rău.

— Ce te necăjeşte? Nu s-a întâmplat nimic groaznic.

Îi lipsea un indiciu, se gândi el. Aprinsese în el

un foc care aproape că-i mistuise pe amândoi, dar n-o făcuse intenţionat. Nu ştia ce puţin lipsise ca el s-o aibă aşa, în picioare, complet îmbrăcată.

— Să spunem doar că nu-mi place să-mi pierd autocontrolul, explică el, îndepărtându-se cu câţiva paşi.

Sharla îşi lăsă braţele să cadă. Ochii ei îl urmăreau curioşi, întrebându-se de ce era atât de supărat pe el însuşi.

— Nu ţi l-ai pierdut. Tu ai fost cel care s-a oprit.

Dar a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse în viaţă. Vorbele ei nu-l făceau fericit. Rareori îşi pierdea controlul şi nu-i plăcea să i se întâmple.

— Mai bine aş căuta bocancii ăia şi m-aş duce până la avion, spuse el.

Poate frigul avea să-i domolească fierbea din trup.

— Vrei să te ajut? Mi-ar plăcea să verific avionul.

— Nu acum. Întinde-te puţin şi îţi aduc bagajele când mă întorc.

*Capitolul 8*

Sharla umblă fără rost prin casă, în timp ce Reed ieşise să vadă avionul. Sărutările lui îi creaseră o stare de neastâmpăr şi nu putea rămâne într-un singur loc.

Experienţa ei privind îmbrăţişări sălbatice şi pătimaşe era dureros de simţită şi asta nu din cauză că i-ar fi lipsit firea pătimaşă, ci din cauza lipsei unor bărbaţi care s-o stârnească. Dacă îşi

lăsa pasiunea să iasă la suprafaţă, de regulă ei interpretau greşit faptul şi trăgeau concluzia că voia să se culce cu ei. Iată de ce, în mod normal, nu risca.

Nu avusese de gând să rişte cu Reed. El o luase prin surprindere şi o excitase fără prea mult efort. De fapt, nu-şi amintea să mai fi fost atât de sălbatic răscolită de mângâierile şi sărutările vreunui bărbat. Valul de dorinţă fusese atât de brusc şi neaşteptat, încât niciunul din ei nu avusese timp să-şi pregătească apărarea.

Ce va urma, să întrebă ea? Ştia că Reed fusese aprig răvăşit de lipsa lui de control. Ea fusese surprinsă şi puţin uimită, dar nu alarmată. Poate că era naivă, dar avea încredere în el.

Sharla nu voia să recunoască nici măcar faţă de ea însăşi că ar putea fi îndrăgostită de Reed Connors… că ar putea fi atrasă de el pentru mult timp. El nu voia asta. Ea n-o voia. Niciunul din ei nu avea nevoie de complicaţii. Fiecare avea viaţa lui, cariera lui. Dragostea putea fi o adevărată problemă.

Rumegă ideea în timp ce intra în bucătărie. Reed scosese deja carnea din congelator şi pregătise cartofi pentru fiert. Sharla scoase carnea din pungă, spălă cartofii şi aranjă frumos totul. pe masa pentru gătit. Pentru talentul ei culinar, era destul de mult şi atât.

Majoritatea bărbaţilor râdeau când o auzea spunând că nu ştia să gătească şi că nici n-o interesa să înveţe. Când însă îşi dădeau seama că nu glumea, erau de-a dreptul îngroziţi. Reed nu păruse scandalizat sau dezaprobator. Înţelegea că

pentru ea zborul era totul.

Alţi bărbaţi îi spuseseră că îi înţelegeau dăruirea pentru o carieră solicitantă. Un anume bărbat o făcuse să creadă că înţelegea, dar apoi se aşteptase ea să renunţe la o parte din zboruri pentru a se sincroniza cu programul lui încărcat. Ea îi spusese să se ducă dracului. Dar o durea. Renunţase să mai spere că va găsi un bărbat care s-o accepte aşa cum e.

Era aproape întuneric când Reed intră în casă. Sharla se grăbi să-i deschidă uşa. Reed căra toate bagajele, plus jurnalul ei de bord. Ea închise uşa şi îl ajută la bagaje.

— În ce stare este „Saratoga”? întrebă ea nerăbdătoare.

Reed lăsă bagajul pe podea şi îşi scoase trenciul.

— Am pornit motorul şi sună bine. Aripa stângă e ciobită, dar nu pare suficient de avariată ca să ţină avionul la sol. Trenul de aterizare e încurcat în plasa gardului. Îmi închipui că am să pot rezolva asta, odată ce gheaţa se topeşte şi poţi să obţii ceva aderenţă.

— Slavă Domnului! (murmură Sharla uşurată. Nu aveam niciun chef să-i spun tatei că trebuie să vină în Tennessee să-mi recupereze avionul.

— Ai scăpat, spuse Reed cu un zâmbet. Jurase să nu se mai lase vrăjit de ea. Două minute în casă şi era iar robit. Aşa… în sfârşit sunt în situaţia de a încheia un mic târg. Îşi scoase cizmele şi îşi întinse trenciul să se usuce. Înhăţă toate bagajele şi se îndreptă spre dormitoare.

Sharla îi urmă.

— Ce târg?

— O mică partidă prietenească de poker probabil că îmi va împiedica limba s-o mai ia razna.

Sharla se opri în uşa camerei în care el îi punea bagajul. Îşi puse mâinile în şolduri.

— Îmi închipui că te aştepţi să te las să câştigi.

Reed îi lăsă bagajul pe pat şi trecu pe lângă ea ca să şi-l ducă pe al lui în dormitorul de pe partea opusă a holului.

— Nu vreau un câştig facil, doar un mic handicap.

— Handicap? repetă indignată Sharla. Nu ţi-am cerut şi eu cu handicap mai devreme? Am avut parte de vreun strop de îndurare? Oh, nu, am primit o prelegere despre drepturile femeii. Ce s-a întâmplat cu drepturile bărbaţilor, cu eul masculin şi cu toate celelalte?

— Astea-s pentru rataţi, spuse Reed. Mie îmi place să câştig.

— Fără mişmaşuri? întrebă Sharla, apoi izbucni în râs.

Îi plăcea râsul ei. Era molipsitor. Îi plăcea la nebunie felul în care i se încreţea nasul şi îi scânteiau ochii atunci când se amuza. Îi plăceau ia nebunie umorul ei răutăcios şi firea jucăuşă. O iubea.

Recunoaşterea îi strânse inima şi îi expulză cu forţă aerul din plămâni. Iubire! Renunţase de mulţi ani la ea. Nu iubise niciodată o femeie. Făcuse dragoste cu o mulțime. Îşi dăruise trupul, dar inima niciodată. Nu voia să şi-o dăruiască nici acum, aşa că nu trebuia să se mai gândească la

asta.

Sharla îi văzu ochii tulburaţi de emoţie şi îşi înăbuşi râsul. Respiraţia i se opri în gât.

— Aşadar, ne-am aranjat noaptea? reuşi el să întrebe când în cele din urmă expresia curioasă a Sharlei îl smulse din transa autoindusă.

La vorbele lui, Sharla înălţa dintr-o sprinceană. Ochii lui Reed aveau o privire obraznică şi pulsul îi crescu de excitare.

— Vorbim despre poker, nu-i aşa?

— Sigur, rosti el cu convingere, recăpătându-şi calmul. Poker pe dezbrăcate, fără handicapuri şi fără haine suplimentare.

— Ai vrea tu! se burzului ea.

Nici vorbă să joace poker pe dezbrăcate cu un trişor, deşi ideea o înfioră puţin.

— Ţi-e frică? o înţepă el.

— Sunt prea isteaţă pentru trucul ăsta vechi, i-o întoarse ea. Îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la el aşa cum se uita mama ei la cineva care uita de bunele maniere.

Reed îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

Râsul lui profund, înecat, se undui pe terminaţiile nervilor ei şi îi aduse în ochi un zâmbet fericit. Îi plăcea cu. Adevărat să-l facă pe Reed Connors să râdă. Până în această călătorie el nu-i dăduse niciun prilej să ajungă să-l cunoască, iar acum descoperea o mulţime de lucruri care îi plăceau la colegul ei de cameră.

— Perfect, perfect, cedă el. Poţi să ai un rând de haine în plus.

Sharla nu avea de gând să onoreze propunerea asta cu un răspuns. Se întoarse şi o

luă în josul holului.

— N-am început să prepar cina, pentru că nu ştiam când te întorci, spuse ea. Acum, că eşti aici, poţi să găteşti, iar eu am să te urmăresc.

— Eşti foarte mărinimoasă, o ironiză el în timp ce intra după ea în bucătărie. Uiţi că eu sunt clientul şi că tu trebuie să te îngrijeşti de confortul meu?

— Îndatoririle mele s-au încheiat în momentul în care m-am dat jos din avion.

— Nu te-ai dat jos, te-am cărat eu.

Sharla ignoră împunsătura.

— Pot să pun masa şi să fac un ibric de cafea, spuse. E şi asta ceva.

Îl urmări cum începe să pregătească cina cu mişcări sigure şi economice. Reed pusese friptură pe grătar şi cartofii în cuptorul cu microunde înainte ca ea să apuce să fiarbă cafeaua.

— Ai fost unul dintre copiii care a trebuit să se descurce singur? De asta eşti atât de eficient la bucătărie?

Sharla clătină din cap cu dezgust. Obţinerea informaţiilor personale de la un bărbat era o provocare constantă.

— Te-a învăţat mama ta să găteşti?

— Nu.

— Pregătire multilaterală? îl tachină Sharla.

Reed îi aruncă o privire tăioasă.

— Iar îmi scormoneşti viaţa particulară?

— Încerc, recunoscu ea. Dar nu eşti cea mai vorbăreaţă persoană pe care am iscodit-o vreodată.

Candoarea ei îi smulse un zâmbet lui Reed.

— Părinţii mei erau de modă veche. Bărbaţii şi femeile aveau fiecare treaba lor. Am învăţat să mă autogospodăresc după ce am plecat de acasă.

Vorbea despre părinţii lui la trecut.

— S-au prăpădit amândoi?

— Au murit anul trecut, la câteva luni unul după altul. Amândoi de bătrâneţe… trecuseră de şaptezeci de ani. Mama n-a mai vrut să trăiască după ce tata a murit. Am fost un copil făcut cam târziu.

Vorbea ca şi cum încă îi era greu să se obişnuiască cu pierderea suferită.

— Îmi pare rău, spuse Sharla cu blândeţe.

— Nu.

Ochii lui Reed se aţintiră în ai ei şi citi în ei compasiune. Se întrebă dacă era doar politicoasă sau dacă îşi dădea seama cât îl durea. De regulă, sufletul lui nu era chiar atât de uşor de citit.

— Şi mie.

— Ai crescut în Columbia?

— În Iowa. Nu voia să discute despre asta. Ai de gând să pui masa sau tot eu trebuie s-o fac şi pe asta?

Sharla ştia că, deocamdată, trebuia să se mulţumească cu informaţiile primite. Abătu conversaţia spre subiecte de ordin mai general în timp ce aşteptau să fie gata mâncarea, apoi mâncară în tăcere.

După ce făcură curat în bucătărie, Reed luă un pachet de cărţi de joc şi insistă să-l urmeze în camera de zi.

— Acum sunt gata pentru partida aceea de poker pe dezbrăcate, anunţă el cu ochi

provocatori.

— Sunt convinsă, i-o întoarse ea, urmărindu-l pe hol. Dar s-ar putea să fie cam plictisitor dacă joci singur.

— Te răsfeți.

— Ba ai face bine s-o crezi.

— Bine, cedă el în timp ce traversau camera apropiindu-se de cămin. Vom juca un poker pe dezbrăcate simulat.

Ochii Sharlei se îngustară a suspiciune.

— Poker pe dezbrăcate simulat? Simulăm că jucăm poker sau simulăm că ne dezbrăcăm?

Reed rânji obraznic. Se aşeză pe podea şi trase măsuţa de cafea în faţa lui. După ce îi făcu semn Sharlei să ia loc de cealaltă parte a măsuţei, explică:

— Jocurile de noroc n-au niciun haz fără miză. Dacă nu eşti de acord să te dezbraci, va trebui să simulăm că o facem. Poţi să ţii tu scorul. De fiecare dată când unul din noi pierde o mână, scrii ce obiect de îmbrăcăminte am decis să pierdem.

— Iar primul care e gol – pe hârtie doar – este cel care pierde?

Sharla începea să priceapă încotro bătea el, dar nu era prea sigură că voia să participe.

— Doar pe hârtie, o linişti el, întinzându-i o foaie de hârtie şi un creion.

— Ce jucăm?

— Poker cu cinci cărţi şi atu. Cel care face cărţile alege atuul.

Reed deja amestecă cărţile.

Sharla îşi strecură picioarele sub masă, lângă ale lui. Îi era greu să ignore valul de căldură, aşa

că se asigură că nu-l atingea. Pierdu prima mână şi scrise „cercel” pe tabela de scor, sub numele ei.

— Cercel? protestă el. Ăsta nu-i îmbrăcăminte.

— N-ai spus nimic despre îmbrăcăminte, îi reaminti ea suav. Ai spus că trebuie să-mi dau jos ceva. Mi-am pus cerceii, aşa că am voie să mi-i scot.

Reed bombăni, dar nu insistă. Pe parcursul următoarei ore, Sharla îşi pierdu celălalt cercel, ceasul şi ambele şosete. Îşi dorea să-şi fi pus pantofii după cină.

El îşi pierduse doar o şosetă, dar norocul începu să-i surâdă Sharlei. Reed fu primul care îşi pierdu un articol de îmbrăcăminte important. Cu ochi obraznici, îşi duse mâna la nasturii cămăşii.

— Nu e nevoie, îl asigură imediat Sharla. Doar am să scriu „cămaşă” sub numele tău. Îşi dori să nu fi ţinut minte cât de bine arăta pieptul lui gol. Aproape că îl vedea şi simţea masa cârlionţată de păr auriu.

În următoarele două mâini, Sharla îşi pierdu întreg costumul. Ştia că e caraghios, dar simţi cum roşeşte când trecu pe hârtie fiecare piesă.

Reed îi simţi căldura roşelii ca şi cum ar fi fost a lui.

— Ţi-e răcoare? o împunse el. Ochii lui licăreau diabolic. Și-i plimbă agale în lungul ei, ca şi cum chiar ar fi văzut-o dezbrăcându-se până la lenjeria intimă.

Sharlei numai răcoare nu-i era. Dădu vina pe flăcările din cămin pentru valul de căldură ce urca în ea sub privirea lui obraznică.

Îşi jură în gând să se răzbune. Următoarea

mână îl costă pe Reed perechea de blugi. Sharla nu-şi putu înfrâna imaginaţia. Deşi erau complet îmbrăcaţi, îl vedea doar în chiloţi. Căldura o înecă şi mai mult.

— Acum am rămas amândoi doar în lenjeria de corp, o anunţă el absolut inutil. Îi plăcu imaginea provocată de vorbele lui. Jocul devenise serios. Nu mai fac pe Domnul Cumsecade. Nu-ţi mai dau altă mână.

— Ha! Nu mi-ai dat nimic. Am câştigat pe drept.

El mai avea doar un articol de îmbrăcăminte.

Ea avea două. Pentru prima dată în viaţa ei era fericită că purta sutien. Şansele erau clar de partea ei.

Câştigă următoarea mână. Ochii în scăpărară de bucuria victoriei.

— Şi cu asta, eşti gol, domnule Connors! rosti ea sarcastică.

— Îmi dau jos maioul, spuse el înainte de a se ridica să mai pună lemne în foc.

Sharla era încântată când el îşi strecură din nou picioarele sub masă, lângă ale ei. Aruncă o privire spre cămaşa lui descheiată la gât.

— Nu porţi maiou!

Reed îi dădu arogant cu tifla.

— De unde ştii? Ai vreo dovadă?

Ochii ei se îngustară.

— Nu-l văd.

— E unul dintre acele lucruri care nu se expun.

— Trişezi! îl învinui ea indignată.

— Înaintezi o plângere formală?

— Ai face bine s-o crezi.

— Atunci suntem chit. Amândoi am contestat azi câte un joc. Din nefericire, nu există nicio comisie de arbitraj, aşa că va trebui să jucăm în continuare.

Sharla fierbea de necaz, dar se hotărî să accepte egalitatea. Când pierdu următoarea mână, renunţă şi ea la maiou.

Reed protestă:

— N-ai maiou. Ştiu, pentru că eu te-am îmbrăcat mai devreme.

— Nu m-ai îmbrăcat tu! M-am îmbrăcat singură.

— Eu ţi-am adus hainele.

— Şi de unde ştii că n-am găsit un maiou când erai afară şi nu l-am pus pe sub costum?

— Nu-l văd.

— E unul dintre acele lucruri…

— Bine, bine, mârâi Reed. Privirea pe care i-o aruncă se transformă încet într-un zâmbet poznaş. Şi mă mai acuzi pe mine că trişez?

— S-a întors roata, se apără ea cu ochii jucăuşi. Am înţepenit în poziţia asta. Trebuie să stăm altfel.

Îşi traseră picioarele de sub masă şi o împinseră în lături. Reed se rezemă cu spatele de sofa şi îşi încrucişă picioarele întinse în faţă. Sharla se aşeză turceşte, cu partea dreaptă lipită de sofa şi cu faţa la el.

— E rândul meu să dau cărţile, spuse Reed amestecând cărţile şi folosind podeaua ca masă.

— Se pare că întotdeauna pierd când dai tu cărţile.

— Ceea ce înseamnă că, atunci când le împărţi tu, câştigi. Măsluieşti pachetul?

Sharla clătină din cap a resemnare. Bărbatul ăsta era imposibil. Și-i dădu cea mai proastă mână din câte avusese toată seara. Nu avea nici măcar o pereche.

— Dă-mi patru cărţi.

Reed zâmbi şi îi dădu patru cărţi. El nu luă niciuna.

— Care ai spus că e atuul? întrebă ea necăjită.

— N-am spus. Ce ai?

— Doi cinciari, bombăni Sharla.

Reed izbucni în râs şi îi arătă fulul din mână.

— Ce urmează acum, domnişoară Prescott? Ochii lui se luminară în aşteptare.

Sharla se simţi ca şi cum chiar se dezbrăca. Mutase tabela de scor spre sofa şi mâna îi şovăi când scrise cuvântul „sutien” sub numele ei.

Reed nu se putu abţine să nu se întrebe cum ar arăta sânii ei goi şi cum i-ar simţi în palmele şi în gura lui. Gândul îi făcu sexul să se întărească. Glasul lui era uşor răguşit când o tachină:

— Acum ar trebui să fim iar egali. Afară doar dacă nu mai porţi şi altceva la care nu mă aştept.

Sharla îi văzu uşoara întunecare a ochilor când şi-o închipuia fără sutien. Se întrebă dacă gândul îl afectase tot atât de puternic ca pe ea. Sfârcurile o furnicară şi se gândi să-şi încrucişeze braţele peste piept.

— Suntem la egalitate, admise ea. Dar e rândul meu să împart cărţile.

Nu-i veni să creadă când văzu că amândoi aveau doi şeptari, doi popi şi un valet.

— Ăsta e meci nul, spuse ea.

— Înseamnă că mai jucăm o mână, ripostă Reed. Eu dau cărţile.

— S-o lăsăm remiză.

Reed clătină din cap. Nu era pregătit să abandoneze.

Faptul de a o vedea roşind şi de a şi-o imagina scoţându-şi agale hainele îl înnebunea, dar era cea mai fascinantă partidă de cărţi pe care o jucase vreodată.

— Nu mai joc, protestă ea refuzând să atingă cărţile pe care i le dăduse. E remiză.

— Remizele sunt pentru papă-lapte.

— Atunci am putea continua cu alt joc.

— N-ar fi prea distractiv.

Reed luă cele cinci cărţi şi o apucă de mână, cu intenţia de a o face să le ţină. Într-o clipă îşi dădu seama de greşeală. Simpla atingere fu o scânteie care aprinse fitilul dinamitei, făcându-i pe amândoi să se cutremure. Ochii li se întâlniră surprinşi.

Timpul păru să se scurgă agale când Reed lăsă cărţile să-i cadă şi îi strânse mai tare mâna. Se întoarse spre ea şi îi înlănţui umerii cu braţul celălalt, trăgând-o mai aproape. Sharla nu opuse nicio rezistenţă.

Nu-şi slăbi strânsoarea până ce o trase în braţele lui.

— Eşti frumoasă, reuşi să murmure în timp ce îşi apleca faţa spre a ei.

Complimentul o înfioră. Ştia că Reed nu le făcea cu uşurinţă. Prima atingere a gurii lui îi stârni foamea de mai mult, aşa că îi apucă faţa cu

ambele mâini şi îl sili să adâncească sărutul.

Limba lui plonjă în gura ei, nesăţioasă s-o guste. Îi mângâie fiecare milimetru al gurii cu limba lui lacomă, sorbindu-i dulceaţa de miere.

Simţurile Sharlei se acutizară la maximum aducând-o într-o stare de nesuportat. Îl simţea cald şi tare oriunde corpurile lor se atingeau. Mirosea a mosc şi a bărbat. Din adâncul gâtului lui se rostogoleau gemete joase, flămânde.

Când buzele li se separară pentru scurt timp, ochii li se întâlniră şi privirile lor reflectau o căldură mistuitoare. Ochii lui scăpărau de dorinţă. Sharla se cutremură şi îi făcu din nou gura captivă. Limba ei îndrăzneaţă se împleti cu a lui.

Braţele lui Reed se strânseră în jurul ei, trăgând-o complet peste el. Îi supse uşor limba şi îi simţi trupul tremurând pe al lui. Asta îi făcu sângele să-i alerge în galop şi pieptul i se strânse.

Sharla îi înlănţui gâtul cu braţele şi îşi lipi sânii de pieptul lui solid. Îi trase capul mai aproape, făcând şi mai mult loc unduirilor limbii lui în gura ei. Picioarele ei alunecară între coapsele lui tari şi trupurile lor reacţionară la contactul delirant.

Reed gemu. Geamătul Sharlei fu o reverberare a geamătului lui. Gurile lor se despărţiră în căutare de aer, ca apoi să depună o ploaie de sărutări peste tot în drumul lor: pe ochi, pe nas, pe obraji. Se regăsiră din nou avide, explorând dulcea senzualitate a încleştării lor.

Sărutările Sharlei îl convinseră pe Reed că ori era cel mai norocos bărbat din lume, ori cel mai mare prost. Era nesănătos să continue această

tortură senzuală. Era deja prea înfierbântat şi prea excitat pentru a se mai juca. Trebuia să oprească acest joc sau să-l ducă până la sfârşitu-i firesc.

Nu ştia dacă puteau rezolva situaţia aşa, pur şi simplu. Nu avea nici cea mai mică îndoială că voia să facă dragoste cu Sharla. O voia în toate sensurile cuvântului, dar nu avea nicio idee despre ce ar putea să vrea. Ştia prea puţin despre obiceiurile ei şi nimic despre viaţa ei amoroasă.

Când mai apoi îşi desprinse gura din a ei, Reed se întinse pe podea ţinând-o lângă el, faţă-n faţă. Se forţă să inspire adânc. Apoi deschise ochii şi privi ţintă în ochii Sharlei.

— Îmi cam ies din minţi când mă săruţi, recunoscu el cu glas aspru.

Sharla continua să-i ţină strâns de gât cu o mână, dar îşi afundă degetele celeilalte mâini în desimea părului lui.

— Sentimentul e reciproc.

— Vreau să fac dragoste cu tine, mărturisi el cu vocea întretăiată şi cu ochii întunecaţi de emoţie. Vreau să-mi petrec restul nopţii sărutându-te şi explorând fiecare părticică din tine. Dacă nu simţi acelaşi lucru, ar fi mai bine să ne potolim şi să punem o oarecare distanţă între noi.

Un fior străbătu corpul Sharlei. Ochii ei deveniră mai mari şi mai luminoşi în timp ce-i cerceta pe ai lui. Nu exista nicio îndoială cu privire la sinceritatea lui. Privirea lui fixă ardea de dorinţă.

O dorea, dar îi dădea şansa să se oprească şi

să se gândească la consecinţe. Nu avea de unde să ştie că ea nu mai făcuse niciodată dragoste cu un bărbat… şi nici nu fusese niciodată atât de irezistibil tentată ca în noaptea asta.

— Nu umblu creanga, aşa că nu sunt pregătită pentru genul ăsta de intimitate, îi spuse ea pe un ton timid şi sincer.

Reed mârâi moale, în timp ce ochii lor se înfruntară într-o cercetare atentă şi profundă. Ea nu era şocată de cuvintele lui, doar şovăitoare. El putea să-i spulbere uşor teama cu privire la o eventuală sarcină, dar, mai întâi, trebuia să fie sigur că şi ea voia cu adevărat să facă dragoste cu el.

— Nici eu n-am obiceiul să mă culc cu toate femeile pe care le întâlnesc, o asigură el, apoi mărturisi: Te vreau de foarte mult timp, dar n-am vrut să facem dragoste decât dacă eşti absolut sigură că vrei şi tu.

În faţa declaraţiei lui că o dorea, ochii Sharlei se măriră. În tot timpul cât păruse atât de indiferent, luptase de fapt împotriva atracţiei faţă de ea? Şi dacă da, de ce?

Palma ei alunecă şi îi prinse în căuşul ei obrazul, mângâindu-l uşor cu degetele, dar ochii ei nu-i părăsiră pe ai lui. Îl întrebă de ce îşi înăbuşise atracţia.

Fu rândul lui Reed să ezite. Nu era pregătit să-şi recunoască dragostea. Pentru el, sentimentele erau prea noi şi prea complete. În plus, nu voia să rişte să fie întâmpinat cu neîncredere sau respins.

— Între noi nu va fi niciodată ceva simplu, fără

complicaţii. De asta m-am ţinut la distanţă. De regulă, nu-mi place să mă complic.

Sharla ştia ce voia să spună. Nici ei nu-i fusese deloc uşor să aibă de-a face cu el. Întotdeauna simţise reacţia chimică dintre ei, în ciuda faptului că, până azi, relaţia lor fusese strict profesională.

Era o uşurare să constate că şi el o simţise tot atât de acut. Nu ştia dacă simţămintele lui mergeau mai departe de atracţia fizică, însă ale ei erau mult mai complexe. Nu era sigură că a face dragoste cu el era lucrul cel mai deştept pe care îl făcuse vreodată, totuşi voia să-l facă oricum.

— Întotdeauna te-am găsit atrăgător, mărturisi ea. Pe tine însă părea că nu te interesez câtuşi de puţin.

— Măsuri de apărare.

Sharla zâmbi uşor.

— Nu ţine.

Se referea la întâlnirile lui cu surorile ei, în speranţa că atracţia nu era nimic deosebit. Amândoi ştiau că experienţa fusese un eşec.

— Trebuia să încerc, murmură el mângâindu-i uşor buzele cu ale lui.

— De ce?

— Pentru că tot ceea ce simţeam pentru tine era prea puternic şi prea periculos.

— În ce fel periculos?

— Pentru liniştea mea.

— Ha! Sharla reflectă o clipă.

Oare Reed recunoştea că tot ceea ce simţea pentru ea era mai mult decât atracţie fizică? Era posibil să fi fost fascinat de ea tot atât cât era ea fascinată de el?

Îşi întredeschise buzele în clipa în care gura lui poposi pe a ei, întâmpinând împunsătura limbii lui cu un geamăt moale. Indiferent ce se întâmpla între ei, era senzaţia cea mai sălbatică şi cea mai dulce pe care o încercase vreodată. Nu se mai sătura de gura lui. Eră evident că şi el simţea aceeaşi foame nesăţioasă, chinuitoare.

Sharla se arcui mai aproape de trupul lui tare şi Reed o lipi de podea. Se lăsă peste ea fără să o zdrobească cu greutatea lui. Începu să-şi plimbe gura pe faţa ei în sărutări umede şi fierbinţi.

— Dacă nu vrei, Sharla, spune-mi să mă opresc acum, şopti răguşit, ţintuind-o cu ochi strălucitori. Sunt tot o durere vie, iar durerea nu o să înceteze decât dacă mă îndepărtez de tine sau merg până la capăt.

Vorbele lui răguşite îi tăiară respiraţia. Şi ea îl voia. Şi pe ea o durea, dar era conştientă de riscuri.

Reed citi îngrijorarea din ochii ei.

— Nu trebuie să te temi de o sarcină nedorită. Îţi promit să te protejez.

— Cum? întrebă ea cu o şoaptă răguşită. Avea el oare prezervativ?

Reed închise ochii. Pieptul i se strânse şi îl înfricoşa gândul de a da glas faptelor, dar ea merita adevărul.

— Sunt steril, spuse el cu greu. Tonul era aspru, aproape defensiv, ca şi cum se aştepta ca ea să-l condamne în vreun fel.

Niciodată nu se deranjase să-şi explice starea în faţa altor femei pentru că întotdeauna folosea prezervativ. Între el, şi Sharla însă nu voia să

intervină nimic artificial.

— Eşti sigur? întrebă ea.

— Testele de laborator s-au dovedit pozitive, rosti el aspru, ochii lui sfidându-i neîncrederea. Şansele sunt cam una la un milion.

Acum înţelegea ea insistenţa întrebărilor lui legate de copii. Se întrebă dacă faptul că era steril îl deranja cu adevărat. Atitudinea lui defensivă dădea de înţeles că îl deranja.

Era el oare singuratic, pentru că nu voia să se implice emoţional în vreo relaţie cu o femeie e. Are ar fi putut să-i ceară mai mult decât îi putea oferi? Făcea dragoste doar cu femei care nu-şi doreau câtuşi de puţin copii? Unde se încadra ea în această stare a lucrurilor?

Reed îi văzu întrebările din ochi, dar fu foarte bucuros că ea nu le dădu glas şi că nu-i cere să se explice. Nu avea cuvinte ca să explice ce simţea.

— Te vreau, şopti el pe buzele ei, în timp ce-i mângâia blând părul. Nu-ţi cer nimic altceva. Vreau doar să te iubesc.

Şi ea voia. În clipa de faţă nimic nu părea să mai conteze. Trupul ei vibra şi cânta în aşteptare. Voia ca Reed să-i satisfacă dorinţa pe care i-o aprinsese. Sărutul lung, adânc, le smulse gemete de plăcere.

— Ai încredere în mine? şopti Reed răguşit.

Sharla îşi pierduse glasul, dar dădu din cap în semn de încuviinţare.

*Capitolul 9*

Reed se ridică de la podea şi-i întinse mâna Sharlei. Când se ridică şi ea, se aplecă şi o ridică

în braţe. Ea îşi strecură braţele în jurul gâtului lui.

— Focul e bun, dar podeaua e prea tare, îi explică el în timp ce o purta spre dormitorul lui. Odată ajunşi, trase cuvertura, o depuse pe pat şi aprinse veioza.

— Vreau să te văd. Te deranjează?

Laringele Sharlei era prea încordat ca să poată articula vreun cuvânt, dar dădu din nou din cap. Ochii ei nu-i părăsiră o clipă pe cei ai lui Reed. Intensitatea întunecată a privirii lui aurii îi dădea o senzaţie cu totul aparte. Spera să nu constituie pentru el o dezamăgire.

Cu un efort considerabil, el îşi controlă dorinţa de a-şi elibera repede sexul de presiunea explozivă. Durerea îl săgeta, dar voia ca prima lor împreunare să fie deosebită. După ce aşteptase trei ani, nu voia să se grăbească.

Reed nu ştia cât de experimentată era Sharla, însă ştia că nu-i lipsise niciodată atenţia bărbaţilor. Era frumoasă şi era sigur că, oriunde se ducea, atrăgea bărbaţii. Nu voia să fie doar unul dintre cei mulţi. Voia s-o iubească aşa cum n-o mai iubise nimeni şi nici nu avea s-o iubească.

Întinzându-se pe pat lângă ea, se trase mai aproape, îşi îngropă faţa în moliciunea de satin a părului ei şi inspiră adânc. După ce îşi frecă obrazul de mătasea buclelor mirositoare, îşi plimbă gura pe gâtul ei, spre buze.

Sharla stătea perfect nemişcată, dar atingerea gurii lui pe a ei îi redeşteptă focurile din ea, abia domolite. Îşi înlănţui braţele în jurul umerilor lui şi îl trase mai aproape, adâncind sărutul desfăcându-şi buzele, apoi aspirându-i limba.

Înghiţi geamătul jos al lui Reed şi îi simţi trupul încordându-se. Proeminenţa tare a masculinităţii lui se lipi de pulpa ei, iar reacţia lui la sărutările ei o excită mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Reed îşi desprinse gura de a Sharlei şi îşi impuse să fie atent. Răspunsurile ei nerăbdătoare puteau uşor să-i spulbere autocontrolul. Atingerea şi parfumul ei îl ameţeau de plăcere şi se trase înapoi.

— Prea multe haine, se plânse el, alunecând în josul patului să-i scoată şosetele. La început, Sharla fu uluită când el îi luă un picior şi începu să i-l frământe cu blândeţe.

— Relaxează-te, spuse moale Reed, simţindu-i încordarea. Îi frecă rotulele labei piciorului cu degetele mari, apoi îi mângâie arcada tălpii. Relaxează-te şi lasă-mă să te iubesc un timp.

Sharla expulză aerul reţinut în plămâni. Era cu adevărat încordată, dar mâinile lui Reed făceau minuni cu picioarele ei. Nu ştiuse niciodată ce minunat era să-şi simtă picioarele masate. Gemu moale şi îi dărui un zâmbet timid.

Reed îi reţinu privirea în timp ce-i scotea încet pantalonii, dezgolindu-i picioarele lungi. Îşi ţinu respiraţia când mâinile îi lunecară peste gambele şi coapsele ei. Apoi îi masă picioarele cu aceleaşi mişcări încete şi atente cu care îi masase şi labele picioarelor.

Mâinile lui erau aspre pe pielea ei fină, totuşi îi dăruiau numai plăcere. Îi aduceau căldura în fiecare muşchi, în fiecare nerv, Aproape că-i păru rău când degetele lui se strecurară pe coapse în

sus, spre şolduri. Nu opuse nicio rezistenţă când Reed îi apucă tivul bluzei de la costum, i-o trase peste cap şi o aruncă la o parte.

De îndată ce Reed fu din nou lângă ea, Sharla îi cuprinse umerii şi îl trase mai aproape pentru un sărut. Părea să nu se mai sature de sărutările lui. Gura lui era poruncitoare şi flămândă când o întâlni pe-a ei, la fel de flămândă.

— Continui să mă distragi, se plânse el, în timp ce buzele îi şovăiau pe ale ei. Încerc să te scap de haine.

— Tu le ai pe toate pe tine, ripostă ea întinzând mâna spre nasturii de la cămaşa lui.

Reed îşi descheie cămaşa, şi-o scoase din blugi şi o aruncă pe podea. Apoi se întinse din nou spre Sharla.

Ea îl opri, punându-i mâinile în piept.

— Nu porţi maiou, îl dojeni moale, apoi îşi înălţă capul şi-i acoperi cu sărutări carnea netedă a umerilor.

La atingerea gurii ei umede şi calde, sângele lui Reed dădu în clocot. Îi prinse capul şi îşi afundă degetele în mătasea părului ei.

— Ai face bine să te opreşti, o avertiză el.

Sharla se opri imediat.

— Nu-ţi place? întrebă ea şovăitoare.

Reed îi trase capul, apropiindu-i gura de a lui.

— Îmi place prea mult, îngână el pe buzele ei. Oftatul ei de uşurare susură pe limba lui şi începu să-i savureze pe îndelete fagurele de miere al gurii.

Mâinile lui lunecară în jurul trupului ei să-i desfacă sutienul. Acesta se alătură grămezii

celorlalte haine. Reed îşi oferi o pauză de-o clipă pentru a absorbi priveliştea trupului ei lung, auriu şi perfect, a sânilor rotunjiţi. Îi urmări furnicarea sfârcurilor întunecate când ochii lui poposiră pe ei şi atunci ştiu ce simţea şi ea.

Privirea strălucitoare a lui Reed întârziind pe sânii ei o făcu să simtă un val de căldură. Sfârcurile ei zvâcniră şi se întăriră până când nu mai putu suporta.

Întinse mâinile şi îl trase peste pieptul ei moale. Contactul produse o descărcare electrică ce-i trimise unde de şoc în fiecare părticică a corpului.

Gemură la unison. Reed închise ochii şi îşi frecă pieptul înainte şi înapoi de vârfurile tari ale sânilor ei. Dovada îndrăzneaţă a aţâţării ei era un fel de chin dulce. Degetele Sharlei se strânseră pe umerii lui, în timp ce părul de pe pieptul lui îi gâdila erotic sfârcurile.

— Îmi place, şopti ea întretăiat.

— Şi mie, spuse Reed. Se lipi de sânii ei şi îi captură din nou gura. Îmi place totul la tine, mai spuse, apoi îi desfăcu buzele cu limba.

— Gura ta dulce... începu el… sânii tăi dulci.

Reed se lăsă să lunece în josul corpului ei şi îi cuprinse în căuşul palmelor fiecare sân, ridicându-l şi modelându-l cu gingăşie.

Glasul lui era răguşit când continuă:

— Sfârcurile tale frumoase şi tari.

Vârful limbii lui mângâia şi împungea unul din mugurii închişi într-o duritate de pietricică. Era cea mai delicioasă tortură imaginabilă. Respiraţia

Sharlei se frânse, în timp ce el îi lingea sfârcul

cu limba lui fierbinte şi umedă. Apoi i-l apucă între arătător şi un deget, şi îşi mută gura la celălalt sfârc, acordându-i o atenţie egală.

Trupul Sharlei fu străbătut de un tremur convulsiv când el continuă s-o împungă cu limba, cu dinţii, cu buzele. Degetele ei se încleştau şi se descleştau în părul lui şi trupul ei vibra de dorinţă.

Reed o simţi pe Sharla începând să se mişte fără astâmpăr sub el şi îi absorbi şi mai adânc sfârcul în gura lui. Gemetele ei moi îi sunau în urechi ca o muzică. Voia s-o ştie înnebunită de dorinţă. O voia tot atât de excitată şi săgetată de durere ca şi el.

Sharla vru ca el să-şi scoată pantalonii. Îl voia dezbrăcat, voia să-l simtă tot, dar gura lui o scotea din minţi. Cum nu putea să scoată vreun sunet care să nu fie geamăt, îşi lăsă mâinile să alunece spre betelia pantalonilor lui.

Reed nu avu nevoie de altă invitaţie pentru a-şi scoate pantalonii şi şortul. Eliberarea din strânsoare a organului ce-i pulsa îi scoase un oftat de uşurare. În clipa următoare ultima barieră vestimentară a Sharlei lua drumul celorlalte haine.

Sharla simţi o tresărire de panică văzându-se goală şi vulnerabilă alături de el. Ochii ei zburară spre ai lui Reed. Ai lui lunecau fierbinţi în lungul trupului ei. Când îi întâlniră pe ai ei, erau tulburi de admiraţie şi dorinţă.

— Eşti superbă! îngână el răguşit. Îşi plimbă posesiv mâna peste pântecul ei şi-i simţi carnea tremurând. Înainte de a se întoarce la adorarea sânilor ei, îşi lipi apăsat gura fierbinte de a ei.

În timp ce limba lui îi aţâţa alternativ

sfârcurile, Reed îşi lipi organul tare, aţâţat, de coapsa ei şi mâna lui lunecă spre dâmbul moale şi cârlionţat dintre picioarele ei.

Simţindu-i mâna atingând-o într-un mod atât de intim, Sharla se sufocă de plăcere. Degetele ei se înfipseră în umerii lui, în timp ce flăcări o străbăteau de la sâni până în adâncul pântecului. Bărbatul ăsta căuta s-o scoată din minţi.

Când începu să se zvârcolească sub degetele lui mângâietoare, Reed aproape că-şi pierdu controlul. Coapsele lui se ridicară pe ale ei, cerşind uşurarea. Apoi îi trase complet corpul sub al lui. Îşi frecă uşor pulpele de abdomenul ei şi îl simţi tremurând de dorinţă.

Se întinse peste ea acoperind-o cu trupul lui şi îi capturâ gura într-un sărut sălbatic, răscolitor. Gurile lor erau încă încleştate în sărutul acela devastator când bărbăția lui care pulsa găsi portul secret pe care-l căuta. Neputând să se mai abţină, Reed o străpunse, întâmpinând o uşoară rezistenţă, apoi se cufundă mai adânc în căldura ei catifelată! Descărcarea fu ca o arsură şi veni după ce-şi dădu seama că era primul bărbat care se înfrupta din misterul trupului ei neted, mătăsos.

Se prăbuşi peste Sharla. Amândoi respirau sacadat. Tot trupul lui Reed era moale şi tremura. După un minut, reuşi să-şi sprijine greutatea pe antebraţe şi o privi în ochi.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă el răguşit.

Ochii Sharlei erau mari şi întunecaţi. Ar fi dorit să ştie ce gândea şi simţea el.

— Ar fi avut vreo importanţă? şopti ea.

— Drace, da!

Se aşteptase la asta.

— De asta n-am vrut să fac un subiect de discuţie din aşa ceva.

— Iubito, n-ai idee ce înseamă asta pentru un bărbat.

Sharla îşi dădu seama că lui îi venea greu să-şi explice sentimentele pe teama asta. Spera că era încântat şi nu alarmat. Nu sunt o copilă naivă, Reed. Am făcut-o din proprie voinţă. A fost decizia mea, alegerea mea.

— De ce eu? De ce acum?

— Aşa am vrut.

În faţa acestui argument, Reed nu prea avu ce să spună. O dorise cu disperare… o dorea încă. De asemenea, voia să se asigure că era o ocazie de care ea avea să-şi amintească cu plăcere tot restul vieţii.

— Eşti încă încordată, rosti el răguşit mângâindu-i buzele cu mici sărutări. Încearcă să te relaxezi din nou şi lasă-mă să-ţi ofer toată plăcerea din lume.

Mai întâi, gura lui o devoră pe a ei, apoi buzele lui coborâră pe gâtul ei şi se închiseră pe un sfârc. Mâna lui se strecură între trupurile lor… căutând şi găsind locul extrem de sensibil. Sharla zvâcni când el nu mângâie locul în care trupurile lor erau încă îngemănate. Reed simţi împreunarea cărnii şi gemu de plăcere.

Trupul Sharlei începu din nou să se anime sălbatic. Gura lui Reed pe sânii ei trimitea săgeţi de foc în adâncul pântecului, acolo unde corpurile lor erau împreunate. Simţea cum se îneacă în senzaţii erotice… mădularul lui care se umfla

îngropat în ea, punguţele rotunjite şi tari frecându-se de faldurile feminităţii ei, şi masajul insistent al celor două degete ale lui.

Nu mai putea suporta.

— Reed!

— Nu te opune, iubito, o îndemnă el simţind-o strângându-se pe mâna lui. Relaxează-te şi lasă-te în voia mea.

— Nu pot, gemu ea, agitându-şi capul dintr-o parte în alta. Încercă să-şi schimbe poziţia şoldurilor, dar răsucirea nu făcu decât să-i sporească încordarea.

— Reed! ţipă ea simţindu-şi corpul explodând de o plăcere atât de intensă, încât era de nesuportat. Trupul îi tremura convulsiv. Reed o prinse în braţele lui şi o ţinu strâns.

Contracţiile profunde, convulsive, ale orgasmului ei îl excitară din nou. Organul lui întărit pulsa de dorinţă înainte ca trupul suplu şi tremurând al Sharlei să se fi liniştit.

Sharla îi simţi bărbăţia care zvâcnea în ea trimiţându-i săgeţi de foc în corp şi fu uluită. Ochii ei erau mari şi uimiţi când îi întâlniră pe ai lui Reed.

Râsul lui răguşit era viril şi plin de triumf. Îşi frecă uşor coapsele de ale Sharlei şi îi văzu ochii dilatându-se de plăcere.

— Vrei să încercăm din nou? o tachină el cu un zâmbet drăcesc.

— N-aş putea, se opuse Sharla. Era încă sfârşită şi fierbinte de pe urma primei experienţe în braţele unui bărbat.

Reed îşi trecu mângâietor mâinile peste

carnea umedă a feminităţii ei, apoi se concentră asupra sânilor ei, frecându-le şi îmboldindu-le sfârcurile ca să se întărească din nou. Îi captă cu gura geamătul de mirare şi începu să îşi frece uşor abdomenul de al ei.

Când ea se arcui pentru a-i veni în întâmpinare, începu să pătrundă şi să iasă din tunelul ei catifelat, cu o vigoare crescândă. Sharla suspină şi se agăţă de umerii lui. El îi apucă picioarele şi le aduse în jurul şoldurilor lui.

Sharla îşi pierdu iar controlul. Înnebunită de fierbinţeala valurilor care o loveau pentru a doua oară, strigă: „Reed!” Respira chinuit, corpul o săgeta, dar el îi acordă numai o scurtă clipă de plăcere înainte de a începe să sporească din nou încordarea.

— Nu pot să suport! ţipă ea frământându-i umerii cu degetele, în timp ce fiecare pătrundere puternică o târa într-un nou vârtej de senzaţii.

— E atât de bine în tine! rosti gâfâit Reed simţind cum tensiunea din propriul său trup se strânge într-un mod dureros de excitare. Atât de fierbinte şi strâmt! adăugă răguşit, strângându-i şi mai tare pulpele în jurul lui, şi simţind cum muşchii feminităţii ei încep din nou să se contracteze. Propria lui reacţie explozivă la climaxul ei fu cea mai fierbinte împlinire pe care o cunoscuse vreodată.

De data asta, braţele tremurânde nu-l mai putură susţine, aşa că se rostogoli într-o parte trăgând-o şi pe Sharla cu el. O ţinu la pieptul său, în timp ce amândoi se luptau să-şi umple plămânii cu aer.

Mult timp, singurul zgomot din cameră fu cel al respiraţiei lor sacadate. Când Reed îşi mai recăpătă o parte din forţă, ridică mâna şi mângâie buclele asudate ale Sharlei. Genele ei lungi se zbătură, apoi ea ridică pleoapele şi se uită la el cu ochi strălucitori.

— Îngrijorarea întunecă ochii lui Reed.

— Nu ţi-am făcut rău, nu-i aşa? în focul pasiunii, nu se prea gândise la lipsa ei de experienţă.

Sharla nu putu vorbi de emoţie, dar clătină din cap. El făcuse ca actul lor sexual să fie mai deosebit decât ar fi visat ea că putea fi posibil. Durerea la care se aşteptase fusese puţin mai mare decât presiunea încordării. Îşi trecu un braţ peste talia lui şi îi zâmbi cald, intim.

Reed îi întoarse zâmbetul, apoi îi mângâie buzele cu o sărutare. Dorinţa de a-i spune cât de mult o iubea îl durea, dar nu voia ca ea să creadă că sentimentele lui se bazau doar pe împreunarea fizică pe care o trăiseră. Dragostea lui trebuia să rămână un secret.

Când trupul Sharlei se înfioră de frig, o strânse mai aproape.

— Eşti gata să faci un duş?

Ochii ei se măriră.

— Nu este posibil să mai ai vreun strop de energie, spuse ea.

Reed zâmbi şi se dădu jos din pat. O ridică în braţe, savurând senzaţia plăcută a cărnii ei goale lipită de a lui.

Sharla oftă şi îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Ai să-ţi rupi spatele dacă mă cari în braţe.

— Nu e valabil pentru acest băiat crescut la fermă, ripostă el ducând-o prin întunericul holului spre bucătărie. Am crescut cărând saci cu grăunţe şi baloturi de paie care cântăreau mai mult decât tine.

— Ai crescut la o fermă? întrebă ea. Îi spusese că crescuse în Iowa, dar nu-i trecuse prin minte să-l întrebe unde trăise de fapt.

— Cultivarea pământului e principala industrie din Iowa, îi explică Reed în timp ce o depunea pe podea şi aprindea lumina de la baie.

Sharla clipi de câteva ori şi roşi. Nu era excesiv de pudică, dar nici nu era obişnuită să umble de colo-colo în pielea goală în compania unui bărbat total impudic şi gol.

Reed râse.

— Va trebui să te obişnuieşti, spuse el de parcă i-ar fi citit gândurile.

Ea îi ignoră înţepătura, potrivi jeturile de apă şi se strecură în spatele perdelei de la duş. În câteva secunde, Reed fu lângă ea. Începu să-i dea o lecţie amănunţită a îmbăiatului în tandem. La vremea când erau curaţi din cap până în picioare, erau din nou excitaţi la maximum.

Nu reuşiră să ajungă din nou în dormitor. Reed se aşează pe un taburet de bucătărie şi o trase pe Sharla în braţele lui. Ea nu avu nevoie de indicaţii cum să-şi împreuneze trupurile.

Reed gemu când îi simţi sexul fierbinte înconjurându-i-l pe al lui. Îi apucă şoldurile şi îi ghidă mişcările până stabiliră un ritm care, la un moment dat, le aduse amândurora intensa uşurare.

După un alt duş scurt, Reed o duse pe Sharla în dormitor. De data asta îi găsi bluza de pijama, o ajută să şi-o pună şi o înveli cu păturile. Sărutul lui de noapte bună fu lung, lent şi profund.

— Tu nu te culci? întrebă ea pe jumătate adormită.

— Mă întorc în câteva minute, îi promise el cu o ultimă sărutare uşoară. Vreau doar să încerc din nou staţia radio şi să mai sting din lumini.

Sharla dădu somnoroasă din cap. Nu prea dormise noaptea precedentă, iar acum era epuizată. Se mulţumi cu promisiunea lui de a se întoarce.

Radioul continua să cârâie de paraziţi. Reed presupuse că turnul de control era acoperit de gheaţă și îşi imagină că până a doua zi la prânz situaţia nu avea să se schimbe. Verifică pentru ultima oară toate uşile şi ferestrele, stinse luminile şi se îndreptă spre dormitor.

Sharla dormea deja dusă când el se strecură în pat. Ea se cuibări la pieptul lui ca un copii şi inima lui se umflă de iubire. Voia încrederea ei, loialitatea ei, dragostea ei…

Toată viaţa îi dezamăgise pe cei care îl iu beau. Îşi dezamăgise părinţii nerămânând la ferma pe care ei se chinuiseră o viaţă întreagă s-o pună pe picioare pentru el. Îşi dezamăgise fosta soţie neiubind-o aşa cum îl iubea ea. Incapacitatea lui de a procrea fusese o altă dezamăgire dintr-un şir lung de dezamăgiri.

În ciuda insistenţei Sharlei că nu voia copii, avea să vină vremea când s-ar fi putut să se răzgândească. Nu putea risca o relaţie de lungă

durată cu ea. Nu suporta gândul s-o dezamăgească şi pe Sharla.

Bluza de mătase a pijamalei alunecă seducător în timp ce-i mângâia spatele de la umeri până la şolduri. O trase strâns lângă el şi îşi simţi i trupul reacţionând. Ştia că era prea obosită şi probabil că o şi durea adâncul pântecului, aşa că îşi impuse să se potolească.

Nu avea să se sature niciodată de ea. Ştiuse asta înainte de a face dragoste cu ea prima oară. A face dragoste cu Sharla nu era ceva de care te puteai bucura, ca apoi să uiţi. Era prea deosebită.

Ea era a lui... o prelungire a trupului lui... ascunsă în inima şi în sufletul lui. Nu-i putea promite un viitor, dar avea să-i ofere dragostea lui până când ea i-ar fi cerut mai mult decât putea el să-i dea. Refuză să se gândească la vremea când ea ar fi devenit nemulţumită de relaţia lor.

Se făcuse târziu când Reed căzu răpus de somn, dar dormi profund, iar a doua zi când se deşteptă soarele strălucea prin fereastra dormitorului. Se uită la ceas şi văzu că era ora nouă.

Căscă şi se întinse, apoi se întoarse cu totul spre Sharla. Era dormea pe spate. Părul ciufulit şi bogat îi încadra faţa şi umerii, ca o ramă perfectă pentru tabloul fermecător al chipului ei.

Întinse mâna şi îi urmări conturul gurii. Buzele ei se desfăcură uşor şi el simţi pe deget căldura răsuflării ei. Uşorul pufăit îl incendie şi i se făcu dintr-o dată foame de ea.

Muşchii pieptului lui se contractaseră. Restul trupului lui deja era încordat de dorinţă. Scurta

lor. Perioadă de izolare avea să se sfârşească azi, iar el vru s-o aibă încă o dată înainte ca lumea şi datoria să intervină între ei.

Se hotărî s-o trezească într-un mod foarte senzual. Mâna i se îndreptă spre nasturii bluzei de mătase roşie. Sharla îşi trecu vârful limbii peste buze. Plutea între somn şi trezie… nepregătită încă să renunţe la tihna toropelii. O adiere rece o atinse şi se răsuci în căutarea căldurii.

În timp ce nările ei căutau păturile, simţi deliciosul fior al căldurii umede pe unul din sfârcuri. Degete aspre, calde, îi cuprinseră lacom celălalt sân, încălzindu-i şi sfârcul acela. Din adâncul pieptului i se rostogoli un geamăt înfundat.

Reed. Creierul ei somnoros identifică sursa acelei plăceri atât de mari. Când gura lui deschisă, fierbinte, începu să sugă mai hotărât, degetele i se strânseră în căuşul palmelor. Picioarele începură să se mişte fără astâmpăr. O spirală de fierbinţeală o străbătu din piept până-n uter.

Sharla deschise ochii şi îi văzu capul cuibărit pe pieptul ei. Îşi înăbuşi un suspin. Cât îl iubea pe bărbatul ăsta! Acum ştia că era îndrăgostită de el încă de la prima lor întâlnire. Fusese atât de oarbă să nu-şi dea seama de asta atâta timp! Acum nu mai avea nicio îndoială.

Îşi afundă degetele în părul lui şi se agăţă de el, în timp ce el continua s-o savureze cu buzele, cu limba, cu dinţii. Era sigură că el nu voia declaraţii de dragoste veşnică, dar nu se putea abţine să nu simtă că aşa va fi. Dragostea ei era secretul ei, păstrarea acestui secret reprezenta un

test al tăriei ei emoţionale.

— Bună dimineaţa, șopti ea cu un glas răguşit de somn şi excitare.

Reed îi zâmbi printre gene, se ridică să-i mângâie gura cu o sărutare, apoi alunecă din nou în josul trupului ei în căutarea unor zone mai sensibile pentru sărutările lui.

Muşchii abdomenului ei se strânseră când simţi mângâierea blândă a buzelor lui. Coapsele ei tremurară şi degetele de la picioare i se curbară când gura lui îşi continuă căutarea în jos. Sharla scoase un mic ţipăt când mângâierea lui umedă îi străbătu tălpile, ca apoi să-şi înceapă călătoria retur în susul picioarelor.

— Reed!

Reuşi să-i şoptească numele într-o rugăminte răguşită.

Îi plăcea la nebunie cum suna numele lui pe buzele ei. Îi plăcea la nebunie tremurul corpului ei. Îi plăcea toată.

Sharla îşi lăsă mâinile pe umerii lui când gura lui ajunse, în înaintarea ei, pe abdomenul ei. Îi frământă pielea netedă şi suplă a gâtului, a umerilor şi a braţelor, în timp ce corpul lui luneca încet peste al ei. Când limba lui reveni la sânii, mâinile ei îl apucară febril.

— Mă transformi într-o destrăbălată, Connors! îl acuză ea răsuflând sacadat.

— Grozav, murmură el pe sânul ei.

O voia total neinhibată.

Sharla voia să-l atingă şi să-l guste în acelaşi fel în care o explora el, dar dorinţa pe care i-o provoca o secătuia de vlagă. Când gura lui vioaie

şi mâinile începură să-i zgândăre amândouă sfârcurile concomitent, se arcui spre el şi îşi încolăci picioarele în jurul feselor lui musculoase.

Reed nu mai avu nevoie de altă invitaţie. Corpurile li se împreunară în tunelul neted de muşchi. Suspinul adânc al Sharlei îl făcu să rămână ne mişcat până îşi dădu seama că era un icnet de plăcere. Continuă apoi să se mişte, oferind ambelor trupuri plăcerea.

Odată corpurile lor săturate, o învălui într-o strânsă îmbrăţişare.

— Aş putea să devin dependent de acest gen de trezire, spuse Sharla mângâindu-i gâtul cu obrazul.

Reed zâmbi mulţumit.

— E un obicei cu care te-aş putea învăţa să trăieşti.

Sharla nu putea să nu se întrebe ce voia el, dacă chiar voia ceva de la relaţia lor. Odată misiunea încheiată, avea să dispară pur şi simplu până când avea nevoie de un alt contract de zbor? Era ea doar una dintre multele femei cu care făcea el dragoste? Avea să-i promită că o va suna şi apoi să-şi vadă de drum?

— Ce se va întâmpla mai departe? întrebă liniştită Sharla.

Reed se întreba acelaşi lucru. Niciunul din ei nu era obişnuit cu compromisurile. Amândoi aveau un program extrem de încărcat, fără prea mult timp liber. Acum ştia că Sharla nu avusese un alt amant, dar nu ştia dacă în viaţa ei nu existau anumiţi bărbaţi.

Se întoarse şi o privi.

— Va trebui să stau la rând ca să te pot vedea pe bază de programare?

Sharla zâmbi. Era o uşurare să-l audă că voia s-o mai vadă.

— Nu există bărbaţi care să stea la coadă pentru mine, îl linişti ea. Dar tu?

— Nici în viaţa mea nu există niciun bărbat anume, o tachină el, apoi mârâi când ea îl trase de părul de pe piept.

— Mă bucur să aud asta. Dar cu femeile cum stai? Există vreuna anume?

El se întoarse şi o cuprinse şi mai bine în braţe.

— Numai una.

Ochii şi tonul lui o asigurară că ea era aceea.

— Am să te văd des?

Îi era deja dor de el, deşi încă nu se despărţiseră.

Ochii lui Reed se întunecară. Niciodată nu s-ar fi plictisit să o vadă.

— Cât de des vrei.

— Cum rămâne cu munca noastră?

— Vom găsi un mod de a ne echilibra programul.

— Promiţi? întrebă ea în şoaptă cuprinzându-i obrazul în căuşul palmei.

— Promit.

*Capitolul 10*

La ora la care Reed şi Sharla terminaseră cu duşul, cu îmbrăcatul şi cu micul dejun, soarele topea rapid gheaţa de afară. Telefonul continua să rămână mort, dar aveau noroc că nu rămăseseră

fără curent.

Sharla se oferi să strângă în bucătărie, în timp ce Reed verifica aparatura radio. Tocmai terminase de pus farfuriile la loc când îl auzi înjurând cu foc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea venind în camera de zi şi apropiindu-se de birou. Tot ce auzea erau paraziţii de la radio.

— Am trimis un apel la Nashville. Reed îşi întoarse privirea spre ea. Am reuşit să le spun oficialilor că suntem bine şi că am avut o aterizare forţată, dar pe urmă am pierdut iar legătura.

— Aşa că n-ai putut lua legătura cu şefii tăi şi să-i avertizezi să n-o aducă pe Sandy aici? întrebă ea, stăpânindu-şi dorinţa de a-i netezi cuta adâncă de pe frunte.

— Nu, răspunse întunecat Reed.

— Crezi că pilotul agenţiei o va aduce aici, în pofida condiţiilor meteorologice?

— Probabil, zise el supărat. Era stabilit ca Ed să ajungă aici în cursul dimineţii de azi şi nu îşi va schimba planurile decât dacă primeşte un ordin direct de Ha Sanders sau de la mine.

— Nu există nicio şansă să-i abaţi din drum?

Reed oftă şi îşi trecu mâna prin păr. Nu prea erau şanse să ia legătura cu Ed înainte de a sosi. Nu fără radio. Acum Sharla era prinsă în mijlocul bătăliei, iar siguranţa lui Sandy era din nou grav ameninţată.

— Şansa e ca radioul nostru să-şi revină înainte ca Ed să aterizeze. Mai avem o ascunzătoare unde poate fi dusă Sandy, odată ce îşi vor da seama că locul ăsta nu 6 sigur.

— Crezi că oamenii lui Rudolph ştiu unde ne aflăm?

— Există şanse serioase. Transmisia era foarte proastă, dar au spus că zborul nostru fusese dat dispărut. Nu le-am dat coordonatele, dar au prins S.O.S.-ul nostru din noaptea trecută şi ştiu cu aproximaţie unde am aterizat. S-ar putea ca oamenii lui Rudolph să fi obţinut aceleaşi informaţii.

De la început Reed avusese serioase reţineri în legătură cu planul diversiunii, dar nimeni nu luase în calcul condiţiile meteorologice. Planul bine ticluit al şefului lui se dusese dracului. Tot ce realizaseră era să-i conducă pe oamenii lui Rudolph direct la Sandy… punând-o în pericol şi pe Sharla cu treaba asta. Tot ce putea face era să scoată ce era mai bun dintr-o situaţie proastă. N-ar fi fost prima oară.

— Oficialii aeroportului îţi vor anunţa familia, adăugă el.

Sharla veni mai aproape şi se cocoţă pe marginea biroului, aproape de el.

— Asta e o uşurare.

Nervii lui tresăriră la apropierea ei. Îi studie trăsăturile încântătoare.

— Dee îi sună aproape din oră în oră. Le-a spus că ai aterizat forţat.

Privirile li se întâlniră şi tonul lui deveni gânditor:

— Ea nu ştia unde ai aterizat, dar le-a spus autorităţilor că s-ar putea ca avionul tău să fie avariat şi că tu s-ar putea să ai o rană la cap.

Sharla zâmbi şi îşi atinse cu degetul julitura

de pe frunte.

— Ţi-am spus că nu se va linişti până nu va şti unde sunt şi ce s-a întâmplat. A crezut-o cineva?

— Destul ca să transmită mai departe informaţia. E greu de înţeles, chiar şi cu dovezi de capacităţi extrasenzoriale, dar probabil că Dee este convingătoare.

— Ea nu vorbeşte niciodată despre percepţia extrasenzorială. Îi spune intuiţie feminină. Uneori încă mă uimeşte, deşi am avut la dispoziţie ani întregi să mă obişnuiesc cu asta.

— Crezi că va încerca să ne găsească? Gândul unor complicaţii în plus nu-i surâdea deloc lui Reed.

— Nu atâta timp cât familia mea este asigurată că suntem bine. Vor aştepta până când vor avea veşti de la mine. Ei ştiu că îi voi suna dacă „Saratoga” este grav avariată. Tare mi-aş dori ca telefonul să funcţioneze.

— E riscant să ţin deschisă frecvenţa radioului nostru, dar nu prea am de ales, spuse Reed cedând dorinţei de a o atinge. Îi luă mâinile mici şi moi în mâinile lui. Nu pot decât să sper că semnalul nu va fi captat de cine nu trebuie, astfel încât să ne poată localiza.

— Înţeleg. Sharla îi strânse mâna. Îi părea rău că era un motiv în plus de îngrijorare pentru el. Poate că telefonul îşi va recăpăta tonul curând.

— Poate. Depinde unde e defecţiunea. Dacă. Este în centrală şi nu aici la cabană, şeful meu va restabili legătura cât mai repede posibil.

— Cât de curând te aştepţi să apară agentul Waites?

— În orice clipă. E un mecanic bun, aşa că am să-l pun să-ţi verifice avionul. Să sperăm că putem să ne îndreptăm în direcţii diferite înainte ca vreo persoană să dibuiască o cabană atât de izolată ca asta.

Sharlei nu-i plăcu încordarea din glasul lui. Se hotărî să-l tachineze puţin:

— Ce zici de o partidă de poker cât timp aşteptăm?

Ochii lui Reed licăriră de admiraţie şi încântare. În ciuda gravităţii situaţiei lor, era o femeie grozavă şi el reacţionă imediat la provocarea din glasul ei.

Se ridică de pe scaun şi o trase în braţele lui.

— N-ai prefera un poker pe dezbrăcate? o întrebă. Acum purta unul dintre combinezoanele ei de pilot. Se întrebă cât de repede putea să şi-i piardă.

— Unul simulat? întrebă ea pe un ton obraznic.

— Îmi plac lucrurile adevărate, răspunse el. Apoi îşi coborî capul să-i fure un sărut.

Sharla se strânse mai aproape şi îşi petrecu braţele în jurul taliei lui. Gura ei era primitoare… limba ei o întâmpina pe a lui cu poftă. Căldura se propagă de la unul la altul, făcându-le nervii să vibreze de excitare. Sărutul crescu treptat în intensitate până când se sufocă din lipsă de aer.

Reed îşi trase gura din a ei şi îşi lipi obrazul de obrazul ei.

— Doamna mea, eşti o continuă tentaţie.

Sharla răspunse răguşită de emoţie:

— Strică puţină tentaţie?

— Câtuşi de puţin, afară doar dacă ai treabă.

— Şi în curând vom avea companie.

— Şi asta. Trebuie să împachetăm

Sharla se desprinse din braţele lui, cu o expresie resemnată.

— Vreau să verific „Saratoga”.

— Gheaţa se topeşte repede. Ed poate să-ţi dea o mână de ajutor când ajunge aici. Aş vrea ca avionul să fie întors şi gata. De zbor cât mai repede posibil.

— Dacă „Saratoga” e în regulă, vrei să te duc la Nashville sau înapoi la Lexington?

— Vreau să zbori până la cel mai apropiat aeroport şi să ţi se verifice în amănunţime avionul. Pe urmă vreau să pleci acasă, îi spuse Reed hotărât în timp ce de îndreptau spre dormitoare.

— Tu ce faci?

— Am să plec cu Ed.

— Şi Sandy? Sharla nu credea că era o idee bună. Treaba asta nu te va face prea vulnerabil?

Reed ezită în pragul camerei pe care o împărţiseră.

— Nu vreau să te ştiu implicată mai mult decât eşti deja, spuse el grav.

Sharla nu voia ca el să-şi asume riscuri suplimentare ca s-o protejeze pe ea.

— Ştiu, Reed, dar sunt implicată. Nu ar fi mai derutant pentru oamenii lui Rudolph dacă ne-am continua drumul până la Nashville, iar Ed ar pleca în altă parte cu Sandy?

Reed respinse repede ideea:

— Odată ce Sandy ajunge aici, n-o mai lăs să-mi scape din ochi până nu depune mărturie în al

doilea proces şi primeşte altă identitate.

Sharla abandonă subiectul şi intră în camera în care se găsea geanta ei de voiaj. Nu folosise patul, aşa că nu avea nimic de aranjat. Îi luă doar câteva minute să-şi adune lucrurile şi să le care în camera de zi.

Reed avea geanta lui. Îşi potrivea tocul de umăr pentru pistol peste tricoul cu mâneci scurte. La vederea acestuia, Sharla tresări, devenind şi mai conştientă de constantul pericol al meseriei lui.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Face parte din munca mea.

Era o simplă remarcă. Nu se scuza pentru ce era. Sharla înţelegea, dar nu putea să nu fie îngrijorată. Era ceva ce trebuia să accepte, exact la fel cum îi accepta el devotamentul faţă de zbor. Îi zâmbi.

Reed se relaxă. Se încordase când o văzuse încremenind la vederea pistolului lui, dar zâmbetul ei de acceptare îl linişti. Ştia că ea nu se omora după United Service. Trebuia s-o ajute să înţeleagă cât bine făceau oamenii acestei agenţii.

Zgomotul unui avion care se apropia le atrase imediat atenţia. Reed se blestemă în gând că nu se concentra asupra îndatoririlor de serviciu.

— Stai aici până mă duc să mă asigur că este Ed! îi porunci el trăgându-şi jacheta şi îndreptându-se spre uşă.

Sharla nu era obişnuită să primească ordine, chiar dacă acestea vizau protecţia ei. Era evident că Reed obişnuia să dea ordine şi să le şi vrea îndeplinite.

Se duse la o fereastră ce dădea spre câmpul de aterizare. Pista era prea departe ca s-o poată vedea, însă zări un mic avion ce se pregătea să aterizeze.

I se păru că a trecut mult timp până să-l vadă pe Reed întorcându-se însoţit de un bărbat înalt şi subţire, şi de o femeie scundă. Bărbaţii o sprijineau pe femeie, în timp ce îşi croiau drum spre casă. Sharla îi întâmpină în uşă, deschizând-o larg.

— Se pare că e lunecuş afară, spuse ea cercetându-i în fugă pe cei doi însoţitori ai lui Reed.

— Pe alocuri mai este încă polei, dar e mult mai bine Ga seara trecută, spuse Reed trăgând-o pe Sandy înăuntru şi închizând uşa. Făcu prezentările, asigurându-i pe nou-veniţii că el avea încredere în Sharla, aşa că şi ei puteau avea.

Ed Waites îi zâmbi Sharlei. Era îmbrăcat în blugi, cu o cămaşă de flanelă şi cu o geacă de piele. Avea părul negru, scurt, şi nişte ochi albaştri care străluceau de entuziasmul prezentei sale misiuni şi al vieţii în general.

Sandy Rudolph era mărunţică şi brunetă. Avea ochii negri, adânc umbriţi. Circumspecţia din privirea ei dovedea că nu prea avea încredere în străini şi-i câştigă compătimirea Sharlei,

Amândoi păreau să aibă până în treizeci şi cinci de ani. Mâna pe care Ed o ţinea în jurul lui Sandy părea mai mult posesivă decât protectoare, dar ochii pilotului FBI-ului se umplură de admiraţie masculină după ce o măsură pe Sharla din cap până în picioare.

— Aţi avut noroc că aţi aterizat teferi, spuse el aruncând afirmaţia ca pe o întrebare. Curiozitatea lui rămase nesatisfăcută.

— Ar fi fost mai rău dacă rana Sharlei era mai gravă.

R Reed ne-a spus că te-ai lovit la cap la aterizare, rosti Sandy cu o tentativă de a intra în discuţie.

— Va fi multicoloră un timp, recunoscu Sharla zâmbindu-i. Dar nu mă doare deloc.

— Le-am explicat, aterizarea noastră forţată, spuse Reed. Ed nu prea a avut probleme cu aterizarea, dar nu poate decola din nou cât timp avionul tău îi stă în drum. Are nevoie de fiecare centimetru de pistă şi mai mare aderenţă pentru a prinde suficientă viteză să treacă peste copaci. Noi ne ducem să verificăm cât e de avariat avionul tău şi apoi să-l întoarcem. Aş prefera ca tu şi Sandy să rămâneţi înăuntru până ne asigurăm că pista e liberă pentru decolare.

De data asta ordinul lui suna ca o rugăminte şi Sharla îşi zise că făceau progrese. Nu protestă, deşi era nerăbdătoare să se uite la „Saratoga”. Ştia că Reed îşi făcea griji pentru Sandy şi pe bună dreptate.

— Va fi Sandy în siguranţă dacă depune mărturie la Nashville, acum când nu mai ai nicio şansă să le întinzi o cursă oamenilor lui Rudolph? întrebă Sharla.

— Am să depun mărturie, insistă Sandy. Tonul ei avea o notă de duritate şi anula orice gând că era prea fragilă ca să facă faţă neaşteptatei schimbări a planurilor. Am să mă asigur că toată

şleahta lui John va ajunge după gratii, acolo unde îi este locul.

Ed şi Reed zâmbiră, admirând curajul şi hotărârea ei. În acel moment ţârâitul neaşteptat al telefonului le întrerupse discuţia şi îi făcu să tresară alarmaţi.

— E clar că telefonul funcţionează iar, spuse Sharla.

Reed întinse mâna şi ridică receptorul.

— Connors.

Ascultă atent un minut, apoi aruncă o privire spre Sharla. Trăsăturile îi erau întunecate când închise.

— Era Rolf, explică el. Ochii lui se aţintiră în ai Sharlei. Tocmai a primit un telefon de la Dee. E înnebunită, l-a spus lui Rolf că ştie că eşti în mare pericol.

Sharla nu ignora niciodată avertismentele lui Dee.

— Ştie ce fel de pericol?

— Spune că eşti înconjurată de un cerc de rău. Nu ştie ce se petrece, dar spune că acest cerc se strânge şi viaţa ta e în pericol.

— Sora ta e medium sau aşa ceva? întrebă Sandy.

— Nu chiar.

Sharla ezită. Ştia că Dee nu făcea greşeli, dar nu ştia câtă încredere avea Reed în avertizările lui Dee şi nici cât de multe voia el ca ea să explice.

— Dacă erau pe aproape, n-ar fi sărit asupra noastră în timp ce veneam de la avion spre casă? se miră Ed.

— Nu şi dacă au fost nevoiţi să aterizeze la

câteva mile de aici. S-ar putea să vină pe jos.

— Să încercuiască locul şi să ne ia prin surprindere, zise Ed. Ce a mai spus Rolf?

— Ne-a trimis întăriri imediat ce a aflat că Horton şi Graves erau la Nashville. Vor sosi aici în mai puţin de o oră, dar până atunci suntem pe spezele noastre. Eu spun să ne baricadăm şi să fim pregătiţi. Când elicopterul nostru ajunge aici, putem merge spre câmp.

Ed dădu din cap, în semn de aprobare, şi cei doi bărbaţi se puseră imediat în mişcare. Traversară biroul în dreptul uşii principale şi aranjară mobila astfel încât să poată servi ca zid de apărare.

Sharla scoase un oftat de uşurare. Nu-şi dăduse seama până atunci cât de important era pentru ea ca Reed să înţeleagă şi să ia în serios avertismentele lui Dee.

— Sora ta nu se înşală niciodată în treburile astea? întrebă Sandy cu o notă de speranţă în glas.

Sharla zâmbi, dar clătină din cap.

— Nu ştiu să se fi înşelat vreodată. Nu recepţionează des ameninţări, slavă Domnului, dar întotdeauna are dreptate.

Reed scoase o cheie şi descuie o ladă metalică în care erau depozitate arme de diverse tipuri. Îi înmână lui Ed armele automate şi muniţia.

Întorcându-se spre Sharla, spuse:

— Casa asta este fortificată, iar eu şi Ed avem muniţie din belşug. Vreau ca tu şi Sandy să vă ascundeţi şi să nu ieşiţi la vedere, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Dar nu ştiu câţi oameni sunt afară, protestă Sharla. De ce să nu vă ajutăm şi noi?

— Nu! Glasul lui Reed era răguşit la gândul că Sharla ar fi prinsă între două focuri. Dulapul din dormitorul femeilor are un spate fals, dincolo de care e o ascunzătoare. Vreau să vă ascundeţi acolo până vin eu să vă scot. S-a înţeles?

— Măcar dă-mi un pistol, insistă ea hotărându-se să nu mai protesteze.

— Cu ce tip de pistol ştii să tragi?

— Ai un treizeci şi opt?

— Sandy? întrebă Ed. Vrei un calibru mai mic?

Cealaltă femeie dădu din cap şi acceptă un pistol. Amândouă verificară piedica pistoalelor şi încărcătura.

— Bănuiesc că sunt cinci, cel puţin, zise Reed. Au un pilot şi încă doi nemernici, probabil.

— Eu mă ocup de spatele casei, spuse Ed îndreptându-se spre hol. Doamnele mai întâi, adăugă, făcându-le semn să o ia înainte.

Sharla şi Sandy se duseră în dormitor şi deschiseră dulapul. Nu erau decât câteva lucruri care trebuiau date la o parte. Placa din spate arăta solidă şi era închisă la culoare, astfel că nu vedeau niciun mod de a ajunge în ascunzătoare.

— Reed! strigă tare Sharla.

— În colţul din dreapta sus al plăcii e un cui. Apasă pe el ca pe un buton.

Sharla găsi cuiul şi apăsă. Placa alunecă fără zgomot. Interiorul era complet cufundat în întuneric. Femeile se întoarseră, apoi intrară în ascunzătoarea ca o celulă şi găsiră cuiul care închidea placa la loc.

— Mă întreb dacă aici e lumină, şopti Sandy.

— Probabil, dar dacă cineva se uită în dulap, s-ar putea s-o vadă.

— Aşa că aşteptăm în întuneric.

Sharla îi admiră calmul cu care accepta situaţia. Ea nu se putea imagina vânată constant cum era Sandy. Ascunzişul şi fuga păreau să fi devenit a doua natură a celeilalte femei.

Un timp, ce păru o veşnicie, singurul lucru ce putu fi auzit în mica ascunzătoare era sunetul respiraţiei lor. Se liniştiră treptat, dar nu pentru mult timp.

— Aud, mişcare în colţul dinspre sud-est!

Îl auziră pe Reed avertizându-l pe Ed. Apoi, focurile de pistol păreau să erupă din toate colţurile casei. Cele două femei se încordară auzind explozia sălbatică a automatelor şi zgomotele repetate de geam spart.

— Vine din toate direcţiile, murmură Sharla.

Nu se îndoise niciodată că aveau să fie înconjuraţi.

Săriră amândouă când o explozie păru să legene casa, făcând ca podeaua şi pereţii să vibreze în jurul lor. Urmă un moment de tăcere în care îşi ţinură respiraţia de teamă pentru Reed şi Ed. Apoi împuşcăturile reîncepură.

Inima Sharlei bătea nebuneşte, aproape sufocând-o. Zgomotul prăpădului era înfundat, dar nu mai puţin înfricoşător. Nu-i plăcea ideea că trebuia să stea ascunsă, în timp ce Reed încerca să facă faţă ucigaşilor plătiţi. Nu-i plăcea să nu ştie ce se întâmplă.

Voia să fie lângă el. Indiferent cu ce se

confrunta, voia să-i fie alături. Intensitatea acestei dorinţe era copleşitoare. Nu era curajoasă şi nici tâmpită, dar Reed era mai important pentru ea decât orice altceva.

Bărbatul pe care îl iubea înfrunta gloanţele. Sharlei nu-i plăcea câtuşi de puţin asta. Îi trebuiseră douăzeci şi cinci de ani ca să întâlnească bărbatul perfect, iar acum el era în pericol.

Strânsoarea mâinii lui Sandy pe braţul ei îi întrerupse gândurile negre. Se încordară să audă ce se petrece în apropierea lor şi îşi dădură seama că fereastra dormitorului era spartă chiar atunci.

„Dezbină şi cucereşte”. Cuvintele explodară instantaneu în mintea Sharlei. Reed era în partea din faţă a caşei, iar Ed în spate. Dacă cineva se strecura la mijloc, fiecare din ei sau amândoi puteau fi luaţi prin surprindere. J îşi apropie buzele de urechea lui Sandy:

— Mă duc să văd ce se întâmplă şi să-i avertizez pe Reed.

Sandy dădu din cap şi atinse cuiul care deschidea panoul. Ochii Sharlei se obişnuiră cu întunericul, aşa că nu avu probleme să iasă din ascunzătoare şi să păşească spre partea din faţă a dulapului. Întredeschise uşa şi se uită în stânga, spre singura fereastră a dormitorului.

Un bărbat scund, musculos, se căţăra prin spărtura ferestrei. Ochii lui înguşti erau îndreptaţi spre podeaua camerei, aşa că nu o văzu pe Sharla până nu ajunse complet în dormitor.

În momentul acela mişcările ei îi atraseră atenţia. Sharla ieşi din dulap şi îşi aţinti pistolul

asupra lui.

— Să nu faci vreo prostie, şopti ea pe un ton jos, lipsit de expresie. Îşi dădu seama cu întârziere că, după zgomotul infernal de mai înainte, casa era nefiresc de liniştită. Îşi auzea până şi bătăile inimii. Ştiu să-l folosesc, îl avertiză ea pe intrus.

Bărbatul nu scoase o vorbă. Se întoarse încet spre ea. Ochii lui erau duri şi reci când ridică pistolul.

— Aruncă-i, şuieră ea, ştiind cu o certitudine de gheaţă că el nu o să se supună.

Sandy făcu un zgomot în spatele ei şi atenţia bărbatului fu abătută o clipă. Apoi uşa dinspre hol se deschise şi zgomotul pistolului lui Reed explodă în cameră. Pistolul din mâna intrusului zbură. Acesta înjură murdar şi se aruncă spre Sharla.

Răsună un al doilea pistol. Sandy îl trimise la podea pe necunoscut cu un glonte ce îi şterse piciorul. Acesta căzu greoi, urlând de durere şi indignare.

Reed împinse cu vârful pantofului pistolul căzut. Fără să piardă vremea, îi duse mâinile la spate şi i le prinse cu cătuşe.

— Ai grijă ce vorbeşti, Horton! se stropşi el când celălalt continuă să înjure şi să ameninţe. Îl percheziţionă rapid şi găsi un cuţit şi un pistol mic.

Ed veni la uşă şi înţelese dintr-o privire situaţia. Coborî pistolul şi se uită la Sandy. Ea traversă camera şi se ghemui în braţele lui. Reed îşi întoarse ochii îngrijoraţi spre Sharla. Ea încă mai strângea pistolul în mână şi era îngheţată din pricina şocului. Plămânii lui se contractară.

— Acum poţi lăsa pistolul jos, îi spuse liniştit, mistuit de vinovăţia de a o fi supus-o la o asemenea groază.

Ochii ei se aţintiră în ai lui.

— N-am putut s-o fac, se scuză ea cu un glas răguşit. Ştiam că el putea s-o facă. Avea de gând să mă împuşte, dar nu puteam să-i privesc în ochi şi să apăs pe trăgaci.

Reed îi desfăcu blând degetele de pe pistol şi îl puse pe scrin.

— E în regulă, o linişti înlănţuindu-i umerii cu un braţ şi ţinând-o strâns. L-ai împiedicat să-mi înfigă un glonte în spate.

Reed îi aruncă o privire lui Ed. Acesta dădu din cap asigurându-l că va sta cu ochii pe prizonier. Reed îşi lăsă jos arma şi o cuprinse strâns pe Sharla, legănând-o uşor până când tremurul provocat de şoc se domoli.

Sharla îşi dădu seama că era o povară pentru el acum când avea atâtea de făcut. Pericolul persista încă. Se forţă să se desprindă din braţele lui şi îşi impuse să nu se mai gândească la ce s-ar fi putut întâmpla.

— Îmi pare rău, îngână ea uitându-se la Ed şi la Sandy, şi nu la Reed. Promit să nu mă mai pierd cu firea.

Lui Reed nu-i plăcu faptul că ea îi evita privirea. Se un că o implicase într-o situaţie atât de urâtă, dar era prea târziu pentru regrete.

— Cât ai oprit? îl întrebă pe Ed în timp ce îşi lua arma.

— Unul e mort şi unul rănit. Ed se apropie de Horton şi îşi lăsă talpa pe piciorul rănit. Câţi ai

adus cu tine?

Horton mârâi. Ed apăsă şi mai tare. Rănitul şuieră:

— Patru.

— Probabil că minte. Ne putem aştepta să fie cinci sau şase, inclusiv el, spuse Reed. Eu am lovit doi, dar nu sunt sigur cât de rău sunt răniţi.

— Vrei să mă duc afară şi să arunc o privire?

— Nu, răspunse Reed. Să aşteptăm până ne vin întăririle. Îşi vor anunţa prin radio aterizarea şi putem să-i acoperim în timp cei survolează zona.

Reed hotărî ca prizonierul să rămână în dormitor, iar ei să meargă să aştepte în camera de zi. Ed prinse o cătuşă în jurul gleznei lui Horton, iar pe cealaltă o prinse de piciorul patului.

Rănitul se văită că sângerează de moarte. Reed îşi aduse trusa de prim-ajutor, apoi el şi Ed îi pansară rapid rănile provocate de gloanţe.

— Vei supravieţui, îi spuse Ed plat.

Horton începu iar să înjure când toţi ceilalţi plecară spre camera de zi. Sharla făcu ochii mari în faţa priveliştii pe care o întâlni. Mobila şi pereţii erau ciuruite de gloanţe. Tapiseria era sfâşiată şi atârna în zdrenţe. Pretutindeni erau cioburi de sticlă.

— Ai grijă, o atenţionăm Reed în timp ce îşi croiau drum printre dărâmături. Sofaua era complet distrusă, dar el şi Ed îndepărtară cioburile de pe două scaune astfel că femeile puteau să le folosească.

Sharla îşi încrucişă braţele la piept. Camera era rece din cauza aerului care intra prin fereastra

spartă.

Reed observă că tremură şi îşi scoase jacheta, apoi i-o puse pe umeri.

— Ai să răceşti, protestă Sharla.

— N-am să răcesc aşa repede, răspunse el. Nivelul adrenalinei îi era încă ridicat şi era transpirat de recenta luptă.

Sharla îi mulţumi. Avea şi ea o jachetă în geanta de voiaj, dar nu avea puterea s-o scoată. Simţea nevoia să rămână nemișcată un minut până când inima ei avea să-şi reia ritmul normal şi picioarele să înceteze să mai tremure. Se lupta să-şi stăpânească reacţia provocată de şocul pe care îl trăise, dar nu voia ca Reed să-şi dea seama.

— Te simţi bine? o întrebă el prinzându-i bărbia şi forţând-o să-l privească.

Sharla reuşi să zâmbească tremurat. Vru să insiste că se simţea bine, dar nu avu încredere în glasul ei. Ochii lui Reed se întunecară de îngrijorare. Îşi trecu uşor degetul peste buzele ei, apoi se întoarse spre fereastră, ca şi cum n-ar fi avut încredere în el însuşi să stea aproape de ea.

Strângându-şi mai tare jacheta în jurul trupului,

Sharla se lăsă învăluită de căldura ei şi inhala parfumul masculin care era o binecuvântare pentru simţurile ei.

Prăpădul care îi înconjura era o dovadă vie a violenţei şi a pericolului cu care se confrunta Reed în munca sa. Gândul ăsta îi dădea ameţeli. Trebui să facă apel la toată voinţa ei să nu leşine.

Nici munca ei nu era lipsită de riscuri, dar pericolul cu care se confrunta ea zilnic nici nu se

compara cu cel pe care trebuia să-l înfrunte Reed.

*Capitolul 11*

Sandy tremura vizibil. Avea pe ea o haină, dar Ed îşi scoase geaca şi o înfăşură în ea.

— Avem vreo şansă să bem o cafea fierbinte? întrebă ea.

Reed îşi părăsi locul de lângă fereastră.

— Mă duc să văd.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire între ei. Sharla şi Sandy la fel. Probabil că bucătăria arăta tot atât de rău ca şi camera de zi. Chiar dacă Reed găsea ibricul de cafea intact, erau puţine şanse să găsească patru ceşti întregi.

— Cum reuşeşti să faci faţă? o întrebă Sharla pe cealaltă.

Întrebarea nu avu nevoie să fie explicată.

— N-am de ales, decât să mor… răspunse Sandy cu un oftat obosit.

Cuvintele ei liniştite dădură o nouă perspectivă întregii situaţii. Sharla începea să înţeleagă mai bine constanta bătălie pe care unii oameni trebuiau să o ducă potriva nedreptăţii şi a infracţiunii. Sandy îşi riscase pur şi simplu viaţa pentru a pune capăt activităţilor infracţionale ale soţului ei.

Reed, Ed şi mii de alţi ofiţeri însărcinaţi cu aplicarea legii aveau menirea să-i ajute pe cei ca Sandy – oameni buni, cinstiţi care se pomeniseră atraşi într-un viespar de pericol şi înşelăciune. Sharla se simţi vinovată pentru că îi criticase pe ofiţerii federali înainte de a cunoaşte ce implica munca lor.

Era la curent cu creşterea alarmantă a ratei criminalităţii la nivel de ţară. Citea ziarele şi asculta ştirile de la radio. Nivelul criminalităţii o îngrijora, dar propria ei viaţă fusese la adăpost în multe privinţe.

Faptul că trăise la bazele aeriene îi dăduse o vedere largă asupra ţării şi a lumii, dar la nivel personal nu întâlnise niciodată violenţa. Fără doar şi poate că de acum înainte dragostea ei pentru Reed şi înţelegerea muncii lui aveau să-i lărgească orizontul în multe privinţe.

Nu după mult timp, mirosul cafelei aburinde pătrunse în camera de zi. Părea că pentru Reed nimic nu era imposibil.

Reed le aduse femeilor câte o ceaşcă, apoi se întoarse în bucătărie să mai aducă două.

Cafeaua era amară, tare şi fierbinte. Sharla o sorbi pe a ei şi simţi cum treptat căldura îi îndepărta o parte din frig. Fiecare îşi savură cafeaua în linişte.

La un moment dat, liniştea încăperii fu destrămată de zgomotul unui elicopter ce se apropia şi toţi ochii se îndreptară spre fereastră. Prin radio se auzi un glas care le anunţa intenţia elicopterului de a ateriza.

Reed se duse la staţia radio şi explică situaţia. Avertiză echipa care sosea că bărbaţi înarmaţi, răniţi şi probabil periculoşi pândeau în jurul cabanei.

Sharla îi ascultă glasul profund, poruncitor, şi fu uimită de siguranţa şi de personalitatea lui. Era limpede că riscurile de acest gen erau o rutină pentru el. Gândul o năuci. Mai avea de învăţat

foarte multe despre bărbatul de care se îndrăgostise nebuneşte.

— Totul se va termina curând şi ai să poţi să mergi la „Saratoga”, îi spuse el după ce termină conversaţia prin radio.

Sharla îşi aţinti privirea în a lui, în timp ce se apropia de scaunul ei. Se ridică încet şi făcu un pas spre el.

— Ai un sărut disponibil? întrebă ea aproape umil.

Ochii lui Reed se măriră de mirare, apoi reflectară un răspuns fierbinte. Îi prinse ceafa cu o mână şi îi aduse gura spre a lui pentru un sărut adânc, posesiv, în care se regăsea doar o parte din emoţia pe care şi-o înăbuşea. Avea atâtea să-i spună, dar n-avea nici timp, nici condiţii. Simţea nevoia să-şi ceară scuze pentru că îi pusese viaţa în pericol. Nu avea să uite niciodată neîncrederea uluită din ochii ei când înţelesese intenţia lui Horton de a o ucide cu sânge rece. Voia ca ea să-i respecte munca, dar nu voise s-o supună violenţei din lumea lui. Era de datoria lui s-o apere de răul cu care se confrunta el aproape zilnic. Nu reuşise.

Sharla se desprinse uşor şi îi zâmbi.

— Mulţumesc, spuse ea. Avusese nevoie să se asigure într-un fel că lipsa ei de curaj şi stângăcia de care dăduse dovadă într-un moment crucial nu îl înstrăinaseră.

Reed îşi lăsă mâna să cadă. Faptul că ea se desprinsese de lângă el îl sfâşia. Era tentat să le spună colegilor săi să se ducă dracului, iar el să-şi vadă de viaţa lui şi să aibă grijă de femeia pe care o iubea.

Zgomotul împuşcăturilor de afară îl smulse brutal din gânduri. În ciuda dorinţelor personale, nu putea să ignore cerinţele meseriei lui. Îşi luă privirea de la Sharla şi se uită la Ed.

— Elicopterul e jos, iar băieţii curăţă zona, îi spuse Waites.

— Am să-i acopăr de aici.

Ed dădu din cap şi se duse la bucătărie să asigure acoperirea spatelui cabanei.

Într-o oră, agenţii federali îi descoperiră pe toţi cei care atacaseră casa. Fură urcaţi în elicopter pentru a fi trimişi înapoi la Nashville.

Când zona fu din nou sigură, Ed şi Reed lăsară un om să le păzească pe Sharla şi pe Sandy, şi plecară să verifice ambele avioane, asigurându-se că erau apte de zbor. Toate bagajele fură încărcate, după care echipa de intervenţie plecă.

Sharla şi Sandy stăteau la fereastră şi urmăreau cum elicopterul survola zona înainte de a se îndrepta spre sud. Soarele strălucea, scăldându-le feţele în căldura razelor lui şi risipindu-le frigul din trupuri.

— Presupun că nu există nicio şansă să păstrăm legătura, spuse Sharla. În ciuda scurtului timp petrecut împreună, o admira pe Sandy şi i-ar fi plăcut s-o cunoască mai bine.

— Mă îndoiesc că va fi posibil, răspunse Sandy cu un glas trist, dar resemnat. Sandy Rudolph încetează «p mai existe de azi. Va fi o binecuvântare.

— Îţi doresc numai fericire, îi ură Sharla.

— Şi eu îţi doresc acelaşi lucru. Am impresia că reprezinţi ceva cu totul deosebit pentru Reed şi

sper să aveţi un viitor lung şi fericit împreună.

Sharla dădu din cap, dar nu pomeni de îndoielile ei…:

— Dar tu şi Ed. Păreţi foarte apropiaţi. G să vă mai puteţi vedea?

— Ne gândim la asta, recunoscu Sandy. Încercăm să aranjăm ceva care să nu-mi compromită noua identitate.

— Succes!

Reed şi Ed începură să acopere cu scânduri ferestrele sparte ale cabanei, până când agenţia avea să trimită pe cineva să pună geamurile şi să facă reparaţiile. Ajutorul celor două femei fu refuzat, dar îşi găsiră de lucru adunând o parte din moloz.

Sharla devenea tot mai neliniştită. Era nerăbdătoare să-şi ia în stăpânire avionul, dar o îngrozea gândul că se apropia clipa când ea şi Reed vor porni fiecare în altă direcţie. Nu voia să-l părăsească, dar trebuia să ajungă acasă pentru a-şi linişti familia.

Emoţiile ei erau atât de haotice, încât fu o uşurare când bărbaţii terminară şi fură gata să meargă spre pistă. Sharla purta jacheta lui Reed. Când ieşiră pe verandă şi Reed încuia uşa, şi-o scoase. G puse pe braţ şi îndepărtă câteva fire de praf. Apoi, degetele ei înţepeniră. În căptuşeală, la umăr, era o gaură făcută de un glonte. Inima i se opri. Cât de periculos de aproape de trupul lui Reed trecuse acel glonte!

Reed se întoarse spre Sharla şi fu alarmat de paloarea ei. Era albă ca varul, iar în ochi avea aceeaşi expresie de şoc pe care 6 văzuse şi mai

înainte. Inima i se strânse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el străduindu-se să-şi mascheze panica.

Sharla avea gura prea uscată ca să poată vorbi. Arătă spre gaura făcută de glonte, incapabilă să-şi ridice privirea spre el. Nu voia ca el să-i vadă groaza din ochi. Ar fi considerat-o cea mai mare laşă din lume.

Reed îi apucă mâna. Era rece ca gheaţa. Teama îşi înfipse ghearele în inima lui. Nu îi era teamă că ar putea să leşine, el că începea să-şi dea seama că nu va reuşi niciodată să înveţe să facă faţă pericolelor pe care le implica meseria lui. Nu ştia ce să spună. Avea un nod în gât. Strânse din dinţi, luă jacheta şi şi-o puse.

Temându-se să nu se facă de râs, Sharla se întoarse brusc şi porni după Sandy şi Ed.

Reed inspiră adânc şi se forţă să se liniştească.

La vederea avionului ei gata de zbor, moralul Sharlei se ridică puţin. În dreapta nu se vedea nicio avarie. Se grăbi spre partea din stânga, cea a pilotului, şi examină cu atenţie aripa. Crestătura nu era prea adâncă şi nu părea prea gravă.

— E greu de crezut că totuşi cineva are curaj să piloteze avioanele astea peste întreaga ţară, spuse Sandy.

— Nu doar îl pilotez, ci îl iubesc, răspunse apăsat Sharla. Îşi recăpătase calmul şi reuşi să le zâmbească. Sunt nerăbdătoare să mă văd sus, în înaltul cerului.

Ed zâmbi.

— M-am plimbat cu el pe aici şi chiar că

merge bine. N-ar trebui să ai nicio problemă.

— Mulţumesc, spuse Sharla şi îi întinse mâna. Mă bucur că ne-am cunoscut.

— La fel, rosti el zâmbind.

Sharla se întoarse spre Sandy şi o îmbrăţişă cu căldură. Rămaseră o clipă strâns îmbrăţişate, apoi îşi zâmbiră.

— Ai grijă de tine, spuse Sharla luptându-se cu un nou val de emoţie.

— Şi tu.

Ed o luă pe Sandy pe după umeri şi o conduse spre celălalt avion. Sharla îi urmări cu privirea, înainte de a risca să se uite la Reed. Expresia lui era indescifrabilă. Îi cercetă chipul, în speranţa vreunui indiciu care să-i spună ce simţea el, dar nu găsi nimic.

— Eşti sigură că vrei să zbori singură? o întrebă Reed. Am putea lua legătura prin radio cu Dee sau cu Charlie să vină să te ia.

Sharla clătină din cap.

— Nu mi-e frică să zbor. Asta îmi dă tărie.

Reed înţelese. Ştia că, odată întoarsă în lumea ei, îi va fi bine. De ceea ce se îndoia însă era capacitatea ei de a se adapta la un stil de viaţă complet diferit de al ei.

Ochii lui îi reţinură lung privirea.

— Ai un sărut disponibil? repetă el întrebarea pusă de ea mai devreme.

Sharla se aruncă în braţele lui. Îi prinse capul în mâini, în timp ce gurile li se întâlneau îmboldite de-o dorinţă febrilă. Adâncurile gurii ei îi întâmpinară lacom limba, savurând-o cu încântare.

Tot trupul lui Reed reacţionă la stimulii erotici.

Pulsul i se acceleră. Sângele îi fugi din inimă spre miezul masculinităţii. O trase mai aproape. Cu un braţ în jurul spatelui ei şi cu o mână pe şolduri, îşi desfăcu picioarele şi o îndemnă să se cuibărească între pulpele lui.

Sharla se strânse cât de aproape putu, lipindu-şi coapsele de el şi frecându-se de mărturia dură a dorinţei lui. Un val de căldură îi străbătu trupul în timp ce îi înghiţea geamătul de excitare.

Nu mai cunoscuse o asemenea răscolire a simţurilor. Niciodată nu se simţise atât de nesigură, de vulnerabilă sau atât de dependentă de cineva. Iubirea pentru Reed era o promisiune a paradisului, dar şi o ameninţare la adresa sănătății ei mintale.

Reed îşi desprinse gura și îşi lipi buzele de baza gâtului ei. Supse pielea fină şi simţi cum trupul ei suplu fu zguduit de un tremur puternic. Un spasm asemănător îl străbătu şi pe el.

Îşi desfăcu strânsoarea. Ultimul sărut fu blând. Îi linse buzele, apoi îşi strecură limba în gura ei pentru a-i demonstra cu gingăşie părerea de rău că trebuia să-i dea drumul.

Încordarea din trupul Sharlei se atenuă treptat, îi întoarse sărutul cu aceeaşi blândeţe. Când gurile li se despărţiră, reuşiră să-şi stăpânească dorinţa.

— În câteva zile vin la tine, îi promise el.

— O să-mi fie dor de tine.

Reed oftă adânc şi îi dădu drumul.

— Ai să ai grijă de tine? întrebă ea.

— Da. Şi tu?

Sharla zâmbi şi dădu din cap. Apoi urcă în

carlingă. Senzaţia familiară pe care i-o dădu contactul cu scaunul pilotului o ajută să treacă mai uşor peste momentul despărţirii.

În câteva minute motorul era încălzit şi gata de decolare. Îi aruncă o ultimă privire lui Reed, apoi mări turaţia şi se desprinse de sol. Odată ajunsă în aer, luă legătura cu cel mai apropiat turn de control şi se înscrise pe culoarul spre Lexington. Avea să se oprească acolo pentru realimentare cu combustibil şi ca să-şi sune familia.

Gândul la Reed o însoţi tot drumul spre casă. Niciodată nu se bazase mai mult pe experienţa ei ca în acest zbor, niciodată nu fusese atât de distrată. Nu era deloc încântată că, în loc să se concentreze, depindea de antrenament şi de instinct.

Începuse să se însereze şi soarele apunea când văzu în sfârşit luminile primitoare ale aerodromului „Prescott”. Era epuizată fizic şi mental Oftă înăbuşit când roţile avionului luară contact cu solul. Îşi adună energia ca să facă faţă întâlnirii cu familia şi să pretindă că totul e bine.

O aşteptau cu toţii. De îndată ce opri motorul, văzu patru siluete alergând spre avion. Inima i se umflă de iubire şi abia îşi putu reţine lacrimile când sări din „Saratoga” în braţele mari şi puternice ale lui Bear. Îl îmbrăţişa cu căldură, apoi, cu acelaşi entuziasm, le îmbrăţişă pe Belle, pe Dee şi pe Carlie.

— Am fost atât de îngrijoraţi! rosti Belle ştergându-şi ochii cu batista.

— Să ne ferească Dumnezeu de furtuna de

gheaţă! spuse Carlie.

— Amin! răspunse Sharla, apoi se întoarse spre Bear. Mi-am avariat avionul!

— Nu-ţi face griji în privinţa lui. Dacă ai ajuns cu bine înseamnă că nu e prea grav. Mă uit eu la el mâine dimineaţă.

— E timpul să închid biroul, anunţă Belle. Voi, fetele, duceţi-vă acasă, iar eu şi tata rămânem să închidem. Pe urmă venim şi noi. La cină o să auzim toată odiseea Sharlei.

Casa era la o jumătate de milă de aerodrom şi surorile deseori parcurgeau pe jos distanţa ca să se dezmorţească după un zbor lung. De comun acord, se luară de braţ şi porniră la drum.

Încadrată de surorile ei, Sharla se simţi din nou în siguranţă. Sprijinul lor tăcut îi dădea tărie. Timp de câteva minute se mulţumi să se bucure de adierea blândă a primăverii, de sunetele şi miresmele plantaţiei.

— Tata şi mama ştiu de avertizările pe care mi le-ai transmis prin şeful lui Reed? o întrebă în cele din urmă pe Dee.

— Nu. Erau şi aşa destul de îngrijoraţi de aterizarea forţată. Dar le-am spus că ai avut un accident şi că te-ai lovit la cap destul de rău.

— Acum te simţi bine? întrebă Carlie.

— N-am decât o zgârietură. E o julitură urâtă, dar nimic grav.

— Dar celălalt avertisment? vru Dee să ştie.

— Nu vă pot spune tot, pentru că e ceva secret, dar am fost în mare pericol. Avertismentul tău a venit exact la timp ca să nu fim luaţi prin surprindere de un atac armat. Mi-ai salvat viaţa.

Pe a mea şi a altor trei.

Dee oftă.

— Slavă Domnului că ofițerul m-a luat în seamă. Poți să ne spui cine erau ceilalţi trei?

— Reed, un agent pe nume Ed Waites şi o femeie, Sandy, care e în programul guvernului de protecţie a martorilor.

— Phiu! exclamă Carlie. Nu pot să cred că Reed te-a băgat într-o situaţie ca asta.

— Nici el n-a fost deloc încântat. Trebuia să fiu în drum spre casă înainte să înceapă tărăboiul. Numai că furtuna a schimbat complet planurile.

— N-ai fost deloc rănită? întrebă Dee.

Sharla se uită în pământ.

— Ce ai simţit după ce ai transmis avertismentul?

— Nenorocire totală.

Afirmaţia plată a lui Dee o cutremură pe Sharla.

— N-ai fost departe de adevăr. Eram într-o cabană ciuruită de gloanţe. A fost o scenă parcă scoasă direct dintr-un film cu gangsteri, dar niciunul dintre noi n-a fost rănit.

După un timp, Carlie spuse:

— Dacă aş fi într-o situaţie periculoasă ca aceea, cred că aş fi fericită să-l am pe Reed Connors alături. Mă bucur că era cu tine.

Gândul la Reed îi aduse un val de dorinţă pe care nu-l putea ascunde de surorile ei. Orice simţea atât de puternic avea impact şi asupra lor.

Niciodată nu îşi putuse masca sentimentele, cu atât mai puţin acum, când trăirile ei erau atât de intense.

— Întotdeauna am crezut că tu şi Reed vă veţi îndrăgosti nebuneşte dacă vă hotărâţi să riscaţi o legătură, spuse Carlie.

— Cel puţin, sentimentele lui sunt tot atât de puternice ca ale tale, rosti Dee.

— Insuportabil. Sharla avea încredere în instinctele lui Dee când era vorba de ea, dar nu şi când era vorba de Reed.

Parcurseră în tăcere ultimii metri care le despărţeau de casă. Când ajunseră în Curte, Sharla se întoarse spre dee.

— Voiam să-ţi spun că în Lexington am întâlnit un prieten de-al tău.

— Un prieten de-al meu?

— Un admirator, aş spune.

— Un bărbat?

— În cel mai adevărat sens, o tachină Sharla, având clar în minte imaginea cowboy-ului chipeş care o confundase cu Dee.

— Cine era?

— Nu ştiu.

— Atunci ce te face să crezi că era un admirator al meu?

— M-a luat drept tu şi mai să mă ia pe sus. Pe urmă mi-a cerut un sărut.

Dee şi Carlie izbucniră în râs.

— Eşti sigură că nu vorbeşti despre Michael? întrebă Carlie. Lui îi place să ia lumea pe sus.

Sharla clătină din cap. Îi povestise lui Carlie la telefon despre întâlnirea cu fostul ei cumnat.

— Nu, asta a fost a doua zi. N-am avut ocazia să-ţi povestesc despre tipul ăsta.

— În regulă, mi-ai stârnit curiozitatea,

recunoscu Dee. Dacă nu ştiu cum îl cheamă, măcar descrie-mi-l.

— Într-un cuvânt: superb!

— Mmm… genul meu de bărbat, spuse Carlie. Eşti sigură că nu era unul dintre admiratorii mei?

— Absolut sigură. Am avut faţă de el cea mai puternică reacţie. De fapt, am simţit aceleaşi vibraţii emoţionale intense pe care le captez de la voi, fetelor. Era ca şi cum între el şi Dee exista o legătură puternică.

Surorile renunţară să se mai tachineze. Nu mai întâlniseră genul ăsta de percepţie.

— Ce ai simţit, privitor la tipul ăsta? întrebă Dee ezitând puţin.

Sharla îşi dori să fi aşteptat să-i explice lui Dee atunci când n-ar mai fi fost atât de obosită. Spera că nu avea să-i producă surorii ei o suferinţă inutilă.

— Sharla? o îndemnă blând Carlie, văzând-o că nu răspunde.

— Am simţit durere. Valuri de durere, singurătate şi o învălmăşeală de emoţii contradictorii. Acelaşi lucru pe care i-am simţit când te-ai întors tu din vacanţă, vara trecută. Mi-ai transmis acelaşi gen de senzaţii, Dee.

Dee îşi ţinu respiraţia şi păli. Sharla şi Carlie simţiră un val de durere.

— Îmi pare foarte rău, Dee, se scuză Sharla. Nu voiam să te tulbur. Nu gândesc prea limpede.

— De toată schimbarea ta de anul trecut e răspunzător un bărbat? vru Carlie să ştie. După suferinţa provocată de o căsnicie nefericită şi un divorţ cumplit, era deosebit de circumspectă când

era vorba de bărbaţi, chiar refractară.

Dee nu răspunse, dar tăcerea ei era un răspuns.

— Cum arăta?

— Înalt, solid şi musculos. Purta o pălărie de cowboy, aşa că nu i-am văzut prea bine culoarea părului, dar avea cei mai incredibili ochi albaştri-argintii pe care i-am văzut.

Dee închise ochii. Era limpede că îl recunoscuse pe bărbatul descris de Sharla şi tot atât de limpede că amintirea o făcea să sufere.

— Ţi-a cerut un sărut?

— Nu chiar. M-a rugat foarte frumos, nu m-a obligat.

— De ce?

— La început a crezut că ţi-ai tăiat părul şi că voiai să-l necăjeşti, prefăcându-te că nu-l cunoşti. Când i-am explicat că nu eşti tu, m-a întrebat dacă poate să mă sărute.

— Ce original! pufni Dee, surprinzându-şi surorile cu irascibilitatea care nu-i era caracteristică.

— Nu era obraznic, spuse Sharla. Eram în holul aglomerat al unui aeroport şi ne-am ciocnit din greşeală. Nu ştia că suntem triplete şi bănuise că semănăm atât de mult, încât a vrut să vadă dacă buzele mele au acelaşi gust bun ca ale tale.

Charlie chicoti şi Dee icni.

— A spus el asta? întrebă Dee mânioasă.

— Nu. Am avut impresia că îi era dor de tine şi că voia cu disperare ceva care să-l apropie de tine. A fost clar dezamăgit de mine.

Râsul răguşit al lui Dee îi era tot atât de puţin

caracteristic ca şi atitudinea ţâfnoasă.

— Crede-mă, n-ai de ce să-ţi iroseşti compătimirea pe Logan Bradford. E perfect capabil să-şi poarte singur de grijă şi ştiu prea bine că nu-l interesezi câtuşi de puţin. Cred că a vrut doar să te seducă. Cu asta, intră în casă lăsându-şi surorile mute de uimire.

— Logan Bradford, murmură după un timp Carlie. Reţine-i numele şi dacă îl mai vezi vreodată scoate-i ochii.

Intrară şi ele în casă fără să mai discute subiectul, dar Sharla nu era prea sigură că prietenul lui Dee putea fi chiar atât de uşor ignorat. Era evident că sentimentele lui Dee pentru acel bărbat erau foarte puternice şi că el făcuse ceva care o duruse.

Dacă bănuielile ei erau corecte, putea să parieze că, indiferent ce-i făcuse Logan Bradford lui Dee, regreta acum. Fireşte, erau amândoi adulţi şi el avusese timp berechet să îndrepte lucrurile, cu condiţia ca Dee să nu fi refuzat categoric să discute cu el. Subiectul nu mai fu abordat. Dee nu-i ceru Sharlei şi alte amănunte privitoare la întâlnirea cu misteriosul cowboy, iar Sharla nu se oferi să i le dea.

Restul serii şi-l petrecu asigurându-şi părinţii că nu avusese de suferit de pe urma accidentului şi a izolării cu Reed Connors. Le povesti că o încălzise atunci când îi fusese frig, că o îngrijise când fusese rănită, că o distrase când se plictisea şi o apărase când fusese în pericol.

Nu le povesti că, de asemenea, o iubise atunci când avusese nevoie de iubire. Singurul lucru pe

care i-l putea imputa era că nu se îndrăgostise de ea cu aceeaşi frenezie oarbă ca a ei. Acum îşi dădea seama că îl iubea de mult timp, dar că abia acum se îndrăgostise nebuneşte de el.

*Capitolul 12*

Sâmbătă dimineaţă, la o săptămână şi ceva după întoarcerea Sharlei în Virginia, Reed veni la „Prescott Air Service" să-şi ia maşina. Era devreme, astfel că Belle şi fiicele ei treceau în revistă orarul de zbor din ziua respectivă. Erau toate în birou când el intră pe uşă.

De cum intră, îşi scoase ochelarii de soare şi o căută din ochi pe Sharla.

La vederea lui, Sharla îşi pierdu răsuflarea. Aerul din jur deveni mai cald şi toţi nervii îi vibrară de emoţie. Îi fusese dor de el mai mult decât ar fi crezut că e posibil, dar nimfe în expresia lui nu trăda dacă şi lui îi fusese dor de ea.

— Bună dimineaţa, domnule Connors, îl salută Belle. M-am gândit eu că ai să ai curând nevoie de maşină.

— Bună dimineaţa, doamnă Prescott, bună dimineaţa, doamnelor, cuprinzându-le pe toate cu privirea. Ochii r se întoarseră la Sharla în timp ce înainta.

Sharla se ridică de pe scaun când el se apropie de birou, dar nu ştiu ce să spună. Să fi pomenit de misiunea lui ar fi însemnat s-o facă prea curioasă pe mama ei. Ar fi vrut să se arunce în braţele lui, dar pe chipul lui nu se zărea nicio invitaţie sau altceva intim.

— Ai aranjat problema cu Sandy? întrebă ea.

— E în deplină siguranţă. M-a rugat să-ţi transmit salutări. Tonul lui Reed rămânea impersonal.

Sharla mulţumi cu un zâmbet. Nu auzise să fi aterizat vreun avion, aşa că presupuse că venise cu o maşină.

— Ai făcut autostopul până aici?

— M-a adus Ed. E afară şi discută cu tatăl tău despre avioane. Se gândeşte să-şi deschidă o firmă de serviciu aerian.

— Serios? Sharla îl studie cu atenţie întrebându-se dacă încerca să-i spună ceva important fără a fi prea precis. Are de gând să părăsească agenţia?

— Se gândeşte s-o facă imediat ce îşi deschide firma.

Sharla era nedumerită. Apoi îşi aminti că Sandy îi zisese că ea şi Ed căutau o cale de a fi împreună. Era evident că nu puteau s-o facă până când Ed nu demisiona din FBI. Începea să înţeleagă.

Red zâmbi leneş şi incredibil de sexy.

— A înapoiat capitalul iniţial, dar a decis să păstreze dobânda pentru toate necazurile prin care a trecut. Dobânda îi ajunge să trăiască o viaţă numai din ea.

— Probabil şi ca să pornească o mică linie aeriană, sugeră Sharla, cu inima bătându-i nebuneşte în faţa zâmbetului lui sexy. Şi unde are de gând Ed să-şi deschidă afacerea?

Ochii lui Reed luciră de satisfacţie.

— Se gândeşte să închirieze un teren în Iowa, de la un prieten.

Sandy şi Ed aveau să locuiască pe proprietatea lui Reed din Iowa. Se bucura sincer pentru ei. Faptul că Reed a avut încredere în ea să-i împărtăşească secretul o emoţionă şi mai tare.

Se întrebă dacă prin Reed nu se putea da de urma lui Sandy.

— Iowa e un loc liniştit şi sigur? întrebă tare.

Reed îi promisese lui Sandy că îi va spune

Sharlei unde era. În dosarul lui personal nu exista nimic care să ducă la proprietatea familiei lui. Avusese grijă de asta pentru a-şi proteja părinţii cât fuseseră în viaţă.

— O persoană se poate pierde pentru totdeauna în lumea largă, o asigură el.

— E cerere mare de zboruri charter în Iowa? întrebă Belle din pură curiozitate.

— Nu prea, dar sunt o mulţime de cereri pentru împrăştierea substanţelor de combatere a dăunătorilor cerealelor şi câteva pentru lecţiile de zbor. Ed ia în calcul mai multe opţiuni.

— Ed este agentul FBI care i-a verificat Sharlei avionul înainte de întoarcerea acasă?

Reed îi aruncă Sharlei o privire rapidă. Ochii lui o avertizau să nu discute detaliile episodului din Tennessee.

— Ed este un bun mecanic de avioane, se eschivă el. E unul dintre piloţii agenţiei.

— Îi suntem recunoscători pentru ajutorul dat Sharlei. Aş vrea să-i mulţumesc personal, spuse Belle. Şi vreau să-ţi mulţumesc şi dumitale că ai avut grijă de ea în acele împrejurări neplăcute.

— Bear a făcut-o deja, spuse Reed, dar ochii i se aţintiseră din nou asupra Sharlei şi nu mai

zâmbeau.

Sharla se întrebă ce credea el. Se învinuia în primul rând că o implicase şi pe că sau îşi amintea numai câtă grijă avusese de ea?

Reed se întrebă ce o făcuse să roşească. Să fie aproape de ea şi să n-o atingă era un chin.

— Unde sunt cheile mele?

— Poftim, răspunse Sharla înmânându-i cheile, îmi închipui că în maşina ta nu se prea poate respira. Dacă ştiam că vii azi, aş fi aerisit-o puţin.

— Nu-ţi face probleme, spuse Reed. Luă cheile şi se întoarse spre uşă tocmai când prietenul lui intra.

Când ochii lui Ed se obişnuiră cu lumina din interior, se uitară la Sharla, la Dee, la Charlie şi iarăşi la Sharla.

— Ei bine, să fiu… eşti în triplu exemplar.

Dee şi Carlie se grăbiră să-i corecteze.

— Există o singură Sharla, îi explică răbdătoare Dee. Eu sunt Dee, iar ea e Carlie.

— Nu suntem chiar interschimbabile, îl dojeni domol Carlie.

Ochii ei îl provocau să riposteze.

— De ce mă simt de parcă tocmai aş fi dat cu băţu-n baltă? întrebă bine dispus Ed.

— Probabil pentru că ai dat, răspunse nemilos Reed.

Sharla îl scoase din încurcătură:

— Noi chiar înţelegem că faptul de a fi văzute împreună poate fi puţin derutant.

— Dar să ştii, nu toate avem acelaşi miros, acelaşi gust şi nu suntem la fel la pipăit, bombăni iritată Dee.

— Daria Joann Prescott! o certă uluită Belle. Te rog să le scuzi pe fiicele mele, domnule Waites… Uneori devin cam ţâfnoase. Domnul Connors mi-a spus că soţul meu ţi-a mulţumit pentru că ai ajutat-o pe Sharla, dar aş vrea să-ţi mulţumesc şi eu.

— Cu mare plăcere, doamnă, dar n-am făcut mare lucru. Avionul era în stare bună. Reed, trebuie să plec. A fost o adevărat plăcere să vă cunosc, doamnelor.

— Şi eu trebuie să plec, spuse Reed. Sharla, îmi poţi acorda un minut?

— Sigur, răspunse ea lăsând jurnalul de bord pe birou.

Ed îşi luă la revedere şi urcă în maşină. Sharla îi ură noroc şi îl rugă să păstreze legătura. Apoi ea şi Reed porniră spre parcarea din spatele clădirii.

Era o zi frumoasă de primăvară cu un soare strălucitor şi o adiere blândă care răsfira buclele Sharlei. Reed trebui să-şi strângă degetele în pumni ca să nu întindă mâna spre părul ei mătăsos.

Sharla fusese constant în gândurile lui. Îşi amintea de clipele când făcuse dragoste cu ea… de dulcea ei pasiune şi de reacţiile ei lipsite de inhibiţie. Şi-o amintea faţă în faţă cu ucigaşul plătit… îşi amintea de groaza din ochii ei când descoperise gaura făcută de glonţ în jacheta lui.

Nu-şi putea închipui nicicum o relaţie de lungă durată cu ea. L-ar fi adus numai durere şi strângeri de inimă. Nu-i putea oferi un viitor cu o familie, iar dacă îi dădea mai puţin n-ar fi fost în veci împăcat cu el însuşi.

Oricât de mult ar fi protestat ea, merita un bărbat care să-i ofere tot ce era mai bun în viaţă, trebuia să o facă să înţeleagă că nu erau făcuţi unul pentru altul. Avea să fie cel mai greu lucru pe care şi-l impusese, dar ştia că aşa era cel mai bine.

— Te-ai întors în dimineaţa asta? întrebă Sharla ca să curme tăcerea densă dintre ei.

— Ieri, răspunse Reed.

Maşina lui era parcată la umbra unei sălcii bătrâne. Se rezemă de aripa din faţă, îşi încrucişă braţele la piept şi îşi aţinti privirea asupra Sharlei.

Pe Sharla o durea că nu o sunase imediat ce se întorsese, dar încercă să nu se trădeze. Nu o atinsese, nici măcar nu o luase de braţ cât merseseră. O făcea să-i fie frică.

— Se pare că ţi-a trecut rana de la cap, spuse Reed.

— A parcurs toate culorile, dar nu m-a deranjat.

— Grozav. Totul la ea era grozav, recunoscu în sinea lui. În timp ce Sharla întinse mâna după o rămurică şi se juca cu ea, îşi lăsă ochii să se desfete cu fiecare trăsătură iubită. Doar uitându-se la ea, suferea.

Tăcerea se prelungi şi nervii Sharlei se încordau tot mai mult. Reed nu avea de gând s-o ia în braţe. Dacă o voia, n-ar fi fost timid. Nu o invitase aici, afară, ca s-o poată lua în braţe sau s-o să rute, sau să-i spună cât de dor îi fusese de ea.

Reed voia să-i spună că tot ceea ce se petrecuse între ei în Tennessee fusese o greşeală săli, în cel mai bun caz, o aventură de o noapte. De câte ori se confruntase ea cu o situaţie ca

aceasta, dar din punct de vedere opus? De câte ori îşi căutase cuvintele ca să-i spună unui bărbat că nu ţinea la el suficient de mult ca să se angajeze?

Inima ei îi bătea dureros în piept. Stomacul i se răzvrătea. Trebuia să-şi adune tot curajul ca să-l audă fără să dea cale liberă lacrimilor. Mândria era tot ce avea, dacă el nu o voia. Se linişti şi îl privi în faţă.

— Dacă te chinui să găseşti cele mai amabile cuvinte, te scutesc de efort. Poate că e prima mea experienţă în punerea lucrurilor la punct, dar situaţia e destul de cunoscută. Înţeleg că te-ai răzgândit să mai vrei să mă vezi în mod regulat.

Reed îşi încleştă maxilarul şi tot corpul i se încordă. Vorbele ei îl sfâşiau. Glasul ei era ferm, dar în ochii frumoşi i se reflecta durerea. Se sili să-şi alunge aerul din plămâni şi aprobă:

— Cred că ar fi o greşeală pentru amândoi dacă ne-am implica şi mai mult în relaţia asta.

Ai promis! vru Sharla să-i strige. Îi promisese s-o vadă cât mai des posibil. Îi promisese şi minţise.

Trebui să facă apel la toată puterea de stăpânire pentru a continua pe un ton calm:

— Cred că te înşeli, dar n-am obiceiul să mă arunc în braţele bărbaţilor care nu mă vor, aşa că îmi închipui că va trebui să-ţi accept hotărârea.

Ochii lui Reed se întunecară de emoţie. Linia gurii lui era tristă şi Sharla îi vedea încordarea fiecărui muşchi, dar el nu-i respinse cuvintele, nu le infirmă.

— Aş vrea să-mi răspunzi cinstit la o întrebare, continuă ea.

— Ce vrei să ştii? întrebă el circumspect, apoi speră cu fervoare că voia să-l întrebe dacă o iubeşte.

— E vorba de ceva ce am făcut sau n-am făcut, sau am făcut prost?

Glasul ei abia se auzea, dar Reed fu sfâșiat de durere când îi recunoscu nesiguranţa şi vulnerabilitatea. O luă pe după umeri şi o sili să-l privească în faţă.

— Asta nu are nicio legătură cu momentele de dragoste pe care le-am împărtăşit! rosti el răguşit şi dur. Apoi glasul i se îmblânzi: A fost grozav, cu adevărat grozav, a fost nemaipomenit.

Trupul Sharlei ameninţa să se prăbuşească, atunci când căldura atingerii lui îi mângâie nervii. Îşi muşcă buzele ca să le împiedice să mai tremure, apoi îşi adună curajul pentru întrebarea următoare:

— Atunci e din cauză că n-am putut să-l împuşc pe Horton?

Reed clătină din cap cu blândeţe şi o scutură.

— La dracu', nu!

— Nu ştiu ce aş face dacă m-aş Confrunta din nou cu aceeaşi situaţie, protestă ea, sigură că el era scârbit de laşitatea ei. N-am mai avut de-a face cu aşa ceva şi am îngheţat, dar asta nu înseamnă că sunt complet laşă. Sunt sigură că tu şi oricine altcineva aveţi câteva ezitări când vă aflaţi faţă în faţă cu moartea!

— Nu mă aşteptam sări împuşti pe Horton! se răsti el. Şi n-aş mai vrea să te văd într-o situaţie ca aceea!

— De asta vrei să te descotoroseşti de mine?

Din cauză că nu vrei să mă implici în munca ta?

— Nu mă descotorosesc de tine! rosti el nervos şi îşi trecu mâna prin păr într-un gest de exasperare. Meseria mea este doar un aspect al problemei.

Sharla inspiră adânc. Nemulţumirea lui îi ameninţa autocontrolul. Dacă nu era vorba de sex şi nici de purtarea ei laşă, atunci însemna că el îşi dădea seama că nu o putea iubi atât cât avea ea nevoie să fie iubită. Nu era sigură că voia o confirmare a bănuielilor ei, dar trebuia să ştie ce îl făcuse să se răzgândească.

Îşi îndreptă spatele şi îşi ridică bărbia.

— Ai putea să-mi spui exact de ce consideri că n-ar trebui să ne mai vedem?

Reed se gândi că era cea mai frumoasă, cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse. O voia cu o disperare care îi ameninţa judecata, dar nu putea să-i ruineze viaţa.

— Nu suntem făcuţi unul pentru celălalt, spuse el. Am ştiut-o de prima dată când ne-am întâlnit. Din cauza asta n-am făcut niciunul niciun pas până nu ne-am trezit împreună dintr-o întâmplare. Trăim în două lumi diferite şi asta nu o să se schimbe.

Sharla începu să-l contrazică, dar îşi dădu seama că orice ar spune ar suna a cerșeală. Spusese, oricum, destul.

— Nu pot să-ţi ofer un viitor, zise moale Reed. Vru să întindă mâna şi s-o atingă, dar n-o făcu. Ai o familie la care ţii şi o carieră pe care o iubeşti. Vreau să rămâi fericită şi în siguranţă.

Sharla îl privi drept în ochi, aproape înecându-

se în căldura lor lichidă. Rosti abia auzit:

— De ce nu poţi să fii ca alţi bărbaţi şi să iei ce poţi obţine fără să-ţi impui atâtea restricţii?

Întrebarea moale, provocatoare, îl lovi în plex. Îşi smulse privirea din a ei.

— Nu eşti făcută pentru o legătură sporadică şi amândoi o ştim.

Sporadică. Cuvântul aproape că îi spulberă şi bruma de stăpânire de sine care îi mai rămăsese. Ceea ce pentru el însemna o legătură sporadică, pentru ea era o dragoste sfâşietoare, de nestăpânit. Fără vreun alt cuvânt, se întoarse şi se îndepărtă. Ar fi vrut să-i spună la revedere sau noroc, dar ştia că glasul i s-ar fi frânt. Nu privi înapoi când auzi zgomotul motorului. Se uită drept înainte până când dădu colţul clădirii şi se ciocni de Dee şi de Carlie. Ele îi simţeau durerea, iar ea le simţea compătimirea şi înţelegerea.

— Bărbaţii sunt toţi nişte ticăloşi! şuieră Carlie.

Dee îi întinse Sharlei orarul de zbor:

— Ai prefera să anulezi zborurile de azi?

— Nu, reuşi să rostească.

— Nu-ţi promit că durerea va dispărea, dar munca te ajută să treci peste asta, îi spuse Dee cu blândeţe, vorbind din dureroasa ei experienţă.

Încă din liceu, Carlie se îndrăgostea uşor şi tot atât de uşor îi trecea. Dee era mai precaută şi nu avusese decât câţiva prieteni de care se apropiase mai mult. Sharla fusese întotdeauna imună la orice gen de atracţie masculină. Fusese cea mai independentă din punct de vedere sentimental dintre surori. Nefericirea ei le lovea pe toate.

În următoarele săptămâni, Sharla munci cum nu muncise în viaţa ei. Zbura maximum de ore posibile, după care lucra în birou, în hangar sau în apartamentul ei până ajungea la epuizare şi cădea în pat frântă.

Ori de câte ori gândurile legate de Reed sau de timpul petrecut împreună încercau să iasă la suprafaţă, le alunga cu hotărâre din minte. Îi dăduse clar de înţeles. Nu o voia.

Aprilie trecu şi veni luna mai. Următoarele două săptămâni şi le petrecu acceptând întâlniri cu bărbaţii care o rugau în mod constant să iasă cu ei. Mergea la restaurant, la dans, la film şi la teatru. Când nu muncea, încerca din răsputeri să se distreze.

Trebuia să-şi umple toate orele ca să nu se gândească la Reed. În fiecare noapte, visele îi erau pline de Reed. Reed iubind-o… Reed respingând-o. Uneori se trezea plângând… uneori strigându-l… întotdeauna singură şi îndurerată.

După două săptămâni de petreceri frenetice, puse capăt întâlnirilor. Era inutil să încerce să-şi şteargă din minte amintirile şi, în final, acceptă situaţia. Niciun bărbat nu avea să-l înlocuiască pe Reed în inima ei sau în viaţa ei.

Cel mai rău era în weekend-uri, mai ales duminicile. Acum, că afacerea era sigură din punct de vedere financiar, Belle insista ca fetele să-şi ia o zi de odihnă, iar asta îi dădea Sharlei prea mult timp pentru gândit.

Pe la mijlocul lui mai, vremea se dovedi deosebit de călduroasă. Familia Prescott petrecu o duminică relaxantă, lâncezind în jurul piscinei de

dimensiuni olimpice.

Fetele făcură grătar, se zbenguiră în apă şi se bronzară la soare.

Când se înseră, surorile îşi spuseră noapte bună şi se îndreptară fiecare spre apartamentul lor. Apartamentele erau în aceeaşi casă, dar cu uşi de acces în exterior, astfel că ofereau mai multă independenţă. Fiecare apartament avea un living, un dormitor, baie şi o chicinetă.

Sharla aprinse o veioză în camera de zi, deschise radioul şi se îndreptă spre baie. Îşi terminase duşul, îşi uscase părul şi îşi pusese o cămaşă de noapte din satin galben, când auzi pe cineva bătând la uşă.

Gândind că trebuie să fie cineva din familia ei, se duse şi deschise uşa fără să mai întrebe cine e. Încremeni când dădu cu ochii de Reed Connors.

Purta o pereche de blugi decoloraţi care i se lipeau de trup ca o a doua piele. Cămaşa roşie îi era la fel de decolorată, roasă la manşete şi la guler. Trupul lui era slab şi foarte bronzat.

În timp ce îl sorbea cu privirea, Reed o studie cu sete din cap până-n picioare. Cămaşa de noapte îi venea ca un furou. Era adânc decoltată în faţă, iar pe laturi era despicată până pe coapse.

Lumina care venea din spate îi contura silueta perfectă. Strânse din dinţi în timp ce dorinţa exploda în el.

— Reed? reuşi să îngâne Sharla.

După o uşoară ezitare, el îşi regăsi glasul:

— Pot să intru?

Glasul lui profund se undui pe trupul ei ca o mângâiere. Inima ameninţa să-i iasă din piept.

Cămaşa de noapte i se lipea pe pielea umedă, iar sfârcurile i se întăreau sub atingerea privirii lui. Se simţea goală şi incredibil de vulnerabilă, dar nu avea de ce să-i fie frică de Reed. Se dădu la o parte, făcându-i loc să între.

Reed ducea o geantă de voiaj pe care o puse lângă uşă. Avea exact culoarea şi mărimea celei pe care o luase ea în călătoria lor.

— Ţi-am adus o geantă în locul celei care a fost distrusă la cabană. Scuză-mă că n-am adus-o mai repede.

Geanta Sharlei şi o parte din conţinutul ei fuseseră sfâşiate de gloanţe. O aruncase în Lexington ca să n-o vadă părinţii ei şi să înceapă să pună întrebări.

— Nu trebuia s-o aduci.

— Aşa am vrut. Dacă îmi dai o listă cu tot ce ai mai pierdut, am să am grijă să primeşti contravaloarea.

— Nu e nevoie, insistă Sharla.

Timp de un minut cât o veşnicie rămaseră uitându-se unul la altul. Niciunul nu era preocupat de vorbe sau de motive, sau de intenţii. Cel mai important lucru care trebuia să-i îngrijoreze era că se aflau iarăşi aproape.

— Mi-a fost dor de tine, îndrăzni într-un sfârşit să recunoască Sharla.

Trupul lui Reed se strânse şi ochii i se aprinseră de dorinţă.

— Simt nevoia să te ţin în braţe, mărturisi el pe un ton aspru.

Sharla îi cercetă ochii, dar nu află nimic pe care el să nu-i fi mărturisit deja. O voia. Nu-şi

mărturisea dragostea, nu-i făcea promisiuni, exprima pur şi simplu o nevoie.

Nevoia ei era mai mare. Ar fi putut să-l refuze, dar n-o făcu. Îşi desfăcu braţele şi gemu de plăcere când el o trase la pieptul lui cald şi solid.

Gurile lor se încleştară flămânde… limba lui pătrunse adânc şi fu întâmpinată cu lăcomie de a ei. Sharla îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, iar Reed o înlănţui cu braţele lui puternice. Câteva minute nu făcură decât să absoarbă şi să savureze gustul celuilalt.

Când se opriră ca să respire, Reed ridică o mână şi îşi trecu degetele prin buclele ei mătăsoase, cuprinzându-i ceafa în căuşul palmei lui şi privind-o în ochi.

Radioul revărsa în încăpere acordurile lente ale unui cântec de dragoste.

— Dansează cu mine, şopti el.

Sharla îşi strecură o mână în mâna lui, păstrând-o pe cealaltă după gâtul lui, şi începură să se unduiască în ritmul muzicii. Ochii lor rămaseră înlănţuiţi, în timp ce curbele dulci ale trupului ei se frecau de formele lui tari.

Sharla voia ca Reed să-i vorbească. Voia ca el să recunoască faptul că suferea tot atât de mult ca ea… că se înşelase atunci când spusese că n-au un viitor. Voia să-i spună că o iubea, dar vorbele nu veneau.

Reed nu avusese de gând s-o atingă. Voise doar să-i aducă geanta şi să o revadă. Nu plănuise să se autoinvite în apartamentul ei, dar, văzând-o numai, simţise dorinţa nebună de a o atinge. Totul în el murea de dorul ei.

Nimic nu se schimbase. Nici acum nu putea să-i ofere un viitor, dar îi putea oferi o noapte de dragoste venită din adâncul inimii. Poate că un alt bărbat putea să-i dea copii, dar niciun alt bărbat n-o putea iubi atât cât o iubea el.

Reed îi puse din nou braţele pe după gâtul lui şi îi înconjură talia. O trase mai aproape şi îşi lipi buzele de curba gâtului ei, sărutându-i şi gustându-i dulceaţa.

Sharla îşi dădu capul pe spate, lăsându-l să-i acopere în voie gâtul şi umerii cu sărutări gingaşe. Gura lui mângâietoare o făcea să tremure şi avea genunchii ca de vată. Dansul degeneră într-o unduire lascivă.

Reed o ridică în braţe şi o duse spre dormitor. Acolo o depuse în picioare lângă pat şi începu din nou să o sărute. Mâinile ei se înfipseră în părul lui şi îi absorbi adânc limba în gura ei. Geamătul lui se contopi cu al ei.

Mâinile lui Reed se strânseră pe talia ei, apoi urcară spre umerii goi. Întârziară pe carnea mătăsoasă, după care îi coborâră uşor în josul braţelor bretelele subţiri ale cămăşii de noapte: Când satinul rămase atârnând pe curbele tari ale sânilor, îşi coborî gura ajutând-o să alunece. Cămaşa căzu la podea.

Sub arşiţa privirii lui care îi admira goliciunea, Sharla îşi simţi carnea tremurând. Sânii ei zvâcneau, sfârcurile îi erau tari. Se agăţă de capul lui şi îl trase în jos să-i aline durerea… gemând când gura lui umedă îi supse mai întâi un sân şi apoi şi pe celălalt.

Cu mâinile febrile îl dezbrăcă de cămaşă. Îi

mângâie muşchii tari ai braţelor, apoi îşi trecu degetele prin cârlionţii părului lui de pe piept până găsi sfârcurile pe care le căuta.

Din adâncul trupului lui Reed se rostogoli un geamăt. Respiră şuierat şi corpul i se cutremură când gura ei umedă luă locul degetelor care îi furnicau pieptul. Îşi afundă degetele în părul ei când limba ei fierbinte începu să-i zgândărească sfârcurile. Cu picioarele tremurânde, se prăbuşi cu ea pe pat.

Următoarele câteva ore şi le petrecură delectându-şi trupurile când cu mângâieri leneşe şi seducătoare, când cu o pasiune primitivă, dezlănţuită. Noaptea târziu, epuizaţi şi satisfăcuţi, rezistară în faţa somnului şi stătură de vorbă.

— Ai promis, îi reproşă Sharla moale, amintindu-i promisiunea de a se vedea cât mai des.

— Ştiu, recunoscu el. Voiam să-mi ţin promisiunea.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Pentru Reed nu era uşor să-şi deschidă sufletul, dar îi datora o explicaţie.

— N-aş putea suporta să te pierd.

Era deja prea târziu şi el o ştia, dar încă mai încerca să-i scutească pe amândoi de şi mai multă durere.

— De ce eşti atât de sigur că ai să mă pierzi la un moment dat? Ar trebui să ştii cât de mult te iubesc.

Reed gemu moale şi o sărută pe frunte. Apoi făcu un efort şi îi povesti cum îi dezamăgise întotdeauna pe cei care îl iubeau şi că părinţii lui

nu-l iertaseră niciodată pentru decizia lui de a pleca de la fermă şi a intra în United Service.

— Uneori dragostea nu ajunge, declară el cu asprime.

— Crezi că părinţii mei mă iubesc mai puţin, pentru că am ales să fiu pilot? întrebă Sharla.

Reed oftă şi îşi odihni bărbia pe capul ei.

— Bear şi Belle te adoră, şi n-ar putea fi mai mândri.

— Tocmai asta spun şi eu. Belle şi-a irosit ani întregi încercând să facă din mine un om de societate sofisticat. Avea visuri mari cu mine. L-am spulberat visurile şi a fost dezamăgită, dar asta nu înseamnă că a încetat să mă iubească sau că nu e mândră de mine.

— Belle e una dintr-un milion, îngână Reed, dar încercă să-şi vadă părinţii într-o altă lumină.

— Pun pariu că şi părinţii tăi erau deosebiţi, şopti Sharla frecându-şi obrazul de pieptul lui. Sunt convinsă că toţi vecinii lor pe o rază de o sută de mile ştiau că fiul lor este ofiţer în United Service. Sunt sigură că îţi duceau dorul şi că erau îngrijoraţi pentru tine. Probabil că te-au cicălit să te aşezi la casa ta, dar probabil că erau tare mândri de tine.

Reed se încruntă, întrebându-se dacă fusese orb în privinţa părinţilor lui. Irosise oare ani întregi înţelegându-i greşit?

— Nu pot fi ce vrea toată lumea să fiu.

— Eu vreau doar să fii tu însuţi.

— Asta acum. Dar va veni ziua când munca mea va ajunge să te obosească. Ai să vrei să mă vezi la vreun birou, în siguranţă. Într-o bună zi ai

să vrei copii, iar eu nu pot să ţi-i dau. Îmi cunosc limitele.

— Dacă tu mă accepţi ca pe o femeie care şi-a făcut din zbor o carieră la care nu va renunţa, de ce nu ai încredere că şi eu te accept exact aşa cum eşti?

Reed nu răspunse la întrebare, dar ea îi dădu mult de gândit. Încredere. Încredere reciprocă. Putea să se încreadă în ea cu tot sufletul? Avea oare destulă încredere în dragostea lor ca să-şi rişte puterea de-a raţiona sănătos?

*Capitolul 13*

Luni dimineaţă Sharla fu deşteptată de soneria deşteptătorului. O opri repede, întârziind să se smulgă din dulceaţa somnului. Se întinse leneş şi deveni conştientă de goliciunea ei. Amintirile nopţii ieşiră la suprafaţă ca un val de căldură, întinse mâna după Reed, dar el nu era în pat. Plecase.

Un zâmbet leneş, somnoros, îi arcui buzele. Poate că Reed încă mai fugea, dar după noaptea pe care o petrecuseră ea era plină de fericire şi optimism. Reed nu voise să lase să se stingă dragostea lor. Nu rostise cuvintele pe care ea voia să le audă, dar o iubea.

Sharla nu se mai îndoia de profunzimea dragostei lui. Poate că nu prea avea experienţă în a face dragoste, dar ultima lor noapte trecuse cu mult de hotarele unei legături întâmplătoare sau sporadice.

O dată, în timpul nopţii, doar ca să-l necăjească, îl rugase să-i arate toate lucrurile care

îi plăceau unui bărbat, astfel încât să fie mai excitantă pentru următorul ei amant. Reed îşi ieşise din minţi. Nu putea suporta gândul că în viaţa ei vor mai fi şi alţi bărbaţi, după cum nici ea nu putea suporta să şi-l închipuie făcând dragoste cu o altă femeie.

Zâmbetul Sharlei se lărgi când se dădu jos din pat. El pomenise de câteva ori, în timpul nopţii, de copii. Dacă incapacitatea lui de a procrea era tot ce-i despărţea, atunci avea să-l convingă că asta nu conta. Nimic nu conta mai mult ca dragostea lui.

Ea îi dăduse câteva zile răgaz. Dacă el nu venea iarăşi la ea, avea să se ducă ea la el. Putea să-i afle adresa din dosarele lui Belle. Săptămâna asta era rândul ei să-şi ia trei zile libere. Timp suficient ca să convingă un iubit îndărătnic că dorea să-i devină soţ.

Starea de spirit încrezătoare şi fericită a Sharlei dură toată săptămâna. Nimeni nu pomeni de brusca schimbare a dispoziţiei ei, dar surorile ei ştiau că asta avea o mare legătură cu o anumită maşină Corvette de culoare roşie parcată duminică noaptea în faţa apartamentului ei. Erau îngrijorate, dar nu se băgau.

Vineri seara, Sharla era frântă de oboseală şi se aruncă în pat imediat după duş. Se hotărâse să aştepte până sâmbătă înainte de a-l înfrunta pe Reed pe teritoriul lui. Somnul o cuprinse în timp ce îşi repeta planurile de a-l seduce.

Aproape de miezul nopţii, se trezi brusc şi se ridică în pat, ascultând cu atenţie şi încercând să desluşească orice sunet care i-ar fi explicat panica

bruscă. După câteva minute de încordare, o auzi pe Dee strigând-o încet.

Sharla clipi de câteva ori şi o văzu pe sora ei intrând pe uşa interioară. Dee veni lângă ea, în pat. Era în pijama şi avea ochii somnoroşi, dovedind că şi ea dormise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă năucă Sharla, întrebându-se de ce hoinărea Dee prin casă la miezul nopţii. Apoi se gândi la părinţi. Tata? întrebă alarmată.

— Nu, tata şi mama n-au nimic. Toată lumea doarme. Dar am avut un vis care m-a trezit.

Sharlei nu-i plăcu neliniştea din glasul ei.

— Ce vis?

— La fel am simţit şi când erai tu în Tennessee. Avertismentul că eşti înconjurată de rău… Ca şi cum răul e peste tot în jur şi se apropie de tine.

— Crezi că e cineva afară, acum?

Dee clătină din cap cu putere. Plantaţia şi aerodromul erau apărate de un sistem de alarmă foarte sigur.

— Am verificat, nu e vorba de asta.

Încruntarea Sharlei se accentuă. Amândouă ştiau că temerile lui Dee nu puteau fi trecute cu vederea.

— Ai remarcat vreo schimbare în puterile pe care le ai? întrebă Sharla. Începi să culegi senzaţii de la alte persoane? Poate chiar de la străini?

Dee clătină din cap.

— Niciodată n-am simţit atât de puternic ceva pentru cineva care să nu fie din familie.

— Eşti convinsă că nu e nimic cu Carlie?

În acel moment se auzi un ciocănit în uşă. Carlie se strecură înăuntru şi veni în pat lângă ele. Era în halat şi avea ochii somnoroşi.

— N-am putut dormi, explică ea. Am o senzaţie sâcâitoare de nelinişte şi am presupus că voi sunteţi cauza.

— E clar, spuse Dee. Aici se întâmplă ceva.

— Dacă toate suntem bine, de ce nu mă simt deloc mai uşurată? se întrebă Carlie cu glas tare. Începem oare să culegem vibraţii de la alte persoane?

— Asta am întrebat-o şi eu pe Dee. Ea spune că i se întâmplă doar cu noi. Apoi îşi aminti de bărbatul din Kentucky şi făcu ochii mari. Dee, am simţit ceva total diferit cu cowboy-ul ăla al tău. Niciodată nu mai simţisem o emoţie atât de puternică venind de la un străin.

Dee păli uşor.

— Crezi că s-ar putea ca Logan să fie într-un mare pericol?

Sharla clătină din cap.

— Nu, nu Logan, el e prea departe… dar ce zici de Reed? Ultima dată când ai avut aceste senzaţii era cu mine şi are o slujbă în care pericolul îl paşte la tot pasul. Nu o fi oare el cel care este înconjurat de rău?

O clipă se uitară una la alta. Gândul că puterea lor de percepţie trecea de cercul familiei era şocant.

— Poate că senzaţiile sunt atât de puternice din cauză că Sharla îl iubeşte pe Reed, sugeră îngândurată Carlie. S-ar putea ca dragostea ei sau dragostea lor să fie destul de puternică pentru a

crea o legătură emoţională care îţi declanşează instinctele protectoare.

Dee şi Sharla o priviră lung. Ceea ce sugera ea era imposibil.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată cât ai fost măritată cu Bill, îi reaminti Dee.

Râsul lui Carlie fu amar.

— Noi n-am avut niciodată o legătură emoţională puternică.

Sharla se întoarse spre Dee şi întrebă ezitant:

— Cât de mult ţii la Logan Bradford? Cum ochii lui Dee deveniră întunecaţi şi mânioşi, reformulă întrebarea: Ai putea să ne spui măcar dacă între voi doi a fost o legătură strânsă?

Dee nu răspunse, dar dădu afirmativ din cap.

— La naiba! şopti Carlie. Dacă de el e vorba?

— Dacă Reed e în pericol? întrebă Sharla cu teamă. Dacă Rudolph a decis să pună mâna pe Reed ca să ajungă la Sandy?

— Nu ştiu cine e Rudolph, dar trebuie să-l avertizăm cumva pe Reed, spuse Dee apăsat. Senzaţiile nu dispar. Dimpotrivă, se intensifică. Cineva e în primejdie.

Sharla se întinse şi înhăţă telefonul. Luase numărul lui Reed din fişele lui Belle. Îl formă rapid.

— Sună ocupat! exclamă ea nemulţumită. Cel puţin e treaz.

— Sau receptorul e scos din furcă, spuse încet Dee.

Tot trupul Sharlei deveni rigid.

— Dee. Poţi să-mi spui ceva mai precis? Te rog! Trebuie să găsesc o cale să ajung la el!

— Am senzaţia că e complet izolat, şopti cu reţinere Dee.

— Nu! ţipă Sharla, sărind din pat. Îşi scoase cămaşa de noapte şi începu să-şi tragă hainele din şifonier. Trebuie să ajung la el!

— Vrei să-ţi pregătesc un avion? întrebă Carlie.

— Ar dura prea mult, obiectă Dee. La ora asta ne. Descurcăm mai bine cu maşina.

Nu era niciun dubiu că Dee şi Carlie aveau s-o însoţească.

— Luaţi ceva din şifonierul meu ca să nu mai pierdeţi timp, le spuse ea.

În timp ce se îmbrăcau, Dee avu altă idee:

— Putem să-l sunăm pe şeful lui Reed. L-am sunat după accidentul tău. La ei la birou e tot timpul cineva. Ar putea să trimită câţiva oameni la locuinţa lui Reed.

Sharla ridică receptorul. Formă numărul dat de Dee şi aşteptă nerăbdătoare să răspundă cineva. După puţin timp, auzi un „Alo” la celălalt capăt al firului.

— Pot să vorbesc cu agentul Sanders? îl întrebă ea pe cel care se recomandase ca fiind ofiţerul Powers. I se răspunse că atât Sanders, cât şi Reed erau plecaţi. Reed plecase acasă cu câteva ore mai devreme.

Am motive să cred că agentul Connors e în mare pericol, îi spuse ea lui Powers. N-am timp să vă explic, dar cred că are legătură cu cazul „Rudolph”. Puteți trimite câțiva oameni la locuinţa lui?

— Am să încerc să dau de el, îi promise liniştit

Powers.

— Nu mai e timp! Connors e în pericol chiar acum! Telefonul lui sună într-una ocupat, nu aveţi cum să daţi de el!

Neliniştea şi panica din glasul ei îl înduplecară în final:

— Cine sunteţi şi de ce credeţi mai exact că Reed Connors e în pericol? o întrebă el bănuitor.

Sharla îi spuse că ea era pilotul care îl dusese pe Reed în Tennessee. Asta puse capăt brusc întrebărilor lui.

— Am să trimit imediat câţiva oameni acolo, o asigură el.

Imediat ce închise, încercă din nou numărul lui Reed, dar suna tot ocupat.

— Să mergem!

Luară maşina lui Carlie. Majoritatea drumului Sharla ţinu pedala de acceleraţie la podea. Maşina era echipată cu un detector radar, dar nu întâlniră niciun radar sau vreun echipaj de patrulare. Cu cât se apropiau de oraş, cu atât devenea mai agitată.

O clipă se întrebă cu îndoială ce avea să-i spună dacă tăbărau toate peste el în timp ce încerca să doarmă sau dacă doar vorbea la telefon cu un prieten. Dar dacă îl găsea cu o femeie? înlătură repede gândul.

Îngrijorarea lui Dee nu slăbise şi toate deveneau tot mai neliniştite cu privire la ce-ar fi putut găsi în apartamentul lui Reed. Inima Sharlei se strânse de spaimă când îşi aminti privirea ucigaşă din ochii lui Horton.

Nu l-ar fi omorât pe Reed, îşi zise ea. Voiau

informaţii pe care el nu le-ar fi dat. Dar puteau să-i facă mult rău. Puteau să încerce să-i smulgă informaţiile prin bătaie sau tortură. Nu putu îndura gândul.

— Eşti sigură că vrei să iubeşti un bărbat a cărui slujbă e o constantă ameninţare? o întrebă Carlie.

— Dorinţa mea nu prea are legătură cu asta, răspunse plat Sharla. Nu vreau să-şi rişte viaţa, dar n-am de ales. Asta e meseria lui şi viaţa lui.

— N-ai putea să-i ceri să-şi limiteze domeniul de activitate? sugeră Dee.

— Aş putea, dar n-am s-o fac. Nici el nu mi-ar cere vreodată sa nu mai zbor.

În apartamentul lui Reed, bărbatul în cauză îşi freca mâinile şi braţele ca să-şi pună în mişcare sângele, după ce fusese eliberat de funia care-l ţinuse legat de scaun.

Patru colegi de-ai lui îi luaseră prin surprindere pe cei doi atacatori şi îi făcură prizonieri fără luptă.

— Cum de-ai ştiut? îl întrebă Reed pe Powers.

— Am primit un pont de la pilotul implicat în celălalt incident.

— Sharla? întrebă surprins Reed.

Chiar în acel moment, ca şi cum rostirea numelui ei ar fi invocat-o, Sharla năvăli pe uşă.

— Reed! strigă ea dând cu ochii de el. Eşti bine?

— Foarte bine, o linişti el deschizându-şi braţele şi primind-o la pieptul lui.

După o îmbrăţişare fierbinte, Sharla se trase înapoi şi se uită mai bine la el. Nu se înşelase –

fusese legat şi bătut. Pe degetele lui se vedeau urmele frânghiei, avea un ochi uşor umflat, iar în colţul gurii era o picătură de sânge.

Vederea sângelui lui îl făcu pe al ei să fiarbă. Gândul că fusese bătut o mistuia cu o furie pe care n-o mai cunoscuse.

Se întoarse spre unul din tei care îl agresaseră. Era ţinut de doi ofiţeri. Fără o vorbă, îşi făcu mâna pumn, îşi trase braţul înapoi, apoi şi-l repezi cu toată puterea în faţa lui.

Lovitura îi zbură capul într-o parte. O tăcere mormântală se lăsă în cameră. Sharla se întoarse spre al doilea agresor şi-l izbi cu pumnul în stomac. Icnetul lui de durere îi dădu o oarecare satisfacţie.

— Cum e să fii lovit când eşti în imposibilitatea de a te apăra? se răsti furioasă la el. Probabil dai cu piciorul în câini şi baţi copiii, nu-i aşa, brută dezgustătoare?

Răspunsul lui vulgar o făcu să-şi îndoaie pumnul, gata să-i aplice o lovitură în fluierul piciorului.

Reed reuşi s-o oprească la timp. Râdea cu hohote.

Când şi ceilalţi ofiţeri izbucniră în râs, agresorii începură să înjure şi fură scoşi din apartament.

— Mă duc să-i bag la zdup pe amici, îi spuse Powers lui Reed chicotind. Mâine dimineaţă te poţi îngriji de rapoarte.

Reed dădu din cap şi se strădui să-şi tempereze râsul. Sharla se odihnea la pieptul lui, cu braţele petrecute în jurul taliei lui. Când

rămaseră singuri, el îi luă capul în mâini şi îi ridică faţa spre el.

— Dumnezeule! Te iubesc! şopti el răguşit, sorbind-o din privire.

Sharla se lipi de el. Ochii ei se umeziră de plăcere.

— Ştiu, răspunse moale, dar e plăcut s-o aud.

— Spune-mi-o şi tu.

— Te iubesc.

El gemu şi o strânse tare.

— Te iubesc, dar nu vreau să te baţi în locul meu, o tachină.

— Nu vreau să mă bat, ripostă Sharla cu ochii în ochii lui. Dar vreau dreptul legal de a fi lângă tine, indiferent ce faci.

Dreptul legal. Căsătorie. Gândul de a se căsători cu Sharla fusese constant în mintea lui. Nu suporta să se gândească la faptul că alt bărbat ar putea să stea lângă femeia pe care o iubea, după cum nu-şi putea imagina nici viaţa fără ea. Crezuse că putea să renunţe la ea, dar se înşelase amarnic.

— Poate…

Sharla îi puse degetele pe buze.

— Fără poate, dacă sau dar, spuse ea. Ştiu fără nici cea mai mică umbră de dubiu că vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine. Indiferent ce ne rezervă viitorul, ne vom descurca împreună.

Ochii ei reflectau încredere. Îl iubea tot atât cât o iubea şi el. Reed nu se putea îndoi de sinceritatea sentimentelor care îi legau.

— Presupun că vrei să avem o nuntă după toate canoanele, îi şopti el la ureche.

— Carlie a fugit cu fostul ei soţ şi mama a plâns două săptămâni.

Reed mârâi şi ea mai cedă.

— Poate să fie o nuntă mică, formală. Doar familia. Am nevoie doar de două domnişoare de onoare.

Cele două viitoare domnişoare de onoare îl bombardaseră cu întrebări pe agentul Powers, apoi intrară în apartament şi îşi găsiră sora în braţele lui Reed.

El le zâmbi.

— Cui trebuie să mulţumesc pentru salvarea mea oportună din noaptea asta?

Sharla se desprinse din braţele lui, le zâmbi surorilor ei şi explică:

— Tocmai ne-am dat seama că percepţia noastră extrasenzorială se poate extinde la cineva pe care una dintre noi îl iubeşte foarte mult.

Reed înălţă dintr-o sprânceană.

— Serios?

— Cu condiţia ca dragostea celui iubit să fie tot atât de puternică.

— În munca mea, asta ar putea fi un adevărat bonus pentru mine, dar şi un adevărat detriment pentru voi, spuse Reed cuprinzând-o pe Sharla pe după umeri şi trăgând-o lângă el.

— Soluţia e să fim cât mai mult împreună, decretă ea dându-i un ghiont uşor. Dee şi Carlie ne pot doar trimite un mesaj telepatic când avem nevoie să fim puşi în gardă.

— Şi mai bine ar fi să nu vă mai implicaţi în situaţii periculoase, spuse Dee.

Reed nu putu să promită nimic, dar înlătură

unul dintre motivele de îngrijorare.

— Ăsta e sfârşitul cazului „Rudolph”. L-am spus lui Graves că banii au fost înapoiaţi. Acum şeful lui e falit, fără nicio speranţă să-şi recapete milioanele. Niciun criminal care se respectă nu e dornic să-şi mânjească mâinile pe degeaba.

— Graves? întrebă Sharla. Credeam că l-aţi capturat în Tennessee.

— Era rănit, dar a reuşit să scape înainte să sosească întăririle. Am aşteptat să se refacă şi să iasă iar la suprafaţă. De asta n-am făcut public faptul că banii lui Rudolph au fost confiscaţi ca probă la proces.

— S-a terminat? întrebă plină de speranţă Sharla.

— S-a terminat, repetă Reed înainte de a o săruta uşor pe buze.

— Până data viitoare, rosti ea ironică.

Ochii li se întâlniră.

— Crezi că poţi suporta să fii măritată cu un agent federal?

— Măritată! strigă Dee.

— Măritată! exclamă Carlie.

Sharla ignoră corul şocat al surorilor ei şi continuă să privească în ochii lui Reed.

— Am făcut deja progrese. De data asta n-am mai fost atât de speriată, ci doar furioasă.

El râse. Apoi îi luă mâinile şi le inspectă.

— Vei avea probabil mai multe contuzii.

— De ce? întrebă Carlie.

— Ce s-a întâmplat? vru Dee să ştie.

Reed le povesti în timp ce o urmărea pe Sharla cum roşeşte. Surorile o priviră uluite, neputând să

şi-o imagineze pierzându-şi controlul în asemenea grad.

— Să nu îndrăzniţi să le spuneţi tatei şi mamei, le avertiză ea fioroasă.

— Altfel ce? se oţărî Carlie. Ne pocneşti şi pe noi?

Dee începu să râdă. Apoi i se alătură şi Carlie, şi curând râdeau cu lacrimi cu toţii. Sharla ştia că izbucnirea ei va fi veşnic subiect de tachinări, dar nu îi prea păsa. Dacă cineva îndrăznea să-i facă rău lui Reed, ea avea să fie gata să-i sară în apărare.

După un timp, Dee şi Carlie spuseră noapte bună şi se îndreptară înapoi spre Virginia. Sharla alese să-şi petreacă restul nopţii cu Reed. Mâine nu era prea târziu să le dea vestea părinţilor ei şi nu voia să se despartă de proaspătul ei logodnic în noaptea asta.

Când rămaseră singuri, Reed încuie uşa şi stinse lumina. O duse în braţe în dormitor şi o sărută cu frenezie. Mâinile lui hoinăreau flămânde pe trupul ei, până îşi dădu seama că nu purta sutien. Îi scăpă un geamăt când îi găsi sânii mătăsoşi şi liberi.

— M-am îmbrăcat în grabă, se scuză Sharla. Reed îi trase bluza peste cap şi o aruncă pe podea.

— Ţi-am mulţumit că mi-ai sărit în ajutor? îngână el în timp ce o lua pe sus şi îi captura cu gura un sfârc.

Degetele Sharlei se cufundară în părul lui. Şoldurile ei se arcuiră spre el, în timp ce un val de plăcere o străbătea din sâni până în adâncul pântecului.

— Ai toată viaţa la dispoziţie să-mi mulţumeşti, îi răspunse ea înăbuşit.

SFÂRŞIT